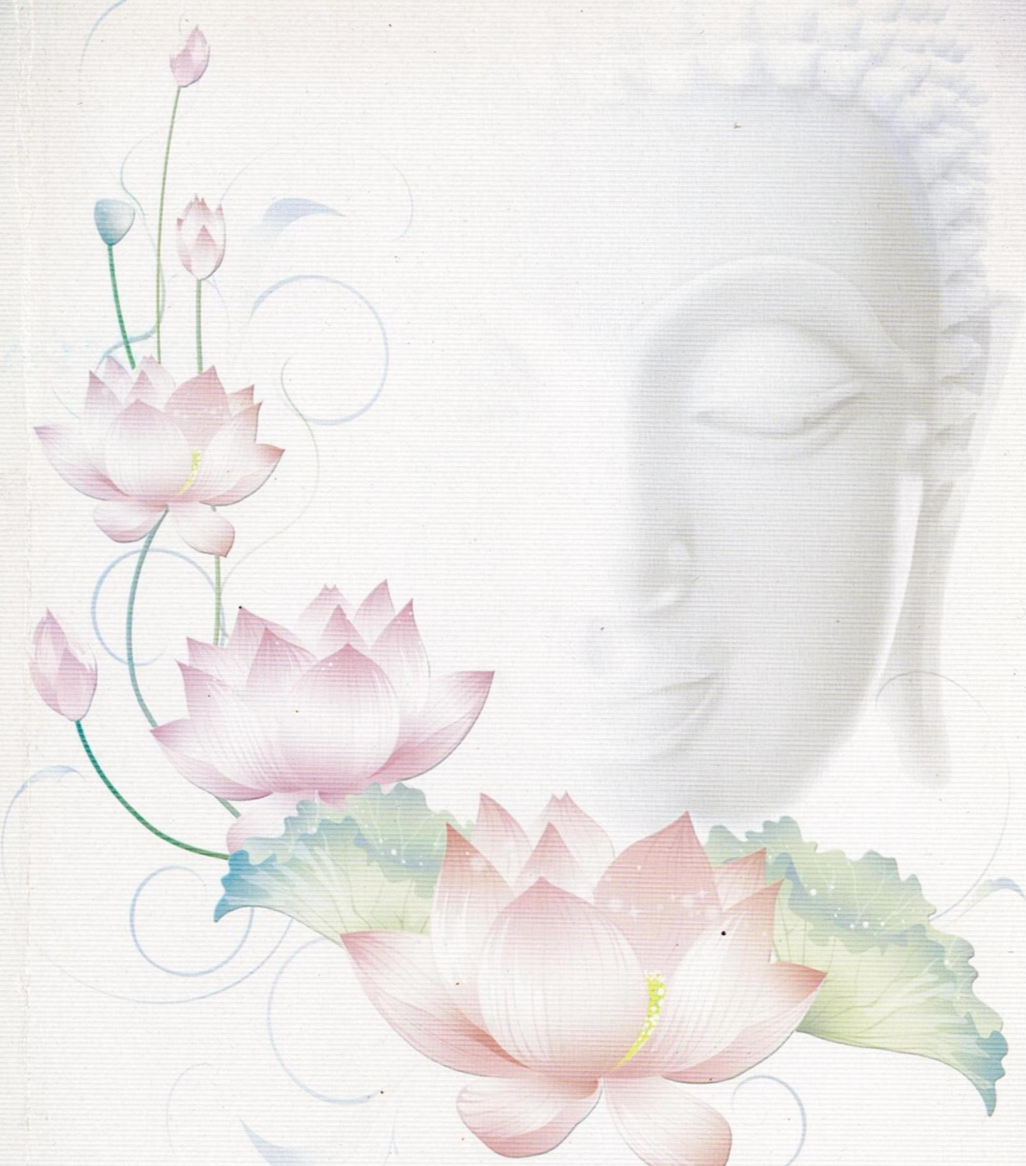
กฎแห่งกรรม ฉบับ ผู้เชื่อในกรรม โดย ท.เสียงพิบูลย์

กฎแห่งกรรมฉบับผู้เชื่อในกรรม

ท. เสียงพิบูลย์

กฎแห่งกรรม

ฉบับ ผู้เชื่อในกรรม เล่ม ๓

ของ ท.เลียงพิบูลย์

จัดพิมพ์เป็นธรรมทาน

คำปรารภการจัดพิมพ์

"กฎแห่งกรรม"

ของท่าน ท.เลียงพิบูลย์

ข้าพเจ้าได้จัดพิมพ์หนังสือชุดกฎแห่งกรรม ฉบับผู้เชื่อในกรรมเล่มนี้เป็นเล่มที่สาม ผู้จัดพิมพ์ขอจัดพิมพ์เป็นเล่มสุดท้าย ตามเจตนารมณ์ผู้จัดพิมพ์ได้ตั้งใจไว้ หนังสือสองเล่มที่ผ่านมาได้รับความสนใจจากท่านผู้อ่านเป็นอย่างดี ข้าพเจ้าก็หวังเป็นอย่างยิ่งว่า หนังสือเล่มนี้คงจะเป็นประโยชน์ต่อท่านผู้อ่านในเรื่องกฎแห่งกรรม ซึ่งผู้จัดพิมพ์ได้คัดสรรมาดังเช่นเคย

การจัดพิมพ์ครั้งนี้ด้วยความศรัทธาที่ผู้จัดพิมพ์มีต่อท่าน ท.เลียงพิบูลย์ อยากให้เรื่องที่ท่านเขียน ได้มีประโยชน์และมีคุณค่า เพื่อนำมาใช้ในการดำเนินชีวิต และนำมาเป็นข้อคิด เพื่อลด ละ เลิกกรรมชั่วและดำรงตนเพื่อให้เป็นคนดีของสังคมต่อไป

ท้ายนี้ ผู้จัดพิมพ์ขอขอบพระคุณผู้ร่วมบุญในการสร้างหนังสือธรรมะชุดนี้ขึ้นมา ขอบุญกุศลในเจตนารมณ์ที่มีแต่กุศลดีทางจิตใจของข้าพเจ้า และบุญกุศลอันสูงสุดของท่าน ท.เลียงพิบูลย์ ได้อำนวยพรให้ทุกๆ ท่านที่ได้มีส่วนเกี่ยวข้องในการจัดพิมพ์หนังสือชุดนี้ และท่านผู้อ่านทุกๆ ท่าน มีดวงตาเห็นธรรม เห็นความหลุดพ้นจากวัฏจักรสงสาร ได้เข้าถึงความสุขที่แท้จริง คือ มรรค ผล นิพพาน โดยเร็วด้วยกันทุกท่านเทอญ

ผู้เชื่อในกรรม
และคณะผู้จัดพิมพ์

๒๔๖/๒๐ สัมมากร ซอย ๒๙
หมู่บ้านสัมมากร ถนนรามคำแหง ๑๒
แขวงสะพานสูง เขตสะพานสูง กรุงเทพ ฯ ๑๐๒๔๐

๑๖ พฤษภาคม พระพุทธศักราช ๒๕๕๙

เรื่อง อนุญาตจัดพิมพ์หนังสือ กฎแห่งกรรม ของ ท.เลียงพิบูลย์
ฉบับคัดเลือกจำนวน ๑๐ เรื่อง เพื่อเผยแพร่เป็นธรรมบรรณาการ

กราบเรียน **คุณศิวรรณ ศิริมณีวัฒนา**

ตามที่ท่านได้แจ้งความประสงค์ที่จักพิมพ์หนังสือกฎแห่งกรรม โดยจักคัดเลือกจำนวน ๑๐ เรื่อง จากหนังสือกฎแห่งกรรมของคุณพ่อทองหยก เลียงพิบูลย์ รวบรวมเป็นเล่มเดียวกันขนาดพ็อกเก็ตบุ๊ค (๑๔.๕ x ๒๑ ซม.) จำนวน ๑๘๐ หน้า ด้วยกุศลเจตนาจัดพิมพ์เพื่อเป็นธรรมบรรณาการ แจกเป็นธรรมทาน แก่บุคคลทั่วไป จำนวน ๑๐,๐๐๐ เล่ม นั้น

ข้าพเจ้า ในฐานะของทายาทของคุณพ่อทองหยก เลียงพิบูลย์ และเป็นผู้ถือลิขสิทธิ์หนังสือ กฎแห่งกรรมร่วมกับคุณพรรณี ไทยานนท์ ยินดีอนุญาตให้จัดพิมพ์เป็นธรรมบรรณาการ แจกเป็นธรรมทาน แก่บุคคลทั่วไปจำนวน ๑๐,๐๐๐ เล่ม และขออนุโมทนาในกุศลเจตนาเป็นอย่างยิ่งด้วย

จึงอนุญาตให้จัดพิมพ์ได้ตามที่ได้แจ้งความประสงค์มาในครั้งนี้

พล.ร.อ. ทวีชัย เลียงพิบูลย์
....

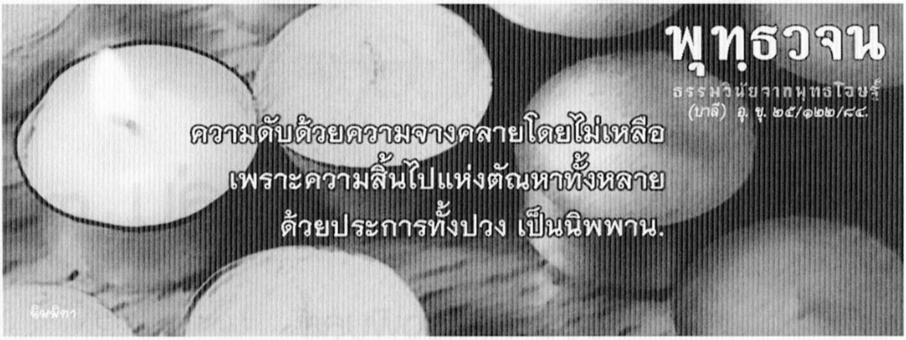
พลเรือเอกทวีชัย เลียงพิบูลย์

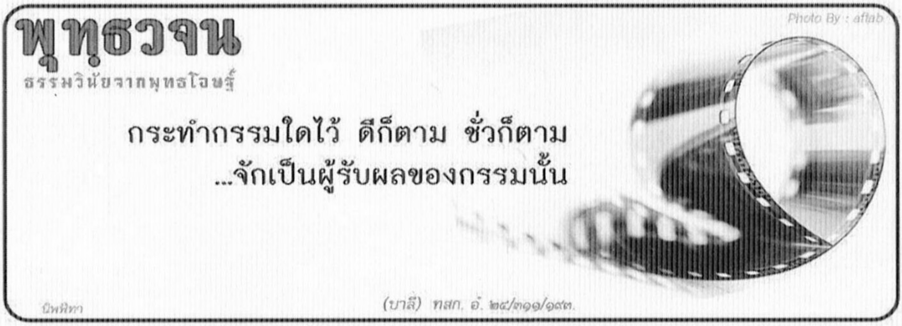
กฎแห่งกรรม

ฉบับ ผู้เชื่อในกรรม เล่ม ๓

ของ ท.เลียงพิบูลย์

พุทธวจน
ธรรมวินัยจากพุทธโอษฐ์
สิ่งใดมีความเกิด เป็นธรรมดา
สิ่งนั้นทั้งหมด
มีความดับไป เป็นธรรมดา
มหา. ที. ๑๐/๔๙/๔๙.

พุทธวจน
ธรรมวินัยจากพุทธโอษฐ์
(บาลี) อุ. ขุ. ๒๕/๑๒๒/๘๔.
ความดับด้วยความจางคลายโดยไม่เหลือ
เพราะความสิ้นไปแห่งตัณหาทั้งหลาย
ด้วยประการทั้งปวง เป็นนิพพาน.

Photo By : aftab
พุทธวจน
ธรรมวินัยจากพุทธโอษฐ์
กระทำกรรมใดไว้ ดีก็ตาม ชั่วก็ตาม
...จักเป็นผู้รับผลของกรรมนั้น
นิพพิทา
(บาลี) ทสก. อํ. ๒๔/๓๑๑/๑๙๓.

สารบัญ เรื่องกฎแห่งกรรม

ฉบับผู้เชื่อในกรรม เล่ม ๓

ของ ท.เลียงพิบูลย์

กฎแห่งกรรม เรื่องที่ ๑

หนี้กรรมหนี้เวร

ในโลกมนุษย์นี้ยังมีอะไรที่ลี้ลับมหัศจรรย์

ที่เราไม่สามารถจะพิสูจน์ด้วยเหตุผลอีกมากมาย

ยังมีที่ไม่เคยประสบด้วยตนเองมีจำนวนมากมาย

เมื่อมีผู้ประสบเหตุการณ์ก็ยากที่จะเล่าให้ฟัง

และอธิบายให้เข้าใจได้อย่างแจ่มแจ้งหมดข้อสงสัย

แต่อย่างไรก็ดีเมื่อสิ่งใดเกิดขึ้นแล้ว ข้าพเจ้าก็อยากจะบันทึกเขียนขึ้นและทำใจให้เป็นกลาง ไม่สนใจว่าท่านจะเชื่อหรือไม่เชื่อ แล้วแต่ท่านจะใช้สติพิจารณาและพิสูจน์ด้วยปัญญาของท่านเอง ครั้งแรกท่านคงหัวเราะเยาะ แต่ภายหลังท่านอาจหัวเราะไม่ออก เมื่อได้ประสบกับตัวของท่านเอง ดังที่เคยมีตัวอย่างมาแล้ว

มนุษย์เราทุกวันนี้ห่างไกลจากศีลธรรม เมามัวหลงใหล ลืมตัว ลืมความตาย ที่ทุกคนจะมีความตายรอคอยอยู่เบื้องหน้า พวกเราลืมตัวมักสร้างแต่กรรมทำแต่ชั่ว อย่าลืมว่ากรรมดีหรือกรรมชั่วจะตามสนองท่านวันหนึ่งข้างหน้า

อย่าเชื่อมนุษย์ที่พูดง่าย อ้างเหตุผลปัจจุบัน ไม่พิสูจน์เพื่อเป็นที่น่าสงสัย ทำลายหลักศีลธรรมความดีว่าบาปบุญไม่มี ท่านพวกนี้บาปหนัก ถ่วงลงอเวจีจนไม่สามารถจะพ้นบาปโผล่ขึ้นมาเห็นแสงตะวันอีกต่อไป ผู้สร้างกรรมทำชั่วยามจะตายก่อนวิญญาณจะออกจากร่าง เวลานั้นจะรู้ว่าบาปบุญมีจริงหรือไม่

ทุกวันนี้ ไม่ว่าเราจะสร้างกรรมทำดีหรือก่อกรรมทำชั่ว สร้างบุญหรือบาป สิ่งเหล่านี้มิได้หายไปไหน ได้เกิดขึ้นเป็นประวัติศาสตร์ซ้ำรอยนับแต่โบราณตลอดมาถึงปัจจุบันนี้ ที่ผ่านมาเป็นอดีตไปแล้ว แต่กรรมดีกรรมชั่วนั้นมิได้ผ่านพ้นไป จะเป็นเงาบุญเงาบาปติดตามตลอดเวลา สามารถจะสะสมเก็บไว้ในความรู้สึกอันลี้ลับเหมือนจารึกประวัติดีชั่วอยู่ในตัวเราอย่างละเอียดอ่อน ความรู้สึกดีชั่วในชีวิตไม่ได้ลบล้างเลือนลางไปไหน เมื่อถึงเวลาก็จะแสดงออกมาสนองตนแน่นอน

ข้าพเจ้าได้เคยบันทึกเขียนเรื่องเช่นนี้หลายเรื่องที่ได้เกิดขึ้นแล้ว หากท่านได้อ่านพิจารณาดูในเรื่อง **"ท่านผู้ให้แสงสว่าง"** *เป็นประวัติพระภิกษุเจ้าคุณพระยานรรัตนราชมานิต ตอนหนึ่ง....*

ท่านเจ้าคุณเมื่อครั้งยังอยู่ในวัยเด็ก ได้ติดตามคุณพ่อไปจังหวัดสุพรรณบุรี

ที่บ้านพักคุณพ่อท่านได้เลี้ยงลิงไว้ตัวหนึ่ง เวลานั้นจะเรียกว่าเด็กชายตรึกหรือคุณตรึก ท่านได้เอาโซ่ล่ามคอลิงไว้แล้วไปเที่ยวสนุกสนานตามภาษาเด็กปล่อยให้ห้อยโหนโยนตัวตามนิสัยธรรมชาติของลิง เมื่อกลับมาถึงบ้านปรากฏว่าลิงตัวนั้นถูกโซ่พันคอดิ้นไม่หลุด และถูกโซ่รัดคอเป็นแผลเหวอะหวะ แขวนคอหายใจไม่ออกตายอยู่กลางอากาศ

ท่านเสียใจมากในการทำให้ลิงตัวนั้นตาย ท่านนึกว่ากรรมที่ท่านทำขึ้นในครั้งนั้นคงจะตามสนองท่าน แม้ท่านเป็นพระปฏิบัติธรรมบริสุทธิ์ ศีลสะอาด กรรมนั้นก็ยังติดตามทำให้ท่านเกิดเป็นฝีที่คอ หมอตรวจพบว่าเป็นมะเร็ง แต่ท่านก็หาได้เจ็บปวดอย่างบุคคลธรรมดาทั่วไปไม่ ท่านสามารถจะแยกร่างกายกับจิตใจ

ออกจากกัน ฉะนั้นความเจ็บปวดทุกข์ทรมานทางร่างกายก็ไม่สามารถจะเข้าถึงความรู้สึกของท่านได้

เมื่อข้าพเจ้านึกถึงท่านซึ่งต้องรับใช้กรรมแล้ว แผลที่ท่านเป็นที่คอนั้น นายแพทย์ได้บอกว่า ตามธรรมดาปกติจะเจ็บปวดทรมานอย่างแสนสาหัสทนไม่ไหว แต่ท่านมีอาการปกติมิได้รู้สึกเจ็บปวดทำให้นึกถึงเรื่องลิง ข้าพเจ้าคิดจะเขียนก็ประจวบเหตุบังเอิญไปได้พบภาพของท่านโดยไม่ตั้งใจ เป็นภาพสีมองเห็นแผลที่คอท่าน กำลังคิดว่าควรจะลงภาพสีที่ชัดเจนนี้ดีหรือไม่ เมื่อลงภาพจะได้ประโยชน์อย่างใด จะเสียหายหรือไม่ พิจารณาแล้วเห็นหน้ากระดาษจำกัด หากต่อไปจะเขียนขึ้นภายหลังจะนำลงเพื่อประโยชน์ในหลักธรรม ผู้ไม่รู้ไม่เห็นจะได้เห็น

ในเรื่องนี้หากท่านจะแย้งว่า บางคนทำกรรมหนักกว่าท่านมากมาย ทำไมกรรมไม่ตามสนอง

ข้าพเจ้าก็อยากพูดถึงความรู้สึกของตนเองว่า คนเหล่านั้นได้สร้างกรรมหนักเกินไปที่จะใช้หนี้กรรมอย่างธรรมดาได้ เปรียบเหมือนผ้าขาวสะอาด หากมีเพียงจุดด่างนิดเดียว ก็สามารถซักให้ขาวสะอาดได้อย่างเดิม หากว่าผ้าขาวได้ใช้จนสกปรก ผ้าขาวกลายเป็นผ้าด่ามอมแมมไปทั้งผืน ถึงจะซักฟอกอย่างใดก็ไม่สะอาดขาวอย่างเดิม ถ้าพูดถึงทางโลกก็เหมือนคนล้มละลายไม่มีทางใช้หนี้ ได้อ่านแล้วพิจารณาก็คิดว่าท่านต้องการเป็นตัวอย่าง จึงให้กรรมได้ติดตามสนองท่าน เมื่อจะพูดถึงความรู้สึกของข้าพเจ้าอาจผิดก็ได้ว่าท่านก็อยู่เหนือกรรมแล้ว กรรมไม่สามารถจะส่งผลได้ แต่ท่านก็ยินดีใช้หนี้กรรม เพื่อจะให้เห็นเป็นตัวอย่างแก่บุคคลรุ่นหลังจะได้พิจารณา

ในโลกมนุษย์ยังมีสิ่งลี้ลับมหัศจรรย์อีกมากมายที่เรายังไม่รู้

ข้าพเจ้าอยากจะพูดย้ำอีกครั้งหนึ่ง หากไม่ประสบกับตัวเราเองก็ไม่เชื่อเป็นธรรมดา ความรู้สึกของข้าพเจ้าก็เหมือนกัน เพราะหาเหตุผลพิสูจน์ไม่ได้ เรารู้

ตัวเองดีว่าเราไม่ได้งมงาย และไม่ใช่ว่าเป็นคนเชื่อง่ายๆ ทำให้คนหลอกลวงเราได้ยาก ฟังข่าวประวัติศาสตร์ซ้ำรอยจากหนังสือพิมพ์แล้วก็เศร้าใจ ที่มนุษย์จำพวกหนึ่งหลอกต้มมนุษย์ เพราะมนุษย์ส่วนมากมีนิสัยโลภเป็นเจ้าเรือน **เมื่อความโลภเกิดขึ้นที่ใด สติปัญญาทางหลักธรรมก็หายไป** หลงลมนักต้มให้นำธนบัตรมาจะทำเพิ่มขึ้นอีก ๒ เท่า เป็นธนบัตรแท้ของรัฐบาลใช้จ่ายได้ตามกฎหมาย แล้วก็แสดงกลให้ดู เหล่านักโลภมากทั้งหลายพากันหลงเชื่อ ได้นำเอาธนบัตรมาให้ทำ ขาดสติ ขาดเหตุผลด้วยความโลภบังสติปัญญา หากว่าใช้สติคิดหาเหตุผลเพียงง่ายๆ ว่า ถ้าเขาทำได้จริงแล้ว เขาทำเสียเองไม่ดีหรือ ทำไมจึงต้องมาทำให้เราซึ่งไม่ใช่ญาติพี่น้องอะไรกับเขา ทำไมหลงเชื่อในสิ่งที่เป็นไปไม่ได้ ฉะนั้นพระท่านจึงสั่งสอนให้อย่าประมาทขาดสติ ถ้าเราไม่โลภเรื่องเช่นนี้จะไม่เกิดขึ้น

ผู้มีสติย่อมไม่ประมาท รู้ทันมนุษย์หากินทางหลอกลวงเจ้าเล่ห์ ประวัติศาสตร์ก็คงไม่ซ้ำรอย ผู้อ่านแล้วคงไม่เกิดเป็นข่าวขึ้นอีก นี่เป็นเรื่องธรรมดาทั่วๆไป การหลอกลวงหลอกต้มมีหลายแบบต่างๆ กัน หากินในทางชั่ว

ข้าพเจ้าอยากพูดถึงสิ่งลี้ลับที่เกิดขึ้นแล้ว และได้มีผู้นำมาเล่าให้ฟัง เมื่อข้าพเจ้าได้พิจารณาดูว่าควรหรือไม่ควรที่จะเขียนขึ้น รู้สึกว่าตัวเองจะติดนิสัยชอบค้นคิดหาเหตุผล เพราะได้รับเรื่องราวจากท่านที่มีประสบการณ์ได้กรุณาส่งมามาก จึงควรจะต้องพิจารณาเป็นเรื่องๆ ไป ให้เข้ากับหลัก “กฎแห่งกรรม” ระบาย ออกมาบ้าง ข้าพเจ้าเห็นใจที่ท่านได้พยายามบันทึกเหตุการณ์หรือมาเล่า ได้ใช้เวลาอันสูงค่ายิ่ง สิ่งที่ได้รับการตอบแทนไม่ใช่เป็นวัตถุ สิ่งนั้นสูงค่ากว่าสิ่งใดก็คือปีติทางใจ เพราะช่วยให้บางท่านหูตาสว่างขึ้น เป็นมหากุศลอันยิ่งใหญ่

เพราะในยุคนี้มนุษย์กำลังต้องการความช่วยเหลือทางใจอีกมาก ในยุควิทยาศาสตร์เจริญทำให้มนุษย์เกิดโลภเห็นแก่ตัว ขาดความเมตตาปรานี ต่างก็คอยหาทางเอารัดเอาเปรียบ เบียดเบียน ทั้งต่างก็ชิงกันอวดความดีเด่นของตัว อ้าง

ท. เลียงพิบูลย์

ความชั่วของผู้อื่น ทุกคนนึกว่าเป็นคนฉลาดกว่าผู้อื่น เมื่อคิดแล้วก็เศร้าเพราะเป็นยุคชิงดีชิงเด่น หาความสามัคคีกันยาก บ้านเมืองก็เดือดร้อน เพราะต่างก็ไม่มีใครนึกถึงผลของกรรม ทำดีหรือชั่วกรรมย่อมตามสนอง ยังเมามัวลืมตัวลืมตน

พิจารณาแล้วก็เศร้า ทั้งที่บ้านเมืองเราอยู่ในยามวิกฤต พวกผู้นำชั้นปัญญาชนยังมัววิวาทคอยชิงอำนาจ คิดว่าการทำเช่นนี้บางคนก็ทำเพื่อชาติ บางคนก็ทำเพื่อตัวเอง ไม่สนใจว่าใครจะมีความเดือดร้อน ในยุคนี้หากไม่เห็นแก่ตัวแล้วควรหันหน้าเข้าหากัน เพื่อชาติ ศาสนา พระมหากษัตริย์ เพื่อช่วยกันกำจัดพวกขายชาติ ยุยงให้เกิดความแตกแยกเหมือนครั้งค่ายบางระจันต้องถูกทำลายลงด้วยมนุษย์ขายชาติ ดังพระวิญญาณสมเด็จพระเจ้ากรุงธนบุรีได้ทรงเล่าถึง การที่กรุงศรีอยุธยาพ่ายแพ้แก่ข้าศึก ก็เพราะขาดความสามัคคีกัน มีแต่พวกเห็นแก่ตัวไม่สนใจอะไรใครจะฉิบหาย ทำลายได้ทุกอย่าง ขอแต่ตัวเขาเองได้รับความสุขความสบายเท่านั้น แม้แต่พ่อแม่ก็ยังสามารถจะสังหารได้เพื่อตัวเอง เหตุการณ์จะดึงดูดเอาตนเข้าไปรับความทุกข์หนักยิ่ง แทนที่จะได้รับความสุขตามที่ตนคิด กรรมที่ตนสร้างไว้หนีไม่พ้น

ข้าพเจ้าตั้งใจจะเริ่มพูดต่อถึงเรื่อง **"อรหอย"** เพื่อชี้ให้เห็นกรรมเรื่องหนึ่งที่เกิดขึ้นแล้ว แต่ก็ออกนอกเรื่องนอกทางไปนาน เมื่อได้หยิบปากกาลงกระดาษแล้วมือก็ขีดเขียนไปตามอารมณ์ภายในออกมาอย่างไม่ได้ตั้งใจไว้ก่อน เมื่อรู้สึกจึงได้เขียนเข้าเรื่องที่ตั้งใจเดิม

ขอให้ท่านได้อ่านแล้วพิจารณาด้วยสติและปัญญาของท่าน เรื่องมีว่า...

เมื่อบ่ายวันอาทิตย์ที่ ๑๒ เดือนมกราคม พ.ศ. ๒๕๑๘ ได้มีแม่ชีนัยนามาหาข้าพเจ้าที่บ้าน พร้อมด้วยเพื่อนชี และหนูอี๊ด แม่ชีผู้นี้อดีตเป็นพนักงานธนาคารแห่งหนึ่ง ได้สละทางโลกเข้าไปสู่ทางธรรม ด้วยจิตใจศรัทธาเลื่อมใสในรส

พระธรรมทางพุทธศาสนา ข้าพเจ้าเคยเขียนไว้ในเรื่อง **"เกือบจะสาย"** เรื่องต้นๆ ในชุด **"กฎแห่งกรรม"** มาแล้ว

เมื่อได้สนทนากันแล้ว แม่ชีนัยนาก็เล่าเรื่องที่เกิดขึ้นที่ตำบลโกรกพระ จังหวัดนครสวรรค์ ครั้งที่แม่ชีขึ้นไปที่ตำบลนั้นเมื่อปลายปี ๒๕๑๗ ได้นำเรื่องชีวิตจริงที่ได้เกิดขึ้นมาแล้วมาเล่าให้ฟังว่า ...

เมื่อได้ไปจาริกแสวงบุญได้พักอยู่ที่ตำบลโกรกพระ จังหวัดนครสวรรค์ ได้มีผู้ที่สนใจในพระพุทธศาสนามาถามเรื่องหลักธรรม และแม่ชีก็ได้ชี้แจงให้ความรู้เท่าที่จะอธิบายได้ เพื่อให้เข้าใจในเหตุผลจนเป็นที่พอใจ และได้มีชายผู้หนึ่งได้ถามเรื่องในทางธรรมะ

เมื่อได้รับตอบอธิบายจนเป็นที่เข้าใจแล้ว ชายผู้นั้นจึงได้เล่าให้แม่ชีนัยนาฟังว่า

เมื่อก่อนนี้ ผมเองเป็นคนเสเพลไม่เอาถ่าน ไม่สนใจในเรื่องกรรมเวรบาปบุญ ผมไม่เชื่อในเรื่องสวรรค์ไม่เคยสนใจ คิดว่าเป็นเรื่องงมงายเพ้อฝัน เหมือนเป็นคนไม่มีศาสนาเพราะไม่เชื่ออะไร นอกจากผมไม่เชื่อแล้วยังเที่ยวบอกไม่ให้คนอื่นเชื่อ ในเรื่องเกี่ยวกับตายแล้วต้องไปรับใช้หนี้กรรมตามสนองในนรกหรือสวรรค์อย่าเชื่อไม่เป็นความจริง

แต่ต่อมาไม่นาน ผมได้ประสบเหตุการณ์ที่ประหลาดมหัศจรรย์ ไม่นึกฝันว่าจะเป็นเรื่องจริงไปได้ แต่ก็ได้เกิดขึ้นแล้ว เหตุการณ์ได้ประสบมาด้วยตนเองในระยะผ่านมาได้เพียงสองปีกว่า ทำให้ผมที่เคยเข้าใจผิดมาแต่เดิมนั้นได้มาประสบเหตุการณ์กับตัวเอง ซึ่งไม่เคยนึกว่าในโลกนี้จะมีสิ่งลี้ลับที่มนุษย์ยังไม่เคยรู้ไม่เคยเห็น และคิดว่าเรื่องมหัศจรรย์เช่นนี้ยังมีอีกมาก ก็คือ

เมื่อผมได้พบครั้งแรกเป็นเรื่องยายของเพื่อนผมคนหนึ่ง แกเป็นคนเหนียวแน่น มัธยัสถ์มาก เมื่อแกมีเวลา ก็มักจะไปหาหอยตามท้องนานำมาขายตลาด รู้สึกว่าเป็นสิ่งที่แกชอบปฏิบัติมานาน

ท. เลียมไชย

ต่อมาแกป่วยมีอาการหนัก พวกลูกหลานก็ไปเฝ้าไข้ ผมเองก็อยู่ในที่นั้นตลอดเวลา เพราะเป็นยายของเพื่อนรักก็นับถือเหมือนยายของผมเช่นกัน บางคนเห็นแกมีอาการเพียบหนักแล้ว คงมีชีวิตอยู่ได้ไม่นาน ก็ให้หลานชายเข้าไปบอกทาง

เมื่อหลานชายเข้าไปกระซิบที่หูว่า

"ยายนึกถึงพระอรหันต์นะยาย สงบใจ นึกแต่พระอรหันต์นะ"

คนป่วยได้ยินเสียงหลานกระซิบที่หูก็พูดตามว่า **"อรหอย"** ไม่สามารถจะพูดคำว่าพระอรหันต์ได้ แม้พวกญาติจะได้ช่วยกันพยายามให้แกพูดท่องอรหันต์ให้ขึ้นใจ จิตจะได้สงบไม่ว่อกแวกไปทางอื่น แต่แกไม่สามารถพูดคำว่า **"อรหันต์"** ออกมาได้ จะเป็นกรรมใดก็ไม่ทราบจึงทำให้แกท่องบ่นแต่อรหอยตลอดเวลา เหมือนจิตใจของคนป่วยจดจ่อนึกถึงแต่เรื่อง "หอย"

กรรมชั่วจะส่งผลก่อนจะไปจากโลก...

ต่อมายายท่องบ่นแต่อรหอยจนหมดลม!

เมื่อลูกหลานได้จัดงานศพเป็นที่เรียบร้อยผ่านไปเป็นเวลานานพอสมควร จากนั้นต่อมาก็มีหอยตัวหนึ่งโตผิดกว่าหอยธรรมดา ได้คลานต้วมเตี้ยมไปมาอยู่หน้าบ้าน ไม่ยอมไปไหน

หลานชายเห็นหอยตัวนี้ผิดสังเกตกว่าหอยธรรมดา เพราะไม่ยอมคลานไปที่อื่น เมื่อนึกถึงยายก่อนจะตายได้บอกทางให้นึกถึงพระอรหันต์เท่าไหร่ ก็พูดแต่อรหอย จึงคิดว่าอาจจะเป็นยายมาเกิดเป็นหอยก็ได้ จึงจับหอยตัวนั้นขึ้นไปบนบ้านใส่ถังไว้

รุ่งเช้าปรากฏว่าหอยตัวนั้นหายไปจากถัง หลานก็ได้พยายามค้นหาว่าหอยตัวนั้นไปอยู่ที่ไหน แต่แล้วก็ไปเห็นรอยคราบคืบคลาน เมือกแห้งของหอยเป็นทางเดินผ่านไป ก็ค่อยๆ พิจารณาติดตามดูรอยคราบที่หอยได้ไต่ แต่ก็แปลกใจเพราะ **ทางเดินผ่านไปของหอยได้ไต่ขึ้นไปตามเสาที่ติดเพดาน แล้วรอยคราบเมือกก็ไป**

หยุดเพียงสุดเสา เมื่อสุดทางรอยคราบของหอย หลานชายได้พิจารณาดู ก็เห็นรอยเป็นที่น่าสงสัยเป็นรอยไม้กระดานปะเอาไว้ จึงงัดเอากระดานออกดู ก็ปรากฏว่าเป็นโพรงข้างในใช้เป็นที่เก็บซ่อนของได้ดี ปรากฏว่าในโพรงนั้นมีเงิน ทอง รูปพรรณ แหวน และสายสร้อยอยู่ภายใน ทุกคนรู้เรื่องนี้ก็พากันคิดถึง "กรรม" บุญบาป จิตของยายผูกพันอยู่กับสมบัติและหอยที่เคยจับขาย

เมื่อหลานชายได้ทรัพย์สินของยายที่ซ่อนไว้แล้ว ก็สร้างบุญ สร้างกุศล อุทิศส่วนกุศลนั้นไปให้ยายผู้ที่เป็นเจ้าของทรัพย์สิน ซึ่งตลอดเวลาเป็นคนกระเหม็ดกระแหม่ตลอดชีวิตของยาย ไม่ยอมใช้จ่ายอะไรมาก ยอมอยู่อย่างคนยากจน

ชายผู้นั้นเล่าให้แม่ชีนัยนาฟังแล้วยังบอกว่า "แต่นั้นมาผมก็เชื่อว่า "กรรม" นั้นมีจริง และพลอยเชื่อว่าสวรรค์นรกนั้นต้องมีจริงแน่ ไม่สงสัยแล้ว และบัดนี้ผมก็ได้สนใจศึกษาธรรมะ แล้วทำให้จิตใจสบายขึ้นมาก ผมหยุดดื่มเหล้า หยุดเสเพล ผิดกับเมื่อไม่เคยเชื่ออะไรเลย ก่อนนั้นผมมีอารมณ์ร้อนรุนแรง ใครพูดไม่ถูกหูก็มีเรื่อง ผมรู้ว่าจิตใจไม่สงบ มีความเดือดร้อนอยู่ตลอดเวลา บัดนี้ผมเข้าหาธรรมะจิตสงบสบายแล้ว คงมีคนไม่น้อยที่รู้จักผม สงสัยว่ากลับใจได้อย่างไร"

เมื่อข้าพเจ้าได้ยินแม่ชีนัยนาเล่าเรื่องชายผู้กลับใจเพราะประสบการณ์ให้ฟัง ก็รู้สึกว่าเป็นเรื่องแปลกมหัศจรรย์เรื่องหนึ่ง จึงคิดว่าเกิดขึ้นในระยะไม่นานมานี้ พอจะยังหาผู้ที่อยู่ในเหตุการณ์เป็นพยานหลักฐานได้ จึงขอขอบคุณแม่ชีนัยนาซึ่งได้นำเรื่องที่มีประโยชน์ที่เกิดขึ้นไม่นาน ออกเผยแพร่ต่อสังคมต่อไป นับว่าได้สร้างกุศล เพราะเรื่องนี้ไม่ใช่เรื่องโบราณ ปัจจุบันนี้ยังมีพยานหลักฐานพอจะพิสูจน์ได้ เรื่องเพิ่งเกิดขึ้นเมื่อ พ.ศ. ๒๕๑๕ ผ่านไปเพียงไม่กี่ปีมานี้

กฎแห่งกรรม เรื่องที่ ๒

สัตว์พยาบาท

หลังจากข้าพเจ้าได้เขียนเรื่อง "หนี้กรรม หนี้เวร"
ได้พูดถึงเรื่องในโลกมนุษย์ที่มีสิ่งลี้ลับมหัศจรรย์อีกมากมาย
ที่เราไม่รู้ ไม่เห็น และไม่เคยมีประสบการณ์!

เมื่อหลายปีมาแล้วมีหลายท่านมาบอกข้าพเจ้าว่า ในยุคนี้มีผู้อวดรู้ดีว่า **"กรรมเวรไม่มี บุญบาปไม่มี"** ได้พยายามอ้างตนเองว่าเป็นชาวพุทธที่แท้จริง ใครปฏิบัติดีหรือชั่วไม่ต้องกลัวจะต้องรับใช้กรรมดีชั่ว ตายแล้วก็สูญไป

ข้าพเจ้าบอกว่า "หากใครพูดเช่นนั้น ขอให้ทราบเถิดว่าเขาผู้นั้นเป็นพญามาร ปลอมแปลงมาในร่างชาวพุทธ หรือนุ่งเหลืองห่มเหลืองก็ไม่ใช่พระ เป็นพวกจะทำลายพระพุทธศาสนา"

แต่ท่านเหล่านั้นบอกว่า "วิตกเป็นห่วงเด็กๆ ลูกหลานที่ไม่เดียงสาจะเชื่อโดยไม่คิดถึงเหตุผล ต่อไปเด็กพวกนี้จะขาดความกตัญญู เพราะผู้ใหญ่ทุกคนรู้ดีว่า ความกตัญญูรู้คุณบิดามารดา ครูบาอาจารย์ และเป็นผู้ที่รักชาติ ศาสนา พระมหากษัตริย์ สิ่งเหล่านี้เป็นรากฐานแห่งความดีจะทำให้มีความสงบสุขในโลกนี้ มนุษย์ผู้กตัญญูรู้คุณคนจะมีความรักใคร่ปรองดองกัน ความสงบปกติจะเกิดขึ้นทั่วไป"

ข้าพเจ้าได้เคยบอกว่า **"หลอกเด็กหลอกง่าย หลอกผู้ใหญ่หลอกยาก"** พวกทำลายศาสนามุ่งที่จะชักจูงให้เด็กไปในทางชั่ว ให้ขาดความกตัญญูกตเวที ข้าพเจ้ารู้ตัวดีว่าตัวเองทางศาสนามีความรู้ไม่มากนัก แต่ก็ได้เขียนแนะนำให้ทุกคน ทุกครอบครัว ช่วยกันอบรมบุตรทั้งหลายเหมือนสมัยก่อนครั้งปู่ ย่า ตา ยาย เมื่อเด็กเข้านอนก่อนที่จะหลับมักจะเล่านิทานในเรื่องมีศีลธรรม ตัวอย่างความดีวันละเล็กละน้อย เพื่อให้ซึมเข้าไปในความรู้สึกของเด็ก จะได้รู้สิ่งใดดีสิ่งใดชั่ว จะได้ป้องกันมนุษย์ใจอธรรม พญามารสิงอยู่ในร่าง เที่ยวยุยงให้เด็กเห็นผิดเป็นชอบ โดยเฉพาะเด็กที่ได้รับการศึกษา พวกครึ่งๆ กลางๆ สุกๆ ห่ามๆ แม้จะมีส่วนน้อย แต่เมื่อจิตใจเป็นพาลก็มักจะบังคับให้คนดีพลอยต้องเป็นไปด้วย ทั้งที่จิตใจไม่สมัคร ไม่เห็นดีด้วย ข้าพเจ้าเศร้าใจที่คนชาติไทยเห็นเงินเป็นพระเจ้า สามารถจะทำได้ทุกสิ่ง แม้จะขายชาติที่รักยิ่งของตนเอง ทำลายคนในชาติของตัว และไม่เคยรู้ว่านั่นคือการทำลายตัวเองเพราะความโลภ

บัดนี้ในปัจจุบันก็เห็นแล้ว การปลุกปั่นได้กำลังจะเกิดพลังขึ้นแล้ว หากท่านได้อ่านในเรื่อง **"อย่าท้าบุญ ท้าบาป"** ข้าพเจ้าได้เขียนขึ้นไว้เมื่อก่อน แม้จะเป็นความฝัน แต่ความฝันนั้นก็เกิดเป็นความจริงขึ้นแล้ว และเราก็จะได้ดูผลกันต่อไป เพราะเรื่องความฝันยังไม่สิ้นสุด เหตุการณ์เพิ่งจะเริ่มต้น

สิ่งใดฝืนธรรมชาติจะต้องพินาศลง ไม่ยั่งยืน!

เมื่อข้าพเจ้าได้รับจดหมายจากแม่ชีนัยนา ผู้เคยส่งเรื่อง "หนี้กรรม หนี้เวร" ต่อจากเมื่อครั้งก่อนในเรื่อง **"อรหอย"** เรื่องเกิดขึ้นที่ตำบลโกรกพระ จังหวัดนครสวรรค์ และได้บอกว่าบัดนี้ผู้ที่ไม่เคยเชื่อเรื่องบุญบาปหรือเรื่องเวรกรรมเลย หาว่าเป็นเรื่องเพ้อฝันงมงาย เมื่อตัวเองไม่เชื่อแล้วยังชักชวนผู้อื่นไม่ให้เชื่อด้วย หลังจากที่ได้ประสบเหตุการณ์ในเรื่อง **"อรหอย"** ซึ่งเป็นยายของเพื่อนแล้ว จิตใจก็กลับเปลี่ยนแปลงจากดำเป็นขาว เหมือนจากที่มืดมาสู่ทางสว่างของแสงธรรม บัดนี้ได้สนใจมีความศรัทธาในพระพุทธศาสนา

ท. เลียงพิบูลย์

แม่ชีนัยนาจึงคิดว่า หากได้หนังสือแจกในงานอุปสมบทของเพื่อนบ้าน ผู้เป็นเจ้าของเรื่อง "อรหอย" ก็เหมาะสม เพราะผู้บวชมีความสัมพันธ์รู้จักกันกับเจ้าของเรื่อง "อรหอย" ฉบับที่แจกในวันสงกรานต์ปี ๒๕๑๘

ข้าพเจ้ามีความยินดีโดยได้จัดหนังสือมอบให้แม่ชีนัยนาตามจำนวนที่ต้องการนำไปแจกในงานครั้งนั้น คงมีผู้สนใจมาก *(บัดนี้ท่านผู้นั้นก็คงได้อุปสมบทเป็นพระภิกษุสงฆ์ในพระพุทธศาสนาแล้ว)*

นอกจากนั้นข้าพเจ้าก็ได้รับบันทึกมาพร้อม จึงได้นำมาพิจารณาหาเหตุผลดู เพิ่งจะได้เรียบเรียงให้เกิดประโยชน์แก่อนุชนทั่วไป เป็นเรื่อง **"สัตว์พยาบาท"** แม่ชีนัยนาได้แจ้งให้ทราบว่า อิฉันและคณะก็เพิ่งจะเดินทางถึงจุดหมาย หลังจากจาริกไปในที่ต่างๆ รวม ๓ เดือน จึงไม่มีโอกาสแวะมาเยี่ยมเยียนทั้งๆ ที่มีเรื่องที่น่าสนใจ เหตุการณ์ได้เกิดขึ้นเมื่อ ๒-๓ ปีที่ผ่านไป ท่านเจ้าของเรื่องก็เป็นชีบวชอยู่ด้วยกัน เป็นเรื่องของบิดาบังเกิดเกล้าของแม่ชีมาลัย ซึ่งเป็นพระภิกษุต้องได้รับผลกรรมตามสนอง ตอนที่เป็นพระภิกษุสงฆ์ในบั้นปลายของชีวิต บวชได้ประมาณร่วมยี่สิบพรรษา กรรมที่สร้างเมื่อหนุ่มจึงได้เกิดผล เมื่อก่อนท่านจะมรณภาพได้รับทุกขเวทนาแสนสาหัส

เรื่องนี้แม่ชีมาลัยบันทึกเล่าเหตุการณ์ที่ได้ประสบด้วยตนเอง เรื่องมีดังนี้

พระภิกษุแก่น เพชรงาม (นามเดิม) **จำพรรษาอยู่สำนักวัดใหม่เจริญราษฎร์ อำเภอหนองจอก จังหวัดกรุงเทพมหานคร ถือเพศบรรพชิตจนอายุเลยแปดสิบ ก็เกิดอาพาธ แต่เป็นโรคชราที่ประหลาดมหัศจรรย์ นายแพทย์เองก็ไม่สามารถจะวิจัยโรคที่เกิดว่าเพราะสาเหตุใด**

ครั้งแรกอยู่ๆ ก็เกิดเป็นเม็ดแข็งๆ เคลื่อนขึ้นเคลื่อนลงในลำคอ ทำให้ทุกขเวทนาอย่างสาหัส ฉันอะไรไม่ได้ น้ำแต่ละหยดที่จะผ่านลงไปในลำคอ ก็ยากลำบาก นายแพทย์ต้องรีบตัดสินใจให้เข้าทำการผ่าตัดเอาก้อนที่บีบลำคอออก

เมื่อตกลงใจผ่าตัดลำคอ แพทย์ได้พบก้อนแข็งขนาดเท่าหัวแม่มือ จะว่าเป็นก้อนเนื้อก็ไม่ใช่ เพราะแข็งเกินจะเป็นเนื้อมนุษย์ เหมือนจะฝังอยู่ในเนื้อไม่มีเยื่อเนื้อติด จะว่าเป็นก้อนแข็งอย่างนิ่ว ทำไมเกิดขึ้นในลำคอ พระภิกษุแก่นไม่สามารถจะพูดออกมาเป็นเสียงคนธรรมดาได้ เสียงที่ออกมาทางลำคอเป็นเสียงครอกๆ ครากๆ คล้ายเสียงควายฟังไม่รู้เรื่อง ได้แต่ใช้มือชี้โน่นชี้นี่แทนคำพูด

เวลานั้นคุณมาลัยยังไม่ได้ถือเพศชี ได้ไปอยู่ปฏิบัติคอยดูแลหลวงพ่ออยู่ตลอดเวลา เห็นหลวงพ่อแสดงกิริยาต่างๆ คล้ายจะบอกให้รู้ถึงผลของความเจ็บปวดที่เกิดคราวนี้ เนื่องมาจากกรรมในอดีต แต่ก็ไม่สามารถที่จะพูดออกมาให้ทุกคนเข้าใจได้ เห็นจะเป็นเพราะหลวงพ่อนึกถึงอดีตที่สร้างกรรมไว้ จึงอยากจะให้คุณมาลัยรู้ จึงทำท่ายกมือขึ้นสองข้าง ทำนิ้วชี้งอๆ ทั้งสองมือยกขึ้นเหนือหูทั้งสองข้าง แล้วส่ายหัวไปมา เสียงออกมาทางลำคอครอกคราก พยายามจะพูดเป็นภาษามนุษย์ แต่เสียงออกมาเป็นเสียงควาย ซึ่งทุกคนก็เข้าใจเพียงรู้ว่าหลวงพ่อแสดงตัวเป็นควายเท่านั้น ต้นสายปลายเรื่องไม่เข้าใจ ไม่รู้ข้อความอะไรละเอียดกว่านี้ ทั้งบุตรสาวก็ไม่เคยรู้เรื่องเกี่ยวกับควาย

คุณมาลัยผู้เป็นบุตรสาวก็คิดได้ว่า ควรจะให้หลวงพ่อพูดเพื่อจะระบายอะไรออกมา ด้วยการเขียนเป็นตัวหนังสือ จึงบอกท่านว่า

"หลวงพ่ออยากจะบอกอะไรหนู ก็ขอให้เขียนเป็นตัวหนังสือ จะให้เด็กช่วยจับมือคอยพยุงช่วยแรงจับดินสอขึ้นเขียนบนกระดาษตามความรู้สึกของหลวงพ่อได้ไหม"

(เพราะคุณมาลัยเป็นหญิงจึงได้แต่คอยแนะนำให้เด็กศิษย์วัดทำตามคำสั่ง)

พระภิกษุแก่นเหมือนจะเกิดความรู้สึกตัว จึงพยักหน้าแสดงว่าตกลง เพราะพูดอะไรไม่ได้

ท. เลียงพิบูลย์

คุณมาลัยจึงหาดินสอกระดาษเตรียมไว้ ให้เด็กชายศิษย์วัดคอยพยุงจับมือท่านจดลงบนกระดาษ ท่านค่อยๆ ใช้แรงด้วยการลากดินสอบนกระดาษเป็นตัวหนังสือออกมา จากนั้นคล้ายจะเป็นสิ่งมหัศจรรย์เหมือนสิ่งลี้ลับคอยช่วยให้พลังใจมีกำลังมือเกิดขึ้นอย่างน่าประหลาดมาก ทั้งความระลึกคิดถึงเรื่องอดีตที่ผ่านมาได้อย่างถูกต้อง ซึ่งตามปกติพระภิกษุแก่นซึ่งมีอายุเลยแปดสิบแล้ว หูตาก็จะมืดมัว มือก็จะสั่น ทั้งเป็นเวลากำลังอาพาธหนัก แต่สามารถเขียนข้อความทรงจำเป็นตัวหนังสือได้อย่างชัดเจนแม่นยำ เป็นเรื่องน่ามหัศจรรย์และลี้ลับ คล้ายท่านมีพลังใจพลังแรงเหมือนท่านไม่ได้อาพาธ คล้ายท่านกลับไปสำรวมชีวิตจิตใจครั้งอดีตเหตุการณ์ต่างๆ กลับคืนมาในความทรงจำ การเขียนก็แทบจะไม่ต้องใช้เด็กจับมือพยุงช่วยแรงให้เขียน

ข้อความที่พระภิกษุแก่นได้กล่าวสารภาพเป็นตัวหนังสือ โดยข้าพเจ้าขอเรียบเรียงข้อความบันทึกดังต่อไปนี้ ....

อาตมารู้ตัวดีว่าจะมีชีวิตอยู่ต่อไปได้อีกไม่นาน จึงอยากจะขอสารภาพเพื่อเป็นประโยชน์แก่อนุชนรุ่นหลัง เพราะโรคที่อาตมากำลังเป็นอยู่ในเวลานี้มิใช่โรคธรรมดา เป็นโรคหนี้กรรมที่ถูกความพยาบาทตามมาเพื่อจองเวร บัดนี้ถึงเวลาที่อาตมาจะต้องใช้หนี้กรรมแล้ว จึงอยากจะใช้หนี้ให้สุดสิ้นไปในชาตินี้ บัดนี้ควายได้จ้องดูอาตมา ดวงตามันแดง มันโกรธมาก คล้ายกับมันจะบังคับให้อาตมาสารภาพกรรมที่ทำไว้ในอดีต มันไม่ยอมอโหสิกรรมให้ มันทำท่าเตรียมจะขวิดทำให้อาตมากลัวจนขวัญเสีย

อาตมาจึงขอสารภาพว่า ...

สมัยเมื่อครั้งอาตมายังหนุ่มๆ อาตมาเป็นลูกชาวนาที่มีอันจะกินผู้หนึ่ง แต่อาตมาเป็นคนชอบเป็นนักเลง ชอบเรื่องตีรันฟันแทง มักจะฮึกเหิมว่ามีเครื่องรางของขลังดี การลองของดีก็ต้องลองของจริง คือท้าตีรันฟันแทง จนพวกนักเลง

ทั้งหลายไม่กล้าสู้หน้า แต่ก็ไม่เคยทำลายชีวิตคนถึงตาย เมื่อหาผู้ทดลองต่อสู้ไม่ได้ จิตใจของอาตมาก็กำเริบเป็นอันธพาลโมโหร้าย

วันหนึ่ง เจ้าควายในคอกที่บ้านมันมองดูอาตมาท่าทางเย้ยๆ ในความรู้สึกของตัวเอง ทำให้เกิดโมโหจึงคว้าปืนยิงออกไป บังเอิญลูกปืนไปตุงอยู่ที่ภายในลำคอ ควายล้มลงเพราะบาดเจ็บจากรอยกระสุนปืนเพราะเลือดออกมาก

มีคนในบ้านที่รู้สึกสงสารที่ควายอยู่ดีๆ ก็ถูกยิง แต่ก็ไม่กล้าพูดว่าอะไรอาตมา คงจะกลัวความเป็นพาลของอาตมา คงจะแช่งด่าอยู่เพียงในใจ คนในบ้านพยายามจะผ่าเอาลูกกระสุนที่ฝังอยู่ในลำคอควายออก แต่ก็ไม่สามารถจะผ่าลูกกระสุนออกมาได้ ทำให้ควายตัวนั้นมีชีวิตอยู่อย่างทุกข์ทรมานแสนสาหัส แต่อาตมาไม่ได้เอาใจใส่ สนใจในควายตัวนั้นเลย ปล่อยให้เป็นหน้าที่ของคนในบ้านจัดการ **ควายเจ็บแอดๆ ออดๆ ตลอดเวลากินหญ้าน้ำไม่ได้ แต่ก็ทนอยู่ได้เป็นเดือนๆ ทำไมจึงทนอยู่ได้ไม่ตาย !**

เมื่ออาตมาผ่านไปเห็นสายตาของมันจ้องมองดูอาตมาอย่างโกรธพยาบาท มันผอมแห้งลงทุกวันจนหนังหุ้มกระดูก อาตมาก็ไม่ได้เอาใจใส่ว่าจะตาย รู้สึกว่าเวลานั้นจิตใจของอาตมาเหี้ยมโหด ใจดำ ที่สุดควายตัวนั้นก็ตายลง

ต่อจากนั้นอาตมาก็มีภรรยาเป็นคนใจบุญ อาตมาไม่ค่อยได้สนใจเรื่องบุญนัก แม้ภรรยาจะทำทาน อาตมาก็ห้ามไว้ จึงมีความเห็นขัดกัน อาตมาจึงแยกทางเดิน อาตมาไปมีภรรยาใหม่ แต่อยู่ด้วยกันไม่นานนัก ก็ต้องกลับมาขอคืนดีกับภรรยาเก่าอีกครั้งหนึ่ง จึงเกิดบุตรหญิงคนหนึ่ง คราวนี้อาตมาเริ่มรู้เรื่องบาปบุญคุณโทษดี แม้เรื่องจะล่วงเลยไปนานแล้ว บัดนี้การเจ็บป่วยของอาตมา เกิดทำให้อาตมากลับรื้อฟื้นความจำเรื่องเก่าๆ ที่ผิดพลาด เป็นกรรมที่ทำให้อาตมารู้ตัวเองดีว่า ถึงเวลาที่ต้องใช้หนี้กรรมแล้ว หนีไม่พ้น

ด. เอ่ียมโสร

อาตมารู้ตัวในการได้สร้างกรรมเวรไว้มาก ก็เกิดเลื่อมใสในทางพุทธศาสนา เมื่ออาตมาอายุเข้า ๕ รอบ ก็เข้าบวชพึ่งหลักธรรมในทางพระพุทธศาสนาได้มายี่สิบกว่าพรรษา กรรมนั้นก็มาตามสนอง!

เมื่ออาตมาได้ระบายเรื่องกรรมของอาตมาที่เคยทำไว้ออกมา ก็รู้สึกโล่งใจพ้นจากความหนักอยู่ในอกได้สุดสิ้นลงแล้ว

พระภิกษุแก่น เพชรงาม เขียนจบลงเพียงแค่นี้ แม่ชีมาลัย เพชรงาม บอกว่าต่อจากนั้นหลวงพ่อแม้จะผ่าตัดเม็ดเก่าออก ก็มีเม็ดใหม่ขึ้นมาแทนในลำคออีก อาการทรมานมาก แม้นายแพทย์จะพยายามผ่าตัดอีก ๒ ครั้ง ก็ไม่มีอะไรดีขึ้น เพราะเม็ดที่ฝังอยู่ในลำคอเม็ดเก่าออกแล้ว เม็ดใหม่ก็เกิดขึ้นอีก ต้องทนทุกขเวทนาอย่างสาหัส จากนั้นต่อมาแม้แต่น้ำก็หยอดไม่เข้าในลำคอ ที่สุดหลวงพ่อพระภิกษุแก่น เพชรงาม ก็มรณภาพลง พ้นเวรกรรมในโลกมนุษย์ เมื่อ พ.ศ. ๒๕๑๖

คุณมาลัย หรือ นางสาวมาลัย เพชรงาม เมื่อได้จัดการศพของพระภิกษุแก่น เพชรงาม เรียบร้อยแล้ว ก็รู้สึกว่าในโลกมนุษย์มีแต่กิเลสตัณหา ความยุ่งยากในชีวิตไม่มีสิ้นสุด จึงอยากจะตัดกิเลสตัณหาทางโลก สละชีวิตทางโลกเข้าปฏิบัติทางธรรม ก็ได้บวชเป็นชีเข้าศึกษาทางธรรมเป็นที่พึ่งในชีวิต เป็นแม่ชีมาลัย เพชรงาม ปัจจุบันนี้ร่วมอยู่กับแม่ชีนัยนา ในธรรมสถาน **“แดนอโศก”** ในจังหวัดนครปฐม

ข้าพเจ้าพิจารณาเรื่องเห็นควรจะเขียนขึ้นดังที่ได้เรียบเรียงมาแล้ว
เพื่อท่านผู้อ่านได้พิจารณาดูในเรื่องการหนีไม่พ้นกรรมอีกเรื่องหนึ่ง!

กฎแห่งกรรม เรื่องที่ ๓

เจ้าหนี้ร้องไห้

เมื่อวันที่ ๑๓ สิงหาคม พ.ศ. ๒๕๑๘

เราคณะ "กฎแห่งกรรม" ได้ ไปร่วมพบกันและสนทนากินอาหารร่วมกัน

หลังจากคุณชวนชื่น อุณหะนันทน์ ได้ตอบสัมภาษณ์เรื่องวิญญาณที่รอคอยที่วัดป่าเลไลยก์ จังหวัดสุพรรณบุรีแล้ว ท่านศาสตราจารย์ ดร.คลุ้ม วัชโรบล ได้พูดถึงวิญญาณใหม่ๆ

เสร็จแล้ว **ท่าน พล.ต.อ.ปราโมทย์ จงเจริญ อดีตเอกอัครราชทูตไทยประจำสหภาพโซเวียตได้พูดถึง "วิญญาณของสิบตำรวจตรีปิ่น"**

เมื่อฟังแล้วคิดก็จะทำให้เกิดความสะเทือนใจแก่ผู้ได้ยินได้ฟังในเรื่องนี้ ไม่มากก็น้อย ข้าพเจ้ามีความสนใจมาก ต่อมาอีก ๒ วันจึงได้โทรศัพท์ไปขออนุญาตที่บ้านท่านอดีตเอกอัครราชทูตว่าข้าพเจ้าจะเขียนเรื่องนี้เพื่อประโยชน์ทางจิตใจที่จะเกิดขึ้นแก่ส่วนรวม มิอยากให้เรื่องที่เกิดขึ้นแล้วสูญสิ้นไป ก็ได้รับความกรุณาอนุญาตจากท่านให้เขียนได้ด้วยความยินดี ข้าพเจ้าขอขอบคุณท่านไว้ ณ ที่นี้ด้วย

ข้อความที่เกิดขึ้นแล้วตามที่ท่านได้เล่าว่า...

เมื่อคราวน้ำท่วมใหญ่ในครั้งนั้น สิบตำรวจตรีปิ่น ละออพันธุ์ ได้สมรสกับน.ส.ประภา

ในขณะนั้นได้รับราชการประจำการอยู่ที่สถานีตำรวจอำเภอวารินชำราบ จังหวัดอุบลราชธานี จากนั้นก็ได้ย้ายราชการไปอยู่ในที่ต่างๆ ภายในจังหวัดอุบล อยู่กันมา ๙ ปี มีบุตรหญิงชายด้วยกัน ๓ คน แล้วทางการก็สั่งย้ายไปประจำการอยู่ที่เขื่อนมโนรมย์ จังหวัดชัยนาท อยู่ได้ประมาณ ๖ เดือน เมื่อกลางปี พ.ศ. ๒๔๙๔ ทางการตำรวจในจังหวัดได้เรียกตัวเข้าไปเพื่อรับคำสั่งปฏิบัติราชการ เมื่อเสร็จราชการทางจังหวัดแล้วก็โดยสารรถกลับมาที่เขื่อนมโนรมย์

คงจะเป็นกรรมเก่าในอดีตชาติได้ตามมาสนอง!

รถประจำทางคันที่ ส.ต.ต. ปิ่น โดยสารมาระหว่างทางได้เกิดอุบัติเหตุถูกรถกรมชลประทานชนเอาอย่างแรง เป็นเหตุให้รถโดยสารประจำทางพลิกคว่ำ คันเกียร์รถโดยสารเสียบปักที่อกด้านซ้ายของสิบตำรวจตรีปิ่น แล้วร่างยังกระเด็นออกไปนอกรถ จากนั้นกระสอบข้าวสารที่บรรทุกอยู่บนหลังคารถโดยสารก็ได้ตกลงมาทับตัว ส.ต.ต.ปิ่น ถึงแก่ความตายทันที

หลังจากนั้น ๓ วัน นางประภาผู้เป็นภรรยา ก็ได้ทำพิธีบรรจุศพ ส.ต.ต.ปิ่นที่วัด

ต่อมาอีก ๒ วันจะครบ ๗ วัน คืนนั้น นางประภาผู้เป็นภรรยาได้ฝันเห็น ส.ต.ต.ปิ่น แต่งเครื่องแบบแต่ไม่มีบาดแผลอย่างใด มายืนร้องเรียกอยู่ที่หัวบันไดบ้านว่า

"ภา... ภา... ให้เอาเงินไปใช้เจ๊กหูตูบค่ากาแฟเจ็ดสิบสามบาทและมีเศษสตางค์ด้วย"

ท.เลียงพิบูลย์

แต่ท่านผู้เล่าลืมเศษสตางค์ ส่วนนางประภาไม่เคยรู้จักเจ๊กหูตูบว่าอยู่ที่ไหน และไม่เคยรู้เรื่องหนี้สินมาก่อน ในฝันว่าได้เรียกให้ ส.ต.ต.ปิ่นขึ้นบ้าน แต่ ส.ต.ต.ปิ่น ไม่ยอมขึ้น อ้างว่าจะไปราชการ

ในคืนเดียวกันที่ ส.ต.ต.ปิ่นมาเข้าฝันนางประภาให้นำเงินไปใช้หนี้เจ๊กหูตูบนั้น เป็นคืนเดียวกับนายพงษ์ซึ่งเป็นเพื่อนสนิทของ ส.ต.ต.ปิ่น ซึ่งกำลังไปนาอยู่อีกตำบลหนึ่งที่ห่างไกล ยังไม่รู้ข่าว

คืนนั้นนายพงษ์ก็ฝันเห็น ส.ต.ต.ปิ่นมาหา และได้บอกว่ามาขอยาเจ็บปวดบาดแผลเหลือเกิน นายพงษ์ตกใจเมื่อเห็นเพื่อนรักมีอาการเช่นนั้น จึงถามว่าเป็นอะไร ส.ต.ต.ปิ่นบอกว่าถูกรถชน ในฝันเห็น ส.ต.ต.ปิ่นแต่งเครื่องแบบตำรวจ ตรงหน้าอกมีเลือดโชก

นายพงษ์เกิดสังหรณ์ใจสงสัยคิดว่ามีเหตุการณ์ร้ายแรงเกิดขึ้นกับเพื่อนรักเป็นแน่ ต่อจากคืนนั้นมาก็ไม่สบายใจ อยากรู้ความจริง ก็รีบเดินทางมาหาที่บ้าน ส.ต.ต.ปิ่น แต่ไม่พบใคร เพราะนางประภาไปอยู่ที่วัด เพื่อจัดงานทำบุญ ส.ต.ต.ปิ่นตายครบเจ็ดวัน นายพงษ์จึงตามไปพบนางประภาที่วัดก็ทราบว่า ส.ต.ต.ปิ่นได้ถึงแก่กรรมด้วยอุบัติเหตุกำลังจะทำบุญเจ็ดวัน ก็รู้สึกเศร้าเสียใจมาก เพราะ ส.ต.ต.ปิ่นเป็นคนดีไม่น่าจะด่วนตายเลย แล้วก็เล่าความฝันประหลาด ซึ่ง ส.ต.ต.ปิ่นได้ไปบอกให้นางประภาฟัง นางประภาก็ร้องไห้ที่ ส.ต.ต.ปิ่นนั้นมีความห่วงใยคนที่ชอบพอรักใคร่ ได้ไปแสดงตัวให้รู้เป็นการส่งข่าวการตาย

ต่อมานางประภาก็ไปถามหาร้านเจ๊กหูตูบว่าอยู่ที่ไหน ไม่เคยรู้จัก ไม่เคยได้ยินชื่อ เมื่อไปถามตำรวจที่เคยเป็นลูกน้องของ ส.ต.ต.ปิ่น ก็พานางประภาไปที่ร้านเจ๊กหูตูบซึ่งตั้งอยู่ที่ท่าน้ำนนทบุรี

นางประภาจึงถามหาเจ๊กหูตูบ ซึ่งก็ได้ออกมาแสดงตัว นางประภาก็ถามว่า **"ส.ต.ต.ปิ่นเป็นหนี้อยู่ ๗๓ บาท กับมีเศษสตางค์ใช่ไหม?"**

เจ๊กหูตูบบอกว่าต้องไปดูบัญชีก่อน

เมื่อไปเปิดบัญชีตรวจดูแล้ว ตกใจร้องขึ้นมาทันที **"เอ ทำไมตรงกันล่ะ"**

เมื่อนางประภาบอกว่า เมื่อคืนก่อนนี้ ส.ต.ต.ปิ่น มาเข้าฝันให้เอาเงินมาใช้หนี้ แล้วนางประภาก็นำเงินออกมาชำระหนี้ เจ๊กหูตูบร้องไห้โฮและบอกไม่ยอมรับเงิน ขอให้นางประภานำเงินเอาไปร่วมทำบุญการกุศลด้วย

การที่เจ๊กหูตูบร้องไห้นั้น มิได้อาลัยการตายของ ส.ต.ต.ปิ่น เพราะการแตกดับของสังขารร่างกายเป็นเรื่องธรรมดาของมนุษย์ทั่วไป แต่เจ๊กหูตูบยังไม่เคยพบคนดีเช่นนี้มาก่อน เมื่อตายไปแล้วยังนึกถึงหนี้สินที่ติดตัว เลยเกิดความรู้สึกตื้นตันใจ อดกลั้นไม่ได้ จึงได้ร้องได้โฮออกมาเพราะความดีของ ส.ต.ต.ปิ่น ละออพันธุ์

ข้าพเจ้าคิดว่า ผู้ที่ไปร่วมรับประทานอาหารในวันพุธกลางเดือนสิงหาคม ๒๕๑๘ ประมาณเจ็ดสิบกว่าท่านนั้น เมื่อได้ฟังท่านอดีตเอกอัครราชทูตเล่าแล้ว คงจะมีความดีของวิญญาณของ ส.ต.ต.ปิ่น ละออพันธุ์ ทำให้ผู้ได้ยินได้ฟังเกิดสะเทือนใจไปด้วยหลายท่าน

ในยุคนี้หรือยุคใด เมื่อเรารู้ว่าคนดีๆ ได้เคยทำประโยชน์แก่ชาติ ศาสนา พระมหากษัตริย์ และสร้างกรรมดีให้เกิดประโยชน์ต่อส่วนรวม ตายจากไปก็มีความอาลัยและเสียดายถึงความดีของท่านผู้นั้นไม่รู้หาย แม้เราไม่เคยรู้จัก และไม่เคยเป็นเพื่อนเป็นญาติที่ดี แต่คุณงามความดีเป็นกระแสคลื่นแห่งความดีมากระทบขึ้นทางใจเราทั้งเศร้าสลดและอาลัยในความดีของท่านผู้นั้น ซึ่งตรงกันข้ามกับคนที่มีจิตใจชั่วร้ายที่ก่อกวนสังคมให้เดือดร้อน

ข้าพเจ้าขอตั้งจิตอธิษฐานแผ่ส่วนกุศลให้แก่

วิญญาณของ ส.ต.ต.ปิ่น ละออพันธุ์

หากบุญใดกุศลใดที่ข้าพเจ้าได้นำเรื่อง ***"เจ้าหนี้ร้องไห้"*** *นี้*

มาเล่าให้ท่านผู้ที่ไม่ได้ไปร่วมกินอาหารวันนั้นได้รู้

เมื่อท่านผู้นั้นได้อ่านได้รู้หากมีความดีในเรื่องนี้

ข้าพเจ้าขอให้ท่านคณะกฎแห่งกรรม

ร่วมช่วยอุทิศแผ่ส่วนกุศลนี้ให้แก่วิญญาณของ ส.ต.ต.ปิ่น ละออพันธุ์

จงได้รับส่วนกุศลนี้พร้อมด้วยบุญกุศลที่ข้าพเจ้าสร้างไว้ก่อน

ขอให้วิญญาณจงไปสู่สุคติภพตามความปรารถนาของข้าพเจ้า

ข อ ใ ห้ เ ป็ น สุ ข เ ป็ น สุ ข เ ถิ ด . . .

ปากมนุษย์

เมื่อวันที่ ๑๕ ตุลาคม พ.ศ. ๒๕๑๘

คณะ "กฎแห่งกรรม" ได้มีการนัดกินอาหารเที่ยง ประจำวันพุธกลางเดือนที่ "ราชนาวีสโมสร" ที่ท่าช้าง วังหลัง

หลังจากได้กินอาหารเสร็จแล้ว คุณประวัติ โชติกำจร ได้ขอเชิญให้คุณไพศาล ปิตตะพันธ์ ออกมาพูดเล่าเรื่องเกี่ยวกับวิญญาณที่ลี้ลับซับซ้อนที่คุณไพศาล ปิตตะพันธ์ ได้ประสบมากับตนเอง ในท่ามกลางของผู้ที่มาร่วมกินอาหาร รวมประมาณแปดสิบกว่าท่าน

เมื่อคุณไพศาล ปิตตะพันธ์ ได้ออกมากล่าวขึ้นว่า

"ผมมีความยินดีได้มาร่วมกินอาหารกับคณะ "กฎแห่งกรรม" ในเที่ยงวันนี้ และได้รู้จักกับคุณ ท. ซึ่งผมได้ติดตามอ่านหนังสือชุด "กฎแห่งกรรม" มานานแล้ว และรู้ว่าผู้เขียนได้เอาเรื่องจริงที่เกิดขึ้นแล้วมาเขียนขึ้น ผมจึงเชื่อแน่ว่าผู้อ่านคงได้เนื้อหาและประโยชน์เกิดขึ้นทางจิตใจบ้าง ผมเป็นผู้เชื่อ "กฎแห่งกรรม" และเรื่องวิญญาณสิ่งลี้ลับในโลกนี้ว่ามีจริง เพราะผมได้เคยประสบด้วยตนเองมาแล้ว

คุณประวัติ โชติกำจร ได้ขอสัมภาษณ์ผม และขอร้องให้ผมมาเล่าให้ท่านที่สนใจฟัง ผมก็ยินดีคิดว่าเรื่องที่ผมจะเล่าต่อไปนี้ ในเนื้อเรื่องที่ผมประสบมาด้วยตนเองนี้ คงจะเป็นประโยชน์ไม่มากก็น้อย

เรื่องที่ผมจะเล่านี้เกิดขึ้นเมื่อปี พ.ศ. ๒๕๐๖ เมื่อคิดแล้วก็เป็นเวลาผ่านมาแล้ว ๑๒ ปี คิดว่ายังมีพยานหลักฐานอยู่พร้อม พอจะพิสูจน์เพราะยังไม่นานเกินไปนัก ผู้ที่ร่วมประสบการณ์ครั้งนั้นมีจำนวนสิบสองคน

สาเหตุเรื่องที่เกิดนี้ก็คือ ...

ผมกับเพื่อน เราสองสามคนได้ตกลงทำงานร่วมกันไปรับเหมาขนหินลูกรัง ส่งบริษัทอิตัลไทย เพื่อสร้างถนนที่อำเภอบัวใหญ่ จังหวัดนครราชสีมา เมื่อตกลงเซ็นสัญญาแล้ว เราได้ร่วมเดินทางจากกรุงเทพฯ พร้อมทั้งเพื่อนๆ และรถบรรทุกหลายคันตรงไปที่อำเภอบัวใหญ่ เพื่อจะเริ่มงานขนหินลูกรังสร้างถนน

เมื่อเราไปถึงที่อำเภอบัวใหญ่แล้ว สิ่งที่จำเป็นก็คือหาที่พัก เพราะเราต้องอยู่ทำงานร่วมกันเป็นเวลาหลายเดือน กว่างานจะเสร็จเรียบร้อย หากจะพักโรงแรมตลอดไปค่าใช้จ่ายก็จะสูง เพราะเรามีคนร่วมงานพร้อมทั้งคนขับรถขนหินลูกรัง และพวกกรรมกรร่วมด้วยจำนวน ๑๒ คน อำเภอบัวใหญ่เป็นอำเภอที่ห่างไกลจากตัวจังหวัดนครราชสีมามาก จะเข้าไปพักที่ตัวจังหวัด ไปมาก็ไกลค่าใช้จ่ายมาก ตกลงเราตัดสินใจหาเช่าบ้านที่อำเภอบัวใหญ่ เพื่ออยู่ร่วมกันทั้งสิบสองคน ไม่ต้องถือเขาถือเรา

เมื่อคิดเช่นนี้ เช้าขึ้นผมกับเพื่อน ๒-๓ คน ออกเที่ยวเดินถามหาที่ไหนมีบ้านว่างจะให้เช่าบ้าง ส่วนมากเวลาเช้าๆ จะมีคนชอบไปนั่งชุมนุมที่ร้านกาแฟหน้าตลาด มักมีเรื่องนายหน้าซื้อขายเป็นจุดรวมการติดต่อนัดพบ

เมื่อผมไปที่ร้านกาแฟซึ่งเป็นจุดรวมที่ประชุมตอนเช้า ไปถามเจ้าของร้านว่าที่บัวใหญ่นี้ที่ไหนมีบ้านให้เช่าบ้าง ก็ได้ทราบว่ามีบ้านหลังหนึ่งเป็นของนายสถานีรถไฟคนก่อนได้ปลูกสร้างไว้หลายปีมาแล้ว แต่เวลานี้ว่างไม่มีคนอยู่ เขาบอกให้เช่า ผมถามว่าบ้านนั้นอยู่ใกล้หรือไกลแค่ไหน ก็ได้ทราบว่าอยู่ห่างไกลจากตลาดหลังโรงไฟฟ้า เป็นที่ห่างจากที่ชุมชน ผมได้ถามถึงจะไปติดต่อเช่าบ้านได้ที่ไหน เจ้าของร้านใจดีให้เด็กที่ร้านกาแฟพาไปหาผู้ดูแลบ้านซึ่งอยู่หลังตลาดไม่ไกลนัก นับว่าพวกชาวชนบทมีจิตใจเอื้อเฟื้อเผื่อแผ่ ให้ความช่วยเหลือเป็นอย่างดี

เมื่อเด็กพาเราไปชี้บ้านว่าเป็นผู้ดูแลบ้านเช่า ผมจึงเข้าไปในบ้านมองดูแล้วคล้ายห้องแถว พบชายผู้สูงอายุผู้หนึ่งกำลังอยู่ในบ้าน ท่าทางใจดี ถามถึงความประสงค์

ผมก็บอกว่าผมมาจากกรุงเทพฯ ทำสัญญารับเหมาขนหินลูกรังสร้างถนนที่อำเภอบัวใหญ่ ซึ่งกว่างานจะเสร็จเรียบร้อยก็หลายเดือน เรามากันมากคน อยากจะเช่าบ้านอยู่ เพื่อจะได้ประหยัดค่าใช้จ่ายให้น้อยลงไปได้บ้าง

ชายผู้สูงอายุผู้นั้นมองดูผมและดูเพื่อน เหมือนจะสำรวจร่างกายท่าทางของผม คงจะดูมีความอดทน แกมองดูผมตั้งแต่หัวจดถึงเท้าแล้วก็ยิ้มๆ แสดงท่าทางว่าคงสงสารและสมเพชเวทนา แล้วถามผมว่า **"คุณไปดูเห็นบ้านหรือยัง"**

ผมก็บอกว่า "ยังไม่เคยเห็นบ้านเลยครับ ผมไปถามร้านกาแฟ เจ้าของร้านกาแฟเขาก็ให้เด็กพามาหาคุณลุงนี่แหละ ที่บัวใหญ่ผมยังไม่รู้จักใครเลย"

ชายผู้สูงอายุร้องเชิญต้อนรับให้เข้าไปนั่งในบ้าน รอแกเข้าไปเอากุญแจและเปลี่ยนเครื่องแต่งตัวจากโสร่งไปนุ่งกางเกง

เช้าวันนั้น ผมไปกับเพื่อนสามคน เมื่อนั่งรอเวลาเราได้หารือกันถึงเมื่อเช่าบ้านได้แล้ว เราก็จะต้องหาซื้อของจำเป็นที่จะต้องใช้ในบ้าน และเครื่องครัว และเรื่องค่าเช่า ยังไม่รู้ว่าจะต้องเสียเท่าไหร่ เราจะได้คำนวณค่าใช้จ่ายต่อไป

พอชายสูงอายุออกมาจากห้องแล้ว ก็เดินนำเราไปบ้านที่จะให้เช่า เราต้องเสียเวลาเดินตามไม่น้อย ประมาณเกือบกิโลเมตรห่างจากชุมชนตลาด

เมื่อไปถึง คุณลุงผู้นั้นก็ไขกุญแจประตูหน้าทางเข้าไปในตัวบ้านขึ้นบันได ไขกุญแจเปิดห้องเข้าไปข้างใน ผมมองเห็นบ้านแบบปั้นหยาปลูกทันสมัย ใต้ถุนสูงโปร่ง มีรั้วเป็นเขต กระดานพื้นเป็นไม้แดง มีบันไดขึ้นได้ทั้งหน้าบ้านและหลังบ้าน

เมื่อคุณลุงเปิดประตูบ้านเข้าไปภายในห้อง ผมกับเพื่อนก็เดินตามติดขึ้นไป ภายในบ้านปิดไว้นานมีกลิ่นอับสาบๆ ที่พื้นและฝามีละอองฝุ่นติดอยู่ทั่วไป ใช้นิ้วจิ้มตามฝาและพื้นก็มีฝุ่นติดนิ้วขึ้นมา เราเปิดดูหมดทุกห้อง

เมื่อผมดูเห็นเป็นบ้านใหญ่ พอสำหรับพวกเราสิบสองคนแล้ว ผมจึงถามคุณลุงว่า **"บ้านนี้ให้เช่าเดือนละเท่าไหร่ครับคุณลุง"**

คุณลุงคิดครู่หนึ่งแล้วจึงบอกว่า

"คุณลองอยู่ไปก่อนก็แล้วกัน เมื่ออยู่ได้แล้วค่อยจ่ายเงินให้ผม ไม่ต้องจ่ายล่วงหน้าหรอก อยู่ก่อนจ่ายทีหลัง ถ้าตกลงอยู่ได้แล้ว ผมคิดเดือนละหนึ่งร้อยบาท"

ผมกับเพื่อนได้ยินคุณลุงบอกราคาค่าเช่าบ้านแล้วแทบไม่เชื่อหู บ้านหลังใหญ่โต มีบริเวณกว้างราคาค่าเช่าเพียงเดือนละร้อยเดียวถูกมาก

คุณลุงนั้นมองดูหน้าพวกเราอย่างสงสาร คิดอยู่ครู่หนึ่งจึงพูดว่า

"ผมขอบอกให้คุณรู้เสียก่อนเพื่อจะได้คอยป้องกันไว้ แต่คุณบอกว่าจะอยู่กันตั้ง ๑๒ คนก็ไม่น่ากลัวอะไร แต่อยากบอกให้รู้ว่าบ้านนี้ผีดุ เป็นที่รู้กันในอำเภอบัวใหญ่ มีคนมาขอเช่าอยู่ไม่ครบสามวันก็เผ่นออกจากบ้านไม่ทัน ฉะนั้นผมจึงไม่เรียกล่วงหน้าเรียกมัดจำอะไรจากคุณ ถ้าคุณอยู่ได้ตลอดไปค่อยให้ค่าเช่าภายหลัง"

ผมฟังแล้วก็รู้สึกไม่ค่อยสบายใจนัก แต่ผมก็ไม่ตื่นเต้น เพราะผมเป็นคนไม่กลัวผี ถึงแม้จะยังไม่เคยพบผีมาก่อนก็ดี แต่ก็นึกว่าจะเป็นผีหรือคน ถ้าเราทำดีต่อเขาไว้คงได้รับความดีตอบ จิตใจจึงไม่หวาดกลัว ส่วนพวกเพื่อนๆ ที่ไปด้วย นั้นยังอยู่ในวัยคะนอง ยังไม่เคยพบประสบเหตุการณ์มาก่อน จึงนึกสนุกตามอารมณ์คะนองของคนหนุ่ม เลยอยากเผชิญหน้าลองดีกับผี รู้สึกครึ้มใจที่จะได้พบบ้านผีดุ

เมื่อได้ตกลงเช่าบ้านหลังนี้ไว้โดยไม่ต้องวางมัดจำใดๆ แล้ว เมื่อผมกลับมาจึงบอกพวกเราซึ่งล้วนอยู่ในวัpฉกรรจ์ไม่กลัวอะไรทั้งนั้น ให้รู้ทั่วๆ กันว่าบ้านนี้ผีดุ แต่แทนที่จะระวังตัว ไม่ประมาท กลับเห็นเป็นเรื่องสนุกสนาน เห็นจะเป็นเพราะพวกมากจึงไม่กลัว

เมื่อตกลงเช่าบ้านเป็นที่เรียบร้อยแล้ว เราก็พากันไปจ่ายของใช้ที่จำเป็นได้แล้วก็ช่วยกันขนเข้าไปในบ้าน ทำการปัดกวาดเช็ดถูล้างพื้นให้สะอาด เพราะเราต้องอยู่ในบ้านจนกว่างานทำถนนจะเสร็จเรียบร้อย

พวกเพื่อนๆ และผู้ที่จะอยู่ร่วมกันทั้งสิบเอ็ด เมื่อได้รู้เรื่องผีแล้วกลับเห็นเป็นของสนุกสนานตลกขบขัน บางคนบอกว่า “ถ้าเจอผีคืนนี้ก็ดีจะได้ขอหวย” บางคนก็บอกว่า “ถ้าเราถูกผีหลอกก็จะแก้ผ้าหลอกผี” บางคนก็บอก “จะแหกตาอ้าปากยิงฟันหลอกผี ดูซิผีจะแน่หรือคนจะแน่”

พวกนี้ทำงานไปเกิดปากอยู่ไม่สุข แสดงกิริยาท่าทางท้าทายผีไปด้วยความคะนองปาก ไม่รู้คำพูดที่ออกมานั้นจะเป็นประโยชน์หรือเป็นโทษเป็นภัย แก่ตนเอง

ผมเองรู้สึกไม่สบายใจ ที่ได้ยินได้ฟังคำตะโกนร้องท้าทายอวดดีกับสิ่งที่ไม่เห็นตัวตนเช่นนี้ ซึ่งก็มีผมคนเดียวที่เห็นว่าไม่ควรพูดเล่นตามอารมณ์

ส่วนมากแบบประชาธิปไตยต่างก็เห็นดีด้วยพูดได้ตามเสรี ผมแม้จะรู้ว่าเขาไม่เชื่อแต่ก็พยายามเตือนสติ และห้ามว่าพวกเราควรระงับปากไว้บ้างเถิด อย่าตะโกนท้าทาย คิดดูให้ดีที่เราไปนั้นไม่เป็นสิริมงคลแก่ตัวเองเลย มีแต่จะเป็นภัยเพราะปากไม่ดี อย่าลืมว่าพวกเราต่างถิ่นพลัดบ้านเมืองมา อย่างน้อยเราก็ควรจะให้ความคารวะเคารพเจ้าที่เจ้าทางท่านไว้บ้าง เพราะสิ่งลี้ลับที่เรามองไม่เห็นนั้นมีอยู่ทั่วไปในโลกมนุษย์นี้ ผมเองก็ไม่กลัวผีสางเหมือนกันเพราะเราไม่เคยเห็น แต่ควรถือประเพณีโบราณเคารพเจ้าที่เจ้าทางท่านบ้าง ถ้าเราไม่เชื่อถือ คิดว่าเป็นเรื่องงมงาย เราก็ควรนิ่งดีกว่าพูดโผงผางหยาบคายออกมา เป็นภัยแก่ตัวเองเปล่าๆ

ผมเสียงเดียว เสียงข้างมากเขาไม่เห็นด้วย ยังพากันหัวเราะเยาะแทบจะฮาป่าออกมาแล้วพูดว่า

"เรารวมกันตั้งสิบสองคน แล้วจะกลัวอะไรอีก เมื่อเราสิบสองคนไม่กลัวแล้วจะมีอะไรเกิดขึ้น เราอยากรู้นักว่าผีตนไหนจะกล้ามาหลอกพวกเราได้ เมื่อเราไม่กลัว"

ผมคิดหากพูดไปห้ามไปพวกเพื่อนอาจท้าทายมากขึ้น ยิ่งห้ามก็เหมือนยิ่งยุ เพราะทุกคนกำลังอยากที่จะลองดีด้วยกันทั้งนั้น ฉะนั้นผมจึงหยุด ไม่ห้าม ปล่อยไปตามอารมณ์

เมื่อล้างบ้านเช็ดถูจนสะอาดเรียบร้อยแล้วก็ให้ไปหาซื้ออาหารสำเร็จรูป และหุงข้าวหม้อใหญ่มาทำกินก่อน สำหรับของเครื่องใช้ที่จำเป็นจะหาซื้อมาให้ครบมื้อต่อไป จะได้หาของสดมาปรุงต้มกันเอง

บ้านนี้ดูธรรมดา รู้สึกว่าน่าอยู่ มีบ่อน้ำอยู่ริมรั้วบ้าน ซึ่งห่างรั้วบ้านออกไปก็มีบึงใหญ่ บนบ้านมีห้องใหญ่ห้องเล็ก กว้างขวางอยู่อย่างสบาย ข้างรั้วบ้านมีศาลพระภูมิซึ่งขาดผู้เอาใจใส่มานานแล้วจนเสาเอนแทบจะล้ม บริเวณบ้านมีต้นมะม่วงหลายต้น ใต้ถุนโปร่งลมพัดผ่านไปอย่างสบาย

ผมนึกอยู่ในใจว่า เมื่อคนอื่นเขาไม่เคยเคารพเจ้าที่เจ้าทางแล้ว ก็ไม่ควรจะท้าทาย ผมควรจะต้องไปขอสมาลาโทษแทนพวกเพื่อนๆ จะได้หนักเป็นเบา

ผมจึงได้หาดอกไม้ธูปเทียนนำไปเคารพบูชากราบไหว้พระภูมิ และระลึกถึงวิญญาณทั้งหลายที่อยู่ในบริเวณนี้ หากพวกเพื่อนๆ ที่กำลังหนุ่มใช้ว่าจากล่าวสามหาว พูดตามอารมณ์คึกคะนองไปบ้าง ก็ขออภัยอย่าได้ถือโทษ พวกนี้แม้ปากจะร้ายแต่ใจนั้นสุจริต มิได้ตั้งใจจะดูหมิ่น แต่พูดอะไรขาดการยั้งคิด

เมื่อพวกเพื่อนๆ พากันไปจ่ายตลาดหาซื้อเครื่องใช้ อาหารสำเร็จรูป และของสดมาปรุงอาหารเย็นเป็นครั้งแรก และเมื่อกลับมาเข้าครัวช่วยกันทำช่วยกันหุงต้มอาหาร ที่บ้านนี้ไม่มีไฟฟ้าใช้ เพราะเป็นบ้านร้างมานาน ฉะนั้นเราจึงซื้อตะเกียงรั้วมาไว้ ๓ ดวง ใช้น้ำมันก๊าด ตะเกียงชนิดนี้ทนลมทนพายุ พวกเราได้ช่วยกันทำครัวหุงข้าวทำกับข้าว พอดีย่ำค่ำก็ประกอบอาหารเสร็จ เราก็จัดอาหารแบ่งออก ๒ สำรับ แล้วก็จุดตะเกียงรั้วเตรียมจะลงมือกินข้าวกัน เสียงคุยกันเฮฮาสนุกสนานมิได้คิดถึงเรื่องอะไร

เมื่อนั่งล้อมวงลงมือกินข้าวกำลังสนุก กินพลางคุยพลาง ต่างก็คุยอวดความเก่งกล้า เรื่องผีสางนั้นไม่กลัว แถมพูดสัปโดกสัปดน และยังพูดท้าทายออกมาด้วยเสียงดัง ถ้าเจอผีผู้หญิงจะจับเอาไปนอนด้วย ผมเองฟังแล้วไม่ค่อยสบายใจนักจึงนิ่ง และคิดว่าแม้เราจะกลัวหรือไม่กลัว เราก็ไม่ควรใช้วาจาหยาบคายท้าทายเป็นการทำลายตัวเองแท้ๆ คำพูดแต่ละคำนั้นไม่เป็นมงคลแก่ตัวเลย พูดไปด้วยความคะนองปากที่ยังอยู่ในวัยหนุ่ม มักจะพูดอะไรไม่คิดหน้าคิดหลัง มีปากก็พูดไม่คิดว่าจะเกิดเสียหาย ส่วนมากยังอยู่ในวัยที่มองเห็นโลกไม่กว้างนัก แม้ผมจะตักเตือนก็มักจะไม่สนใจเชื่อฟัง ผมจึงนิ่งฟังไม่พูดอะไร

เมื่อกินข้าวไปได้ไม่กี่คำก็เริ่มมีเหตุประหลาดเกิดขึ้น !

ตะเกียงรั้วที่ส่องแสงสว่างในระยะพอจะมองเห็นกับข้าวได้ชัดเจนก็เริ่มหรี่ลง ทันใดนั้นบนเพดานเหนือศรีษะที่เรากำลังนั่งกินข้าวกันทั้งสองวง ก็บังเกิดเสียงลั่นดังครืนๆ เหมือนเพดานจะถล่มและพังลงมาอย่างน่ากลัว เราต่างแหงนหน้าขึ้นไปดูก็มองเห็นก้อนดำๆ ใหญ่ขนาดเท่าบาตรพระกำลังห้อยอยู่โตงเตง ทำท่าว่าจะตกตรงลงมาในสำรับกับข้าวตรงกันทั้งสองวงนั้น เราต่างจ้องมองตะลึงอยู่

ผมนึกในใจว่าผีเริ่มแสดงอิทธิฤทธิ์อำนาจให้เห็นแล้ว

ทันใดนั้นไฟตะเกียงรั้ว ๓ ดวงก็ดับลง ก้อนใหญ่สีดำก็พลันตกลงเสียงกระทบถ้วยจานชามคล้ายจะหกกระเด็นไปคนละทางสองทาง

ผมนึกในใจว่า หมดแล้ว ข้าวปลาอาหารไม่ต้องกินกันแล้ว ถ้วยชามลามไหแตกพินาศลงหมด ได้ยินแต่เสียงโครมครามไม่รู้ว่าอะไรเสียหายเท่าไหร่ เพราะมันมืดแล้วผมก็ร้องสั่งให้รีบจุดตะเกียงโดยเร็ว

พวกนั้นตกตะลึงอยู่ พอได้สติก็หยิบไม้ขีดไฟมาจุดตะเกียงขึ้น แต่ก็แปลกประหลาดมหัศจรรย์ยิ่ง เพราะเมื่อไฟดับนั้นลูกก้อนดำๆ ตกลงมากลางวงกับข้าวพอดี แต่เมื่อจุดตะเกียงขึ้นดูว่ามีอะไรแตกเสียหายบ้าง ก็ปรากฏว่าถ้วยชามที่ใส่อาหารเรียบร้อยปกติดี ไม่มีอะไรหกไม่มีอะไรแตกเสียหาย และทุกอย่างยังอยู่เหมือนเดิม เราก็พากันงง

ผมนึกในใจว่า ผีเริ่มต้นสำแดงอาละวาดสอนคนปากโวแล้ว คืนนี้คงจะยุ่งแน่ นี่แค่เพียงหัวค่ำก็ยังเพียงนี้ ถ้าดึกดื่นอะไรจะเกิดขึ้นอีก อย่าคิดว่าเรามีคนมากจะเอาชนะวิญญาณผีได้ และเริ่มเปิดฉากแสดงตอนยังไม่ทันถึงทุ่มแล้วทุกคนก็เพิ่งจะลงมือกินข้าว ตอนนี้ที่เงียบเสียงก็มี ที่ไม่เชื่อก็ชักใจคอไม่ดี แต่ยังมีบางคนปากแข็งร้องท้าทาย ถ้าเก่งจริงก็ขอให้แสดงออกม

คืนนั้นเรากินอาหารกันอย่างไม่มีความสุข เพราะต่างเอาจานข้าวใส่กับข้าวและยกไปนั่งกระจาย วงละ ๒-๓ คน กินเพื่อกันตาย ผมคิดว่าแต่ละ

คนเห็นผลปรากฏที่ปากมนุษย์พูดอะไรไม่คิด บัดนี้ผลได้เกิดขึ้นแล้วและกำลังจะทวีความรุนแรงต่อไป คืนนั้นแม้จะเป็นคืนข้างขึ้นแก่ๆ เดือนยังไม่เต็มดวง แต่ก็ส่งรัศมีสว่างทอแสงลอดเข้ามาทางช่องหน้าต่างที่เปิดไว้ทุกบาน เหมือนคืนวันเพ็ญขึ้น ๑๕ ค่ำ ซึ่งก็พอจะเห็นอะไรจะแจ้งกระจ่างตาได้บ้าง

ผมคิดว่าการกินข้าวมื้อนั้นมันช่างหาความอร่อยไม่ได้เลย ความรู้สึกไม่ได้อยู่ที่รสอาหาร มันอยู่ที่ต้องผจญกับวิญญาณที่มองไม่เห็นนั้น นอกจากต่างคนต่างรีบกินพอให้อิ่มท้อง ดูคล้ายพวกวิญญาณจะยังเอ็นดูให้เราได้หยุดพัก มีโอกาสกินข้าวอิ่มเสียก่อน จึงจะเริ่มลงมือใหม่

มนุษย์เรานั้นครั้งแรกจะปากแข็งอยู่ก่อนแล้ว
แม้จิตใจเกิดความกลัวขึ้นมา
แต่ปากก็ยังแข็งพูดเสียงแข็งทำนองปากกับใจไม่ตรงกัน

เพราะบางคนก็ยังใช้ปากด่าว่าหยาบคาย ท้าทายด้วยคำพูดอวดดี แต่เสียงขาดความเข้มแข็งเหมือนเดิม คำหยาบคายนั้นแม้มนุษย์ด้วยกันฟังแล้วยังทนไม่ไหว บางคนก็บ่นพึมพำไปตามภาษาของคนปากอยู่ไม่สุข

พอกินข้าวอิ่มบ้างไม่อิ่มบ้างแล้ว ต่างรีบยกชามจานไปล้างข้างล่าง ผมคิดว่าในจำนวน ๑๒ คนนี้ คงมีบางคนใจคอไม่ดีด้วยความหวาดกลัว แต่ก็ไม่กล้าแสดงออกมาเพราะกลัวเพื่อนๆ จะว่าเป็นคนขี้ขลาด จึงอัดความกลัวเอาไว้ภายใน แสดงว่าข้ายังกล้าแข็งอยู่

เหตุการณ์ที่เกิดขึ้นในครั้งนี้เป็นการชี้ให้เห็นว่าเรื่อง "วิญญาณภูตผีมีจริง" ซึ่งบัดนี้ได้แสดงออกมาให้ประจักษ์สายตาและความรู้สึกพอที่จะทำให้ผู้ที่พบเห็นจดจำเหตุการณ์ในคืนนั้นและคงจะอยู่ในความทรงจำอย่างไม่มีวันลืม รวมทั้งผมที่อยู่ในจำนวน ๑๒ คนนั้นด้วย ซึ่งล้วนแต่คนหนุ่มแข็งแรงอยู่ในวัยฉกรรจ์ และมีความเชื่อตัวเองไม่ยอมเชื่ออะไรที่ไม่มีเหตุผล ทั้งผมได้เคยเตือนอย่ากล่าวคำที่มี

ความหมายถึงการดูหมิ่นดูถูก พวกเหล่านี้กลับมองเห็นว่าผมเป็นคนหลงงมงาย บัดนี้ทุกๆคนก็เห็นอภินิหารของวิญญาณแล้ว แม้จะมีบางคนยังใจแข็ง แต่ส่วนมากก็ชักจะเชื่อว่าวิญญาณและผีมีจริง เพราะได้ประสบเหตุการณ์กับตัวเองแล้วที่ทำให้ทุกคนรู้ผิดรู้ถูก และที่ได้ใช้วาจาสามหาวก้าวร้าวดูหมิ่นวิญญาณ พูดจาหยาบคายสัปโดกสัปดน ให้วิญญาณเหล่านั้นโกรธจนแสดงฤทธิ์เดชออกมาให้เห็นนั้น

บัดนี้ต่างก็รู้แล้ว และเป็นบทเรียนที่ทำให้ทุกคนประสบด้วยตนเอง เพื่อชี้ให้เห็นว่า ปากที่เราพูดออกไปด้วยความคะนองบัดนี้ปรากฏผลร้ายต่อเราแล้ว จึงอยากให้ทุกคนลงไปที่ศาลพระภูมิข้างรั้วซึ่งเป็นเจ้าที่เจ้าทาง เพื่อไปกราบไหว้ขอสมาลาโทษ เพราะแรกเรารู้เท่าไม่ถึงการณ์ ขอจงยกโทษให้พวกเราด้วยเถิด เราจะไม่ลบหลู่ดูหมิ่นต่อไป

เมื่อผมให้ความเห็นเช่นนั้นส่วนมากตกลงเห็นดีด้วย แต่ที่ทำท่าว่าจะดื้อลองดีต่อไปก็มีอยู่บ้าง แต่ที่สุดผมบอกว่าอย่าให้คนสองสามคนที่ไม่เห็นด้วยนั้นทำให้ส่วนรวมต้องพลอยได้รับความลำบากไปด้วยเลย เพราะเรามาด้วยกันอยู่ในบ้านเดียวกัน ถ้าเดือดร้อนก็ต้องเดือดร้อนด้วยกัน

ที่สุดทุกคนก็เห็นด้วย ผมจึงหยิบธูปเทียนที่ซื้อเตรียมไว้ก่อนแล้ว พากันลงมาจากบ้านทั้งหมดเพื่อไปกราบสารภาพผิดและขอขมาลาโทษต่อไป

เมื่อถึงริมรั้วที่ประดิษฐ์ศาลพระภูมิ ผมก็จุดเทียนปักไว้ที่ศาลพระภูมิ และจุดธูปจนหมดห่อแล้วแจกจ่ายให้โดยทั่วถึงกัน แล้วขอร้องให้ทุกคนตั้งจิตอธิษฐานรำลึกถึงเจ้าที่เจ้าทางและวิญญาณทั้งหลาย ที่อยู่ในบริเวณที่พวกเราเคยดูหมิ่นเมื่อหัวค่ำ ก็ขอให้เจ้าที่เจ้าทางและวิญญาณทั้งหลายได้โปรดกรุณายกโทษที่พวกลูกช้างทั้งหลายได้กล่าววาจาหยาบคายหมิ่นประมาทนั้น บัดนี้พวกลูกช้างทั้งหลายรู้สึกผิดชอบชั่วดี ทุกคนก็ยอมปฏิบัติตามที่ผมขอร้อง

เมื่อกล่าวคำขอขมาจบแล้วก็กราบลงกลางดินหน้าศาลพระภูมิ ผมมองดูหลายคนหน้าซีดเหงื่อแตกด้วยความหวาดกลัวเห็นได้ชัด มีบางคนยังดื้อแต่ก็ทำตามที่ผมบอกอย่างเสียไม่ได้

เมื่อจุดธูปเทียนขอขมาลาโทษกราบไหว้เจ้าที่เจ้าทางที่ศาลพระภูมิแล้ว ทุกคนก็กลับขึ้นไปบนเรือน ต่างก็จัดแจงหาที่พักผ่อนหลับนอนเอากำลังไว้ เพราะรุ่งเช้าพวกเราก็เริ่มทำงานร่วมกันต่อไป

ส่วนผมตกลงใจเข้าไปนอนในห้องเล็กกว้างยาวประมาณ ๓ x ๔ เมตร ห้องนี้มีเสาต้นหนึ่งเป็นเสาไม้แข็งแก่นกลางเสามีน้ำมันไหลเยิ้มออกมา มีคนเอาทองปิดไว้หลายแผ่น และมีผ้ายันต์ไปตอกติดไว้ ตามประเพณีถือกันว่าเสาตกน้ำมันนั้นมีวิญญาณสิงอยู่

ผมนั้นแม้จะยังหนุ่มและไม่กลัวอะไร ไม่ว่าผีสางเทวดาอะไรก็จริงโดยคิดว่าเราไม่ไปก้าวก่ายดูถูก เขาก็คงไม่ทำอะไรเรา แต่ผมก็ไม่ดูถูกดูหมิ่นท้าท้ายอวดดี เพราะถือประเพณีโบราณที่พ่อแม่เราสอนว่า อ่อนน้อมไว้จะไม่เป็นภัยแก่ตัวเรา อย่านึกว่ามีปากไว้พูดได้สารพัด ลมปากที่พูดออกไปดีก็เป็นมงคล ไม่ดีก็เป็นโทษ

ผมยังเป็นทุกข์แทนพวกเพื่อนและเด็กๆ ที่ปากคะนอง ไม่รู้ที่ต่ำที่สูง ควรหรือไม่ควรพูด ที่พูดหยาบช้าท้าทายไปนั้นมีแต่โทษ ไม่มีคุณ เพราะตามปกติมนุษย์เราไม่ชอบฟังคำหยาบคายดูถูกดูหมิ่นเป็นธรรมดา จึงคิดว่า พวกอมนุษย์เทพเจ้าหรือวิญญาณทั้งหลายก็ไม่ชอบมนุษย์ปากเสีย หรือแม้แต่พวกสัตว์เลี้ยงสัตว์เดรัจฉาน หากพูดกับมันดีๆ ก็เข้ามาเคล้าเคลียใกล้ๆ หากว่าไปดุด่ามันก็ไม่ชอบเหมือนกัน

ฉะนั้น ประเพณีของไทยเราตามหลักพระพุทธศาสนา จึงสอนให้เราแผ่เมตตาแผ่ส่วนบุญกุศลนั้น ย่อมเป็นสิริมงคลแก่ตัวเราเอง

คืนนั้นผมรู้สึกหนักใจแทนเพื่อนๆ เท่าที่จุดธูปเทียนขอขมาลาโทษนั้นปวงวิญญาณทั้งหลายนั้นจะให้อภัยหรือไม่ ยังเป็นปัญหาหนักใจผมอยู่มาก ถ้าหากบรรดาวิญญาณเจ้าที่จะไม่ยอมให้อภัย ก็ไม่รู้จะหอบเสื่อหอบผ้าห่มไปนอนที่ไหนกัน

ฉะนั้นก่อนจะนอน ผมซึ่งนับถือประเพณีไทยโบราณ จึงนำเอาพระหลวงพ่อทวดที่ผมติดตัวมา ปลดจากคอไว้บนหิ้งแล้วจัดแจงจุดธูปเทียนบูชาอยู่บนห้องอีกครั้งหนึ่ง สวดมนต์แล้วตั้งจิตสมาธิแผ่ส่วนกุศลให้แก่วิญญาณทั้งหลายที่อยู่ในบริเวณบ้านนี้ หรือผีบ้านผีเรือนเจ้าที่เจ้าทาง ขอจงมารับส่วนกุศลของผมด้วย เมื่อเสร็จแล้วผมตั้งปฏิภาณว่า อันตัวผมนี้ตั้งแต่น้อยคุ้มใหญ่ยังไม่เคยสร้างกรรมทำบาปและทำสิ่งใดชั่วเลย การที่ขึ้นมาที่บัวใหญ่ก็เพื่อประกอบสัมมาอาชีพ ทำมาหากินโดยสุจริต ไม่ได้คิดทำผิดทางศีลธรรมประเพณีแต่ประการใดทั้งสิ้น และการที่พวกเพื่อนๆ และเด็กๆ เหล่านี้ยังอ่อนต่อโลกและชีวิต ได้ประพฤติล่วงเกินมากไปบ้าง ก็โปรดให้อภัยให้กับพวกนี้ด้วยเถิด ผมปวารณาใจขอร้องว่า ต่อไปจะไม่มีการประพฤติล่วงเกินทั้งในทางกาย วาจาและใจอีกต่อไป ผมขอวิงวอนเจ้าที่เจ้าทางเพื่อให้กรุณาพวกเหล่านั้นด้วย

จริงอย่างที่ผมนึกวิตก ในการที่เหล่าวิญญาณมิได้อภัยยกโทษให้อโหสิแก่พวกเราที่ไปคุกเข่ากราบไหว้กลางดินหน้าศาลพระภูมิที่ได้ทำไปแล้วนั้น เพราะหลังจากเราขึ้นมาบนบ้าน ต่างก็ยังมีความกลัวหวาดสะดุ้งผวากันอยู่

แต่แล้วเหตุการณ์ที่สงบไปพักหนึ่งก็เริ่มเกิดขึ้นอีก

ในขณะที่พวกเรากำลังเข้านอน ซึ่งบางคนยังไม่ทันหลับ บางคนก็เพิ่งเคลิ้มๆ จวนหลับ เราก็ได้ยินเสียงเหมือนมีคนเดินขึ้นบ้านเสียงค่อยๆ จากนั้นเดินแรงขึ้นแล้วก็เหมือนคนวิ่ง ไล่กันบนหลังคาเรือน ความแรงจนบ้านสั่นไหวสะเทือนไปหมด

ทั้งหลัง ประตูที่ปิดสนิทลงกลอนแล้ว กลอนก็หลุดและเปิดออกเสียงดังปังๆ เสมือนมีคนเดินเข้ามาในห้องที่พวกเรานอนอยู่ ทันใดนั้น หน้าต่างที่เปิดรับลมทุกบานก็ถูกปิด คล้ายกับมีคนกระชากอย่างแรงทุกบาน ดัง ปัง! ปัง! ปัง! พวกที่กำลังหลับก็สะดุ้งตื่น ผมทราบภายหลังว่าทุกคนเปลือยกายล่อนจ้อน เพื่อให้ผีกลัว ผมเองก็ไม่รู้ว่าพวกนี้เขาไปได้ตำรับตำรามาแต่ไหน ผมเองได้ยินเสียงบานประตูหน้าต่าง ประเดี๋ยวเปิดประเดี๋ยวปิด แม้ผมจะเป็นคนไม่เคยกลัวเรื่องผีสางเรื่องวิญญาณก็อดสะดุ้งเสียงนั้นไม่ได้

เสียงปึงปังของบานประตูหน้าต่างทำให้ผมนึกเลยไปว่า อาจเป็นฝีมือของมนุษย์ที่ไม่อยากจะให้คนมาเช่าอยู่คอยก่อกวนเพื่อให้อยู่ไม่ได้

ข้างตัวผมมีปืนสั้นประจำตัวอยู่ ๑ กระบอก บรรจุกระสุนครบและมีไฟฉายขนาดใช้ถ่าน ๔ ก้อน ผมคลำหาปืนและไฟฉาย หยิบแล้วส่องเดินออกมาจากห้องแล้วลงบันไดหลังบ้านขึ้นหน้าบ้านเพื่อจะตรวจพิจารณาดูรอบๆ บ้าน ผมขอรับด้วยความจริงใจว่าผมทั้งกลัวๆ กล้าๆ คอยหวาดสะดุ้งคอยระวังตัวอยู่รอบข้าง บนท้องฟ้าจันทร์ยังไม่เต็มดวง แต่ก็มีแสงสว่างพอที่จะมองเห็นอะไรได้ชัดเจน

ความจริงผมก็มิใช่ว่าเป็นคนกล้าหาญ แต่เป็นความจำเป็นที่ในบ้านจะต้องมีคนไม่กลัวไว้บ้าง เพราะหากทุกคนกลัวและต่างก็ขวัญเสียกันหมดแล้ว ก็จะไม่มีใครเป็นที่พึ่งได้ เหตุการณ์ก็จะยิ่งเลวร้าย ฉะนั้นผมจึงจำเป็นต้องทำกล้า เพื่อเป็นที่พึ่งและเป็นกำลังใจของพรรคพวก ซึ่งตอนนี้รู้สึกว่าทุกคนกำลังหวาดกลัวที่รู้ตัวว่าได้ทำผิดไปแล้ว

ฉะนั้นผมจำเป็นแข็งใจถือปืนและไฟฉายออกตรวจไปก็ไม่เห็นมีอะไร เวลานั้นไม่มีบ้านอื่นติดใกล้กับรั้วหรือที่ดินแปลงนั้น ด้านหนึ่งก็เป็นบึง ออกไปอีกทางหนึ่งก็เป็นบริเวณโรงไฟฟ้าไม่มีบ้านคน เวลายิ่งดึกก็ยิ่งรู้สึกว่าในบริเวณบ้านนั้นเยือกเย็นสะท้าน ข้างนอกเสียงจักจั่นเรไรร้องวังเวงระงม ทางบึงยังได้ยินเสียงกบ

เสียงเขียดร้องแข่งกันเซ็งแซ่ มันเป็นคืนที่วิเวกวังเวงเยือกเย็นอย่างประหลาดเท่าที่ผมเคยผจญมา เมื่อผมพยายามแข็งใจเที่ยวเดินตรวจดูรอบบริเวณบ้าน แต่ก็ไม่มีอะไรผิดปกติ นอกจากความเงียบสงัดกับแสงเดือนที่สว่างบ้าง สลัวๆ บ้าง สลับกันเท่านั้น

ผมกลับขึ้นมาบนบ้านแล้วใจก็ยังเต้นอยู่ เพราะภายในห้องยิ่งน่ากลัวกว่าภายนอก แม้ภายในบ้านจะมีคนอยู่ถึง ๑๒ คน ก็ไม่ทำให้เกิดความอุ่นใจได้เลย เพราะส่วนมากล้วนแต่ปากเสียทั้งนั้น แต่ผมก็ระงับความกลัวไว้ได้ เพราะผมไม่ได้ปากเสียและดูถูกใคร ไม่ว่าจะเป็นวิญญาณหรือมนุษย์ ปากผมไม่ได้กล่าวคำหยาบคายท้าทาย

และผมก็คิดว่าสิ่งที่มนุษย์เรากลัวที่สุดก็คือความตาย ไม่มีใครหนีพ้นไปได้ กลัวก็ตายไม่กลัวก็ตาย แล้วเราจะเสียเวลากลัวตายทำไมอีก ดังที่ผมเคยอ่านในชุด "กฎแห่งกรรม" มาแล้ว

คิดได้ ความกลัวของผมก็บรรเทาลง เมื่อไม่กลัวความตายแล้วทุกอย่างเราก็ไม่กลัว ทำให้ผมมีจิตใจเข้มแข็งขึ้นทันที !

ผมเดินเข้าไปในห้องซึ่งมี คุณสมพล มานะมุติ นอนอยู่ด้วย ผมเลิกมุ้งขึ้นเอาปืนและไฟฉายวางไว้ข้างตัว และผมก็นั่งสมาธิทำจิตให้นิ่ง อธิษฐานในจิตว่าพวกผมทำงานหาเลี้ยงชีพด้วยความสุจริต ไม่เคยก่อกรรมทำบาปแต่อย่างใด ขอตั้งปณิธานว่า ผมขออัญเชิญให้พวกวิญญาณทั้งหลาย และทวยเทพผู้เป็นใหญ่ในสถานบริเวณที่แห่งนี้ ขอให้แสดงตนมาปรากฏให้ผมได้รู้ได้เห็น เพื่อจะขอทราบว่าผมสามารถอยู่ในบ้านหลังนี้กับพวกเพื่อนๆ ได้ไหม ถ้ายังไม่ปรากฏตัว ผมจะขอนั่งสมาธิอยู่เช่นนี้หนึ่งชั่วโมง ขอให้ท่านปรากฏร่างให้เห็น หากไม่ยอมปรากฏให้เห็นก็ขอให้ท่านมาเข้าฝันบอกให้รู้ หากไม่ยอมให้อยู่ต่อไป เราก็จะไปหาที่อยู่ที่อื่น

ท. เลียงพิบูลย์

เมื่อผมนั่งสงบอารมณ์ไม่คิดฟุ้งซ่าน ทำจิตอยู่ในสมาธิเริ่มแล้วก็ได้ยินเสียงเหมือนคนเดินขึ้นมาบนบ้าน ต่อจากนั้นประตูห้องติดต่อกับชานบ้านก็ค่อยๆ เปิดอ้าออก ในระหว่างนั้นภายนอกภายในเสียงเงียบสงบไปพักหนึ่ง

เมื่อประตูเปิดก็เห็นแสงจันทร์ส่องเข้ามา ผมมองเห็นได้จากแสงเดือนส่องให้เห็นร่างขาวโพลนเป็นร่างใส่เสื้อขาวนุ่งผ้าขาว ค่อยๆ ลอยเข้ามา ตีนสูงกว่าพื้นห้อง เข้ามาใกล้ที่ผมนั่งอยู่ในระยะประมาณเพียง ๓-๔ ก้าว

ผมพยายามมองดูหน้าก็เห็นไม่ถนัด เพราะร่างนั้นไว้ผมยาว ใช้ผมปกใบหน้าปิดลงมาถึงคาง จึงมองไม่ถนัด แล้วร่างนั้นก็ลงมานั่งขัดสมาธิตรงหน้าผม

ผมจึงถามขึ้นว่า

"ท่านคงเป็นเจ้าของที่แห่งนี้และบ้านหลังนี้ด้วยใช่หรือไม่"

ร่างนั้นผงกหัวรับเป็นการตอบด้วยท่าทางกิริยา เมื่อเข้าใจแล้วผมจึงถามว่า

"ผมกับพวกมาทำมาหากินที่ตำบลบัวใหญ่นี้โดยสุจริต ท่านจะอนุญาตให้ผมได้อยู่พักอาศัยในบ้านหลังนี้ได้ไหม"

แล้วผมก็มองเห็นร่างนั้นพยักหน้าช้าๆ เป็นการอนุญาตเห็นอย่างชัดเจน

แม้คุณสมพล มานะมุติ ซึ่งนั่งคอยดูอยู่ข้างหลังของผมก็กลัวตัวสั่นจนฟันล่างและบนกระทบกัน ผมนั้นถามต่อไปว่า

"ตามที่พวกเด็กของผมกราบขออภัยที่ได้กล่าวคำหยาบคายด้วยความคะนองปากนั้น ขอได้โปรดอภัยโทษ และพรุ่งนี้ผมจะให้นำดอกไม้ธูปเทียนมากราบคารวะขอขมาที่ได้ล่วงเกินท่าน ขอให้พวกเขาเหล่านั้นได้อยู่อาศัยในบ้านนี้ต่อไป"

ร่างนั้นสั่นหน้าแรงๆ เป็นการแสดงว่าไม่ยอมอภัย

ผมเห็นเช่นนั้นก็ถามว่า

"ในบ้านนี้นอกจากผมแล้ว ท่านจะไม่อนุญาตให้ ใครอยู่ใช่ไหม"

ร่างนั้นก็พยักหน้าแสดงให้รู้ว่าใช่

ผมก็เกิดหนักใจว่าผมจะทำอย่างไร จะเอาเขาเหล่านั้นไปไว้ที่ไหน ผมจึงขอร้องแกมวิงวอนว่า **"ขอท่านได้กรุณาให้เขาเหล่านั้นอยู่ด้วยเถิด ผมรับรองว่าจะไม่ให้เหตุการณ์อย่างแล้วๆ มานั้นบังเกิดขึ้นอีก"**

ร่างนั้นสะบัดหน้าแล้วก็ค่อยๆ เลือนรางหายไป

ผมนั่งมองดูด้วยอาการขนลุกขนชัน แล้วผมก็ก้มลงกราบเจ้าที่ด้วยความเคารพ

เป็นครั้งแรกในชีวิต ผมได้พบเหตุการณ์ประหลาดมหัศจรรย์ในครั้งนั้น

หลังจากร่างนั้นหายไปจากสายตาผมแล้ว ในไม่ช้าเหตุก็เกิดขึ้นกับหมู่เพื่อน และเด็กๆ ที่นอนอยู่ข้างนอก เสียงเหมือนคนวิ่งไปมาอยู่บนหลังคา มีเสียงโครมครามทั่วไป และได้ยินเสียงเด็กๆ ร้องบอกว่าถูกเตะถูกถีบกันอย่างจ้าละหวั่น ผมใช้ไฟฉายดูก็มองเห็นเพื่อนและเด็กๆ ทุกคนมีแต่ตัวล่อนจ้อน เพราะทุกคนต่างก็แก้ผ้าเปลือย ใช้มือป่ายซ้ายขวาเหมือนกับป้องกันตัว ปากก็ยังร้องด่า ตาก็หลับ

พวกเด็กที่เป็นคนขับรถร้อง **"ผมกลัวแล้วพี่ครับ ขอให้ช่วยผมออกจากบ้านนี้เถิด บ้านนี้ผมอยู่ไม่ได้ ขอให้ผมไปอยู่นอกบ้านเถิดครับ ผมถูกทั้งเตะทั้งถีบ"**

แล้วต่างก็เปิดประตูกระโจนลงจากบ้าน ไม่ทันสวมเสื้อกางเกงทั้งที่ร่างยังเปลือยเปล่า และต่างก็หอบเอาเสื้อผ้ากางเกงออกไปด้วย แล้วต่างก็ชิงกันออกประตูแทบไม่ทัน บางคนไม่ทันลงบันไดก็ผวาตกไปเหมือนคนไล่ถีบลงไป นั่งอ้าขาเหมือนเด็กเล่นทราย

พวกเด็กขับรถวิ่งออกไปนอกรั้ว แล้วยังตะโกนบอกผมว่า

"พี่ครับผมไม่ไหวแล้ว ขอไปนอนบนรถบรรทุกที่ปั๊มน้ำมัน"

เสียงคุณวิสูตร สมิตะ ร้องบอกอย่างเหนื่อยหอบเหมือนคนหมดแรงว่า

"อยู่ไม่ได้แล้ว เกิดมาผมไม่เคยกลัวอะไรมากเท่าคราวนี้เลย ผมกลัวจริงๆ ผมเปลือยกายเอาตัวยัดเข้าไปนอนในถุงทะเล *(ถุงสำหรับใส่ของพวกทหารเรือ)*

ยอมทนหายใจไม่ออก มันยังลากเอาถุงออกเหลือแต่ตัวล่อนจ้อน เข็ดแล้ว เพราะไม่มีตัวมีตน แต่ก็เป็นไปได้”

ตกลงคืนนั้นเวลาตี ๓ พอดี พวกนั้นต้องหนีลงจากเรือนวิ่งไปนอนที่รถบรรทุกซึ่งจอดอยู่ที่ปั๊ม ไม่มีใครเหลืออยู่บนบ้านนอกจากผมคนเดียว ความวุ่นวายก็คงสงบลง ภายหลังจากที่เพื่อนๆ และเด็กออกไปจากบ้านหมดแล้ว

ในบ้านก็เงียบสงบไม่มีเสียงอะไรเกิดขึ้นอีก ทำให้ผมคิดว่าคนเรานี้คะนองปาก เมื่อพูดไปถ้าพูดดีก็มีคุณประโยชน์ หากพูดไม่ดีก็เป็นภัยแก่ตัวเอง ดังเรื่องนี้เป็นตัวอย่างที่ได้ประสบมา

นับแต่คืนนั้น ผมได้พักอยู่ในบ้านนั้นตลอดมา เหตุการณ์ก็ไม่มีอะไรเกิดขึ้นกับตัวผมอีก ทุกอย่างปกติไม่มีวี่แววอะไรเกี่ยวกับเรื่องวิญญาณที่จะก่อกวน ให้ผมเดือดร้อนเลย และกลับรู้สึกว่าวิญญาณเหล่านี้ช่วยให้ความคุ้มครองตลอดเวลาที่ผมอยู่ รู้สึกว่าภายในบ้านมีวิญญาณหญิง เวลาผมดับไฟเข้านอนแล้ว มีความรู้สึกเหมือนไม่ใช่ผมอยู่คนเดียว แต่มีวิญญาณหญิงอยู่ใกล้ๆ คล้ายๆ กับอยู่ข้างๆ มุ้งที่ผมนอน แต่เมื่อจุดตะเกียงสว่างและตรวจดูแล้วก็ไม่มีไม่เห็นอะไร

แต่ผู้อื่นนอกจากผมแล้วไม่มีใครกล้าอยู่หรืออยู่ไม่ได้ เมื่อเสร็จงานแต่วันก็จะมาอาบน้ำและกินข้าว ก่อนค่ำก็ต้องรีบออกจากบ้านไป ทุกคนจะอยู่ได้แต่เวลากลางวัน กลางคืนต่างแยกย้ายกันไปหลับนอนที่อื่นซึ่งผมจัดหาที่ให้พัก และพวกเด็กขับรถก็ไปนอนในรถบรรทุก กลางคืนไม่มีผู้ใดกล้ากรายเข้าไปบนบ้านนั้นอีกเลย คงมีแต่ผมคนเดียวค้างคืนอยู่ในบ้านนั้นได้

มีเหตุประหลาดอย่างหนึ่งเกิดขึ้นกับตัวผม!

หากพูดไปถ้าผู้ใดไม่ประสบกับตัวเองแล้วก็ยากที่จะเชื่อ แม้แต่ตัวผมเองถ้าหากไม่ได้ประสบกับตัวเองเมื่อมีผู้อื่นมาเล่าให้ฟัง ผมเองก็ไม่อาจเชื่อว่าจะเป็นไปได้

คือในเช้าวันหนึ่ง ผมลุกขึ้นซักผ้าเองแล้วนำไปตากบนราวตากผ้า ซึ่งขึงไว้กลางใต้ถุนบ้าน เป็นราวยื่นพ้นออกไปนอกตัวอาคาร หมายถึงราวนี้ครึ่งหนึ่งอยู่ในร่มใต้ถุนบ้าน และอีกครึ่งหนึ่งอยู่ข้างนอกสำหรับตากแดด เมื่อผมซักเสื้อผ้าเสร็จแล้วก็นำไปตากนอกใต้ถุน เมื่อตากเสร็จแล้วผมก็พูดขึ้นลอยๆ ว่า

"ผมขอฝากช่วยดูแลเสื้อผ้าที่ตากด้วยนะ" แล้วผมก็ออกไปทำงาน

จำเพาะกลางวันวันนั้นเกิดฝนตกลงมา ผมกำลังทำงานอยู่ก็นึกในใจว่าป่านนี้เสื้อผ้าที่ผมตากไว้คงจะเปียกโชกด้วยน้ำฝนหมดแล้ว แต่ก็ทำอะไรไม่ได้เพราะกำลังทำงาน ถึงกลับไปบ้านก็คงไม่ทันเก็บเสื้อผ้า เพราะฝนตกลงมาไม่ทันรู้ตัว จึงได้แต่นึกอยู่ในใจว่า เมื่อฝนตกเสื้อผ้าก็ต้องเปียกหมด และคงไม่มีเสื้อผ้าเปลี่ยนแน่

พอตอนบ่ายผมกลับไปถึงบ้านก็รู้สึกประหลาดใจ เมื่อมองเห็นเสื้อผ้าที่ตากไว้ข้างนอกเมื่อตอนเช้านั้น ร่นเข้าไปตากไว้ภายใต้ถุนเรือนหมด คล้ายกับมีคนช่วยรูดเข้ามาไว้ในที่ร่มใต้ถุนให้พ้นจากเปียกฝน และปรากฏว่าเสื้อผ้าแห้งสนิท

ผมก็ยังไม่ยอมปักใจเชื่อนักว่าเป็นวิญญาณช่วยให้เสื้อผ้าผมไม่เปียก อาจมีเด็กคนใดคนหนึ่งซึ่งรู้จักผมดีช่วยรูดไปไว้ข้างในใต้ถุนก็เป็นได้ แต่ก็คิดว่าเป็นไปไม่ได้เพราะกลางวันเป็นเวลางาน ไม่มีใครจะปลีกตัวไปได้ เพราะทุกคนมีงานทำอยู่ใกล้ชิดกับผมตลอดเวลา จึงมองไม่เห็นทางจะเป็นไปได้ อีกประการหนึ่งเด็กพวกนี้คนเดียวสองคนไม่กล้าจะเข้าไปบริเวณบ้านเพราะยังหวาดกลัวไม่หาย ผมรู้จักนิสัยดี

และก็มีเรื่องแปลกอีกอย่างหนึ่งก็คือ

บุรุษไปรษณีย์ที่ทำการไปรษณีย์บัวใหญ่ ในตอนกลางวันวันหนึ่งได้ขี่จักรยานนำจดหมายมาส่งที่บ้านซึ่งเข้าใจว่ามีคนเฝ้าอยู่

เมื่อเข้าไปถึงในตัวบ้านมักจะร้องบอกว่า

"คุณครับ ออกมารับจดหมายด้วยครับ"

เสียงตอบจากภายในบ้านบอกว่า "เอาวางไว้ข้างนอกนั่นแหละ"

ท. เลียงพิบูลย์

บุรุษไปรษณีย์ไม่เคยนึกสงสัยว่าในบ้านนั้นจะไม่มีคนอยู่ เพราะผมปิดประตูลงกลอนประตูหน้าแล้วออกทางหลังบ้าน และใส่กุญแจเอาไว้

วันหนึ่งก็มีโทรเลขจากกรุงเทพฯ ถึงผม

บุรุษไปรษณีย์ก็ได้ขี่จักรยานนำโทรเลขไปส่ง จอดรถจักรยานไว้หน้าบันได ขึ้นไปเคาะประตูร้องเรียกว่า "คุณครับ รับโทรเลขครับ"

เสียงตอบมาจากภายในบ้านบอกว่า "วางไว้ที่นั่นแหละหรือสอดใต้ประตูก็ได้"

บุรุษไปรษณีย์ตอบไปว่า "ไม่ได้ครับต้องเซ็นรับ"

"ถ้าอย่างนั้นอ้อมเอามาทางหลังบ้านซิ"

บุรุษไปรษณีย์ผู้นั้นเดินลอดใต้ถุนเพื่อขึ้นบันได ยังไม่ทันขึ้นไปเพียงแต่แหงนมองดูที่ประตู เห็นมีตัวกุญแจใส่ในสายยูก็ขนลุก ตกใจนึกกลัวขึ้นมาทันที เพราะนึกได้ว่าบ้านนี้เป็นบ้านผีดุ รีบลงจากบ้านแทบไม่ทัน คว้าจักรยานเผ่นขึ้นแล้วรีบขี่ออกจากบ้านโดยด่วน ใจคอหายหมด นับแต่วันนั้นมาไม่มีบุรุษไปรษณีย์คนใด กล้าไปส่งจดหมายหรือโทรเลขที่บ้านนั้นอีก ได้สั่งคนให้บอกผมว่าให้ไปเซ็นรับเอาที่ทำการไปรษณีย์บัวใหญ่

ตั้งแต่นั้นมาก็เป็นที่รู้กันทั่วไปว่า มีบุรุษไปรษณีย์บัวใหญ่ถูกผีหลอกกลางวันแสกๆ ในบ้านหลังนั้น และไม่มีบุรุษไปรษณีย์คนใดกล้าไปส่งไปรษณียภัณฑ์ที่บ้านนั้นอีก ผมจึงจำเป็นต้องเสียเวลาให้คนไปคอยถามและคอยรับจดหมายหรือโทรเลขจากที่ทำการไปรษณีย์บัวใหญ่ตลอดมา

เมื่อผมมาทำงานรับเหมาขนลูกรังทำถนน ที่อำเภอบัวใหญ่ร่วมกับเพื่อน คือคุณวิสูตร สมิตะ และคุณสมพล มานะมุติ ซึ่งเป็นหุ้นส่วนรับงานชิ้นนี้ด้วยกัน แต่ในบ้านหลังนั้นผมเป็นผู้อยู่ค้างคืนได้คนเดียว ไม่มีวิญญาณหรือสิ่งใดมารบกวนตลอดมา มีความสบายด้วยความสงบเรียบร้อย

ผมเคยบอกมาแล้วว่ามีสิ่งที่น่าสังเกต ตลอดเวลาที่ผมอยู่และพักอยู่ภายในบ้านนี้ เมื่อผมดับไฟเข้านอนแล้ว รู้สึกว่าจะมีร่างของหญิงคนหนึ่งมาอยู่ไม่ห่างไกลจากมุ้ง เช่นนี้แทบทุกคืนตั้งแต่เริ่มแรกตลอดมา แต่ผมก็ไม่เคยเห็นหน้าทั้งในเวลาตื่นหรือฝันในเวลาหลับ

ส่วนเพื่อนๆ และพวกเด็กขับรถเหล่านั้นไม่เคยมาค้างนอนอีก จะมาบ้างก็เมื่อเลิกจากงานตอนเย็นแล้ว เพื่อรีบอาบน้ำเปลี่ยนเสื้อผ้า แล้วก็ต้องรีบออกจากบ้านไปก่อนย่ำค่ำหรือก่อนตะวันจะตกดิน ไปหาที่นอนตามรถบรรทุกที่จอดตามปั๊มน้ำมัน ส่วนเพื่อนๆ ก็ไปหาที่นอนที่อื่น นี่เป็นเรื่องที่เกิดขึ้นแล้ว พร้อมทั้งยังมีพยานรู้เห็นเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นครั้งนี้ถึง ๑๒ คน

ครั้งหนึ่ง ผมได้กลับลงมาพักที่บ้านกรุงเทพฯ ได้เพียง ๒-๓ วัน

คืนหนึ่ง ผมฝันเห็นผู้หญิงสาวคนหนึ่งเข้ามาในบ้านบอกว่า รถยนต์ที่บรรทุกหินลูกรังนั้นเกิดอุบัติเหตุไปชนกัน ได้รับความเสียหายมาก สถานที่ชนกันนั้นห่างจากอำเภอบัวใหญ่ ๗ กิโลเมตร เสียหายยับเยิน

เมื่อผมตื่นขึ้นในตอนเช้า จึงบอกกับภรรยาว่า

"ทางบัวใหญ่คงจะเกิดเรื่องรถชนกันเสียหาย การงานคงจะต้องล่าช้าออกไปเห็นจะต้องรีบขึ้นไปดูด่วน"

ภรรยาผมถามว่าผมรู้ได้อย่างไร ผมก็บอกว่ามีคนมาเข้าฝันบอก

ผมเตรียมตัวจะกลับไปบัวใหญ่ ยังไม่ทันออกจากบ้านก็มีโทรเลขด่วนแจ้งถึงเรื่องรถชนกัน บอกมาให้รู้ให้รีบไปจัดการ และเมื่อผมไปถึงอำเภอบัวใหญ่ ก็รีบไปสถานีตำรวจเพื่อไปทำความตกลงยอมความ และชำระค่าเสียหายด้วยสันติวิธีโดยเรียบร้อย **จึงเป็นเรื่องแปลกประหลาดมหัศจรรย์ที่เป็นประสบการณ์ในชีวิตของผม** การงานของผมก็เรียบร้อย แม้จะเกิดอุบัติเหตุรถชนกันก็ไม่ได้เสียผลประโยชน์อะไรมากนัก

ท. เลียงพิบูลย์

ผมได้อยู่ในบ้านที่กล่าวถึงนี้ประมาณเกือบ ๔ เดือน ซึ่งได้รับความสุขสบายทุกอย่าง และเมื่อการงานเสร็จได้มอบงานให้ทางบริษัทอิตัลไทยเป็นที่เรียบร้อยแล้ว คืนวันสุดท้ายผมได้จุดธูปเทียน กล่าวคำอำลาวิญญาณทั้งหลายและเจ้าที่เจ้าทาง ก่อนที่จะจากบ้านกลับลงกรุงเทพฯ ผมรู้สึกว่าเวลาพูด แม้จะนึกอยู่เพียงในใจก็มีความตื้นตันคล้ายจะต้องจากผู้ที่เรารักใคร่เคารพนับถือ ซึ่งเรารู้สึกว่าเป็นผู้มีพระคุณที่ได้ให้ความสุขจากร่มไม้ชายคา อันเป็นความประทับใจจากความรู้สึกตามประเพณีไทยเราแต่เก่าก่อนนั้น

คืนนั้น ผมนอนไม่ใคร่จะหลับ จะเป็นเพราะความตื่นเต้นที่จะได้กลับบ้านกลับช่อง หรือยังมีความอาลัยรักบ้านผีสิงหลังนี้ก็ได้ แม้ตัวผมเองก็บอกไม่ถูกว่าเนื่องจากเหตุอย่างไหนแน่ คิดว่าอาจเป็นทั้งสองอย่าง คือหนึ่งดีใจที่จะได้กลับบ้านกรุงเทพฯ อีกใจหนึ่งก็ยังระลึกถึงบุญคุณที่ได้รับความสงบสุขสะดวกสบายมาตลอด แล้วจะต้องจากบ้านหลังนี้ไป โดยไม่ทราบว่าอีกเมื่อไรจึงจะมีโอกาสได้กลับมาอีก คืนนั้นผมหลับๆ ตื่นๆ หลับไม่สนิท จะเป็นอุปาทานหรือเปล่าผมก็ไม่กล้ารับรอง ดูคล้ายกับว่าวิญญาณหญิงที่เคยมาอยู่ข้างๆ มุ้งในห้องนั้นมีความกระสับกระส่าย จะเป็นเพราะผมได้กล่าวคำอำลาว่าจะจากไปเมื่อก่อนนอน เหมือนจิตใต้สำนึกรู้ขึ้นเอง นึกแล้วก็เศร้าใจอย่างบอกไม่ถูก

ทำไมผมคิดว่าประเพณีเก่าๆ ของไทยที่เราปฏิบัติมานั้น มีผลให้เห็นได้ทางความรู้สึก เช่น หากเรามีมิตรจิต เขาก็มีมิตรใจตอบ ไม่ว่าผู้นั้นจะเป็นมนุษย์หรือสัตว์ หรืออมนุษย์วิญญาณก็มีความรู้สึกเช่นเดียวกัน คือไม่ชอบมนุษย์ปากชั่วดังที่ผมได้ประสบกับตัวเองมาแล้ว

ผมได้ทราบประวัติเรื่องของบ้านผีสิงหลังนี้จากคุณลุงผู้ดูแลบ้านภายหลัง จึงได้ทราบว่าบ้านหลังนี้สร้างมาหลายปีแล้ว ครั้งแรกก่อนจะเสร็จเรียบร้อย ช่างไม้

ปีนขึ้นไปทำจั่วแล้วพลาดตกลงมากระแทกพื้นล่างบาดเจ็บสาหัส แล้วทนพิษบาดเจ็บไม่ได้ก็ขาดใจตาย และได้ทราบว่าคนงานรถไฟอยู่บ้านพักซึ่งปลูกอยู่เป็นเรือนพักห่างจากตัวบ้านใหญ่มีภรรยาท้องแก่จวนจะคลอด แต่เจ็บท้องลูกไม่ทันออกก็สิ้นใจตายในบริเวณบ้านนี้ แล้วผัวก็หลบหนีไป เห็นจะกลัวความผิด มีคนสันนิษฐานว่าก่อนจะหนีไปคงเอาศพเมียซึ่งตายทั้งกลมฝังไว้ในบริเวณบ้าน เพราะเมื่อก่อนรอบบ้านเป็นต้นกกต้นหญ้าขึ้นรกรุงรัง มีต้นมะม่วงอยู่ ๕ ต้น และมีเรือนแถวข้างล่าง คงมีอยู่ก่อนที่จะปลูกตัวเรือนใหญ่นานแล้ว

เมื่อบ้านใหญ่ปลูกเสร็จเรียบร้อย เจ้าของบ้านคือนายสถานี ได้เข้าไปอยู่ก็ถูกผีหลอกตลอดเวลา จนอยู่ไม่ได้จึงต้องย้ายไปอยู่ที่อื่น บ้านนี้จึงต้องยกให้คนเช่า แต่เมื่อมีผู้มาเช่าก็อยู่ไม่ได้นาน เพราะทนถูกผีหลอกไม่ไหว ที่สุดก็ไม่มีใครกล้าเข้าไปอยู่ เป็นที่รู้กันทั่วอำเภอบัวใหญ่ว่าเป็นบ้านผีดุ จนกระทั่งผมและพวกเพื่อนๆ ได้เข้าไปอยู่ ก็ได้ประสบเหตุการณ์ดังที่บรรยายมานั้น

สำหรับคุณวิสูตรนั้นบอกว่ากลัวมากที่สุด ตั้งแต่เกิดมาไม่เคยกลัวอะไรเลย เพราะมองไม่เห็นตัวเห็นตน อุตส่าห์เปลือยกายเข้าไปเอาถุงทะเลสวมนอนแล้วผียังไปลากถุงออกมาเหลือแต่ตัวล่อนจ้อน ซ้ำยังถูกซ้อมทุบตีเตะต่อยอีก บอกว่าเข็ดจริงๆ กลัวจริงๆ และคุณวิสูตร สมิตะ ผู้นี้ปรากฏว่าเป็นผู้ที่มีความรู้มีการศึกษาสูง ปัจจุบันนี้ทำงานอยู่ที่จังหวัดเชียงใหม่

ต่อมาผมก็ได้ทราบว่า บ้านหลังนั้นได้รื้อขายไปแล้ว ที่ดินแห่งนี้ก็ยังทิ้งว่างเปล่าไว้ ไม่มีใครกล้าไปปลูกบ้านอยู่ และก็ไม่รู้ว่าเปลี่ยนเจ้าของหรือยัง

เมื่อผมได้มาร่วมกินอาหารเที่ยงกลางเดือนวันพุธในคณะ "กฎแห่งกรรม" โดยการแนะนำของ คุณทัต สิโรรส นำมา ณ ที่ราชนาวีสโมสร มีคุณประวัติ โชติกำจร ได้ทราบเรื่องได้ขอสัมภาษณ์ผม ขอให้เล่าให้ท่านที่มีเกียรติทั้งหลายซึ่งอยู่ในที่นั้นได้ฟัง เป็นเรื่องได้เกิดขึ้นแล้ว จากที่ผมได้ประสบกับตัวเองมา

ในวันนั้นรู้สึกจะมีเรื่องอะไรแปลกๆ คล้ายอาถรรพณ์ คือเทปที่อัดเสียงขณะที่ผมพูดนั้นพอพูดจบเปิดเทปขึ้นมาเพื่อจะทานข้อความในเทปใหม่ เทปก็ได้หลุดจากม้วน ทั้งๆ ที่ไม่น่าจะมีเหตุการณ์อย่างนี้เกิดขึ้น!

ผมกับคุณประวัติ และนายทหารเรือหลายท่านต้องใช้เวลาบ่ายวันนั้น หลังจากชาวคณะ **"กฎแห่งกรรม"** ได้ออกจากราชนาวีสโมสรไปหมดแล้ว ผมกับคุณประวัติยังต้องเปลี่ยนเทปใหม่ อัดเสียงผมในอีกห้องหนึ่งเป็นห้องเล็ก และยังมีนายทหารเรืออีกหลายท่านอยู่ด้วย ปรากฏว่าอัดจบแล้วไม่มีเสียงออกมาก็ต้องเปลี่ยนเทปใหม่อีก คราวนี้ผมได้อัดเสียงอีกเป็นครั้งที่ ๓ แล้วทดลองเปิดดู เห็นว่าข้อความถูกต้องเรียบร้อยต่อหน้าหลายท่านที่คอยดูคอยฟังอยู่

เมื่อเสร็จเรียบร้อยแล้วเทปม้วนนี้ได้ส่งไปถึง คุณ ท. เมื่อฟังแล้วจึงได้ถอดออกมาเป็นตัวหนังสือ ก็ปรากฏว่าขาดตกข้อความตอนสำคัญและตอนวิญญาณที่ลอยเข้ามาทางประตูนั้นขาดหายไป แต่เทปม้วนนั้นไม่มีช่องว่าง เพราะเสียงที่อัดไม่ขาดระยะ เก็บเสียงไว้ได้ทุกตอน แต่ก็ประหลาดที่ไม่มีตอนสำคัญ ไม่ทราบหายไปได้อย่างไร ผมจึงได้มาบันทึกเทปม้วนใหม่เพื่อให้ได้ข้อความโดยสมบูรณ์และติดต่อกันโดยละเอียดอีกครั้ง รู้สึกคราวนี้เมื่ออัดแล้วได้ข้อความสำคัญเพิ่มเติมขึ้นมาอีก และเมื่อรำลึกย้อนหลังถึงเหตุการณ์เมื่อ ๑๒ ปีที่ผ่านมา มีบางตอนที่หลงลืมก็กลับเข้ามาสู่ความทรงจำอีกครั้งหนึ่ง จึงได้มอบให้คุณ ท. เมื่อวันที่ ๒๐ ธันวาคม ๒๕๑๘ เพื่อจะได้ถอดเทปเรียบเรียงเขียนเรื่องออกมา เพื่อจะได้เผยแพร่เป็นประโยชน์ต่อส่วนรวมต่อไป

ได้มีท่านผู้มีเกียรติมาถามผมหลายท่านด้วยกัน ในวันกินอาหารเที่ยงวันนั้นว่า เรื่องผีเรื่องวิญญาณหากเราจะพิสูจน์จะรู้ได้อย่างไร จะเห็นได้อย่างไร

ผมบอกว่า มีครับสามารถจะพิสูจน์ให้รู้เห็นได้ หากจะไปเมื่อไหร่ก็สามารถไปค้างคืนโดยขออนุญาตเจ้าของสถานที่ แล้วก็จะได้ประสบการณ์เมื่อนั้น และได้มีผู้

ประสบเหตุการณ์เห็นวิญญาณในสถานที่นี้มาแล้วมากท่าน หากผู้ใดอยากจะพิสูจน์ อยากเห็นก็ไม่ยาก โดยเฉพาะท่านที่สนใจจริงๆ เพื่อจะพิสูจน์ให้เห็นว่าผีมีจริงหรือไม่จริง โปรดติดต่อกับผม ยินดีแนะนำให้ไปสถานที่นั้นจะไม่ผิดหวัง และสถานที่นั้นอยู่ในกรุงเทพฯ ไปเมื่อไหร่ถ้าได้ค้างคืนก็จะเห็น ซึ่งวิญญาณนี้เป็นหญิงสูงอายุ ตัดผมทรงมหาดไทยหรือหลักแจว นุ่งผ้าโจงกระเบน ใครไปค้างจะต้องพบกับหญิงผู้นี้ และทุกท่านที่เห็น จะไปครั้งใดเมื่อใดก็จะเห็นเป็นวิญญาณเดียวกัน มีอยู่ประจำในสถานที่นี้ตลอดมา ผมขอขอบคุณทุกๆ ท่านที่ได้กรุณาเสียสละเวลาอันมีค่ามาฟังและได้อ่านเรื่องที่ผมเล่ามานี้ ซึ่งคงจะได้ประโยชน์บ้างไม่มากก็น้อย

หากบุญกุศลใดเกิดขึ้นกับท่านที่ได้ฟังได้อ่าน รู้ถึงการเวียนว่ายตายเกิด วิญญาณมีจริง บุญบาปมีจริง ชีวิตตายไปแล้วจะต้องไปเสวยกรรมที่ตนเองสร้างไว้เมื่อยังมีชีวิตอยู่ในโลกมนุษย์ หากเรื่องนี้สามารถจะทำให้มนุษย์ละอายต่อการทำบาป บุญกุศลก็จะเกิดขึ้นทางจิตใจ ผมขออุทิศส่วนกุศลอันนี้แด่วิญญาณที่สิงอยู่ในบ้านและสถานที่อำเภอบัวใหญ่ โปรดได้รับส่วนกุศลผลบุญที่ผมอุทิศให้จงมีความสุข ความสบายอย่าได้ทุกข์ยากลำบากต่อไปเลย เรื่องที่ผมเล่าก็สุดสิ้นลงเพียงนี้

*ข้าพเจ้าผู้เรียบเรียงเรื่อง **“ปากมนุษย์”** โดยนำเรื่องของ คุณไพศาล ปิตตะพันธ์ มาเขียน ท่านผู้นี้ในปัจจุบันอยู่ที่ อาคารพิบูลเวศน์ เบอร์โทรศัพท์ ๙๒๒๙๗๒ หากท่านผู้ใดสนใจในเรื่องวิญญาณมีจริงหรือไม่ ยังสงสัย ท่านผู้นี้อาจช่วยแนะนำให้ท่านไปพิสูจน์ได้ และข้าพเจ้าได้ทราบว่าคุณไพศาลเวลานี้มีความเชี่ยวชาญทางโหราศาสตร์ แต่ข้าพเจ้าไม่เคยถามเจ้าตัว เพราะเพิ่งเริ่มจะรู้จักท่านผู้นี้เมื่อกินอาหารเที่ยง วันที่ ๑๕ ตุลาคม พ.ศ. ๒๕๑๘ เพียงแต่ได้ข่าวเท่านั้น...*

กฎแห่งกรรม เรื่องที่ ๕

วิญญาณจีนเฒ่า

วิญญาณจีนเฒ่านี้ ...

เป็นวิญญาณที่มีความแค้น พยาบาท อาฆาต จองเวร

เหตุการณ์เกิดแต่อดีตชาติในประเทศจีนครั้งกระโน้น

ได้ติดตามบุคคลที่สร้างความแค้น

วิญญาณได้ข้ามน้ำข้ามทะเลมาถึงประเทศไทย!

ก่อนอื่นที่จะบรรยายเรื่องนี้ ข้าพเจ้าขอขอบคุณท่านนายแพทย์ชำนาญ วัฒนกูล ที่กรุณานำบันทึกเรื่องนี้มามอบให้ข้าพเจ้า และท่านที่เป็นผู้บันทึกเรื่องนี้ คือ คุณสุมนา วัฒนกูล เรื่องที่ท่านได้กรุณาบรรยายข้อความดังต่อไปนี้

เรื่องนี้เกิดเมื่อครั้งประมาณสี่สิบกว่าปี พี่สาวของดิฉันยังเป็นเด็ก แต่เธอจำเรื่องราวที่เกิดขึ้นได้อย่างละเอียดถี่ถ้วน และคอยติดตามเรื่องนี้ด้วยความสนใจและตื่นเต้น เรื่องนี้พวกเราให้ชื่อว่า **"ผีตาแป๊ะ"**

พี่สาวได้เล่าว่าเรื่องนี้เป็นเรื่องจริงที่เกิดขึ้นแล้ว เมื่อดิฉันได้อ่านเรื่องชุด "กฎแห่งกรรม" ของคุณ ท. มากเรื่อง ทำให้ดิฉันนึกได้ ตอนนั้นเราเคยกลัว **"วิญญาณจีนเฒ่า"** คิดว่าเรื่องนี้ควรส่งให้คุณ ท. จะได้เขียนขึ้นเพื่อประโยชน์ต่อไป

ดิฉันจึงไปสอบถามพี่สาวเกี่ยวกับเรื่องนี้ เพราะพี่สาวดิฉันเป็นคนช่างจำ ดิฉันจึงถามพี่สาวว่าสมัยก่อนเราเรียกว่า **"ผีตาแป๊ะ"** ยังจำได้ไหม พี่สาวดิฉันยังจำได้อย่างแม่นยำ ได้เอาเรื่องเก่ามาเล่าใหม่ เมื่อเล่าแล้วยังบอกว่า หากได้นำเรื่องนี้บันทึกเอาไว้ไปมอบให้คุณ ท. เลียงพิบูลย์ บ้างก็คงจะดี เพราะเป็นเรื่องจริงๆ ในเมืองไทยและเมืองจีน ไม่อยากจะให้สูญหายไป เมื่อมอบให้ คุณ ท. นำไปเขียนคงจะเป็นประโยชน์กับผู้สนใจค้นคว้าเรื่องวิญญาณบ้าง

เรื่องนี้เกิดขึ้นในครอบครัวของน้าสาวของดิฉันชื่อทองอยู่ และน้าทองอยู่สามีเป็นคนจีน มีอาชีพขายหมูอยู่ในตลาดเก่า

มีญาติของสามีอายุประมาณ ๑๓-๑๔ ปี ถ้าจะนับก็มีศักดิ์เป็นหลาน น้าทองอยู่ตั้งชื่อเด็กคนนี้ว่า **"จีนใหม่"** เพราะมาจากเมืองจีนยังพูดไทยไม่ได้ ได้มาอยู่กับน้าดิฉัน แล้วก็ได้นำตัวไปฝากทำงานไว้ที่โรงย้อมผ้าดำด้วยลูกมะเกลือ มีลานตากผ้ากว้างยาวอยู่ ใกล้ศิริราชพยาบาล สมัยก่อนเรียกลานมะเกลือ

เมื่ออยู่ได้ไม่นานก็มีเหตุการณ์แปลกๆ เกิดขึ้นกับเด็กคนนี้ อยู่ๆ ก็ไม่รู้สึกตัว มีอาการเหมือนผีเข้าสิงในร่าง แสดงกิริยาอาละวาด ส่งเสียงด่า อาฆาตพยาบาทด้วยภาษาจีน แล้วเอามือบีบคอตัวเอง ทำให้คนทำงานในโรงงานย้อมผ้าเกิดปั่นป่วน เพราะพวกคนงานทั้งหญิงชายพากันมีความหวาดกลัวในตัวเด็กคนนี้มาก เจ้าของโรงงานเห็นท่าทางไม่ดี เด็กคนนี้ขืนอยู่ต่อไป จะทำให้คนงานหวาดกลัวผีหนีหมด จึงส่งกลับคืนมา

น้าดิฉันก็รับไว้เพราะเป็นญาติของสามี เด็กคนนี้บางวันก็มีอาการแปลกๆ มีอาการเหมือนคนเป็นลมและล้มลงไปดิ้นอยู่กับพื้น แล้วเอามือของตัวเองบีบที่คอพูดเป็นภาษาจีนว่า

"ฉันจะมาฆ่าแกให้ตาย แต่ฉันจะทรมานแกให้สาสมอย่างนี้ต่อไปเสียก่อน แต่แกต้องตายแน่ๆ เพราะมือฉัน เมื่อชาติก่อนแกโกงเอาสมบัติของฉันไปหมด

ท. เลียงพิบูลย์

แล้วแกบีบคอฆ่าฉันตายเพราะโลภ ฉันต้องทนทุกข์ทรมานมานานแล้ว เพราะไม่มีลูกหลานจะเซ่นไหว้ให้กิน ฉันอดอยาก ไม่ได้ไปผุดไปเกิด เพราะไม่มีใครทำบุญอุทิศให้ฉัน แกทำให้ฉันเจ็บแค้นมาก ฉันอาฆาต จะต้องฆ่าแกให้ได้ ไม่ว่าแกจะหนีฉันไปอยู่ที่ไหน คิดว่าหนีมาเมืองไทยจะหนีฉันพ้นหรือ ไม่ว่าแกจะหนีไปที่ไหนก็จะตามไปทุกแห่ง ฉันจะไม่ยอมให้แกตายง่ายๆ มันเร็วไป ฉันจะทรมานแก เพราะแกทำความเจ็บใจให้ฉันมาก"

น้าดิฉัน ลูกๆ และคนในบ้านต่างได้เห็นได้ยินเสียงวิญญาณจีนผู้เฒ่า กัดฟันขู่คำรามด้วยความโกรธ และเด็กก็ใช้มือบีบคอตัวเองจนตาตั้งดิ้นไปดิ้นมา ถ้าเป็นธรรมดาแล้วคงเหนื่อยหอบแทบหมดแรง แต่เด็กคนนี้พอช่วยกันแก้ไขเมื่อได้สติเป็นตัวของตัวเองขึ้นมาแล้ว ก็เหมือนปกติธรรมดาและไม่รู้เรื่องอะไร เหมือนคนดีๆ เขารู้สึกว่าคล้ายๆ มีตาแป๊ะแก่มาบีบคอ เขาหวาดกลัวตาแป๊ะคนนี้มาก

น้าดิฉันรวมทั้งลูกๆ และคนในบ้านเกิดมีความรู้สึกกลัวขึ้นมา เพราะการที่ผีเข้าสิงในตัวเด็กคนนี้มีขึ้นบ่อยครั้ง อาทิตย์หนึ่งประมาณหนึ่งหรือสองครั้ง แต่ยังไม่รู้จะช่วยแก้ไขอย่างใด ถ้าปล่อยไว้เช่นนี้คงไม่พ้นความตายแน่ เกิดมีความสงสารเด็กจีนใหม่ ทั้งเป็นญาติฝ่ายข้างสามี จึงได้ไปถามเจ้าของโรงย้อมผ้าดำด้วยลูกมะเกลือ เพราะเขาก็เป็นญาติแซ่เดียวกัน บ้านอยู่ตำบลเดียวกันกับเด็กจีนใหม่

เจ้าของโรงย้อมผ้าได้บอกว่า เด็กคนนี้เวลาที่ผีเข้าก็พูดอย่างเดียวกัน และแสดงกิริยาท่าทางเช่นเดียวกันทุกครั้ง เมื่อน้าทองอยู่ของดิฉันรู้เรื่องก็เกิดหวาดกลัววิญญาณที่เข้าสิงในร่างเด็กนี้มากขึ้น

ต่อมาน้าดิฉันได้ทราบจากญาติคนที่พาเด็กมาจากเมืองจีนว่า นับแต่เด็กคนนี้เกิดมาพออายุได้ ๗ ขวบก็มีผีมาเข้าสิงว่าจะมาเอาชีวิตเช่นนี้บ่อยๆ ครั้งพ่อแม่ของเด็กมีลูกคนเดียว คิดว่าขืนอยู่เมืองจีนลูกก็จะต้องตาย และไม่มีคนสืบสกุล แซ่ก็จะสูญไป เพราะคิดว่าไม่พ้นผีอาฆาตพยาบาทไปได้แน่

เมื่อตกลงใจว่า หากส่งเด็กไปเมืองไทยต้องข้ามน้ำข้ามทะเล ผีพยาบาทอาฆาตคงจะตามมาไม่ได้ เมื่อคิดแล้วก็ให้คนพามาเมืองไทย ให้มาอยู่กับพวกพี่น้องแซ่เดียวกันที่ได้ตั้งรกรากอยู่เมืองไทยนานมาแล้ว เพื่อให้พ้นจากการติดตามของวิญญาณอาฆาต

น้าทองอยู่ฟังแล้วก็เกิดความสงสาร คิดหาทางจะช่วยชีวิตเด็กไว้เอาบุญ คิดจะให้หมอไสยศาสตร์จับตัววิญญาณจีนเฒ่าผู้นี้ใส่หม้อไปถ่วงน้ำ ก็เป็นการก่อเวรก่อกรรมขึ้นไม่สิ้นสุด จึงอยากเอาชนะวิญญาณด้วยความดีตามหลักพุทธศาสนา เพื่อที่จะขอให้วิญญาณจีนผู้เฒ่าอโหสิกรรม เลิกจองเวรจองกรรมต่อไปไม่สิ้นสุด

เมื่อพิจารณาตามหลัก ต้นเหตุเกิดขึ้นทางเมืองจีน นึกว่าหากจะแก้ไขทางเมืองไทยก็คงไม่ได้ผลแน่ เพราะไม่รู้ประวัติเดิมละเอียดถี่ถ้วน ที่ดีควรจะให้เด็กกลับไปเมืองจีน หาที่ฝังศพของวิญญาณจีนเฒ่าผู้อาฆาตนี้ ไปเซ่นไหว้ ขอโทษวิงวอนเพื่อขออโหสิกรรม รับว่าที่ได้ทำผิดในอดีตชาติไม่รู้เรื่องเลย ขอให้วิญญาณนั้นจงอโหสิกรรมให้ อย่าได้จองเวรจองกรรมกันต่อไปเลย จะต้องการสิ่งใดก็จะหาให้ ไหนๆ เรื่องก็เลยมาแล้ว พยายามอ้อนวอนขอร้อง คิดว่าวิญญาณนั้นคงจะคิดถึงเหตุผล หยุดยั้งความพยาบาทและอโหสิกรรมให้ เรื่องก็จะยุติกันในชาตินี้ไม่ต้องจองเวรกันต่อไป

เมื่อได้พิจารณาดูเพื่อช่วยให้เด็กพ้นจากวิญญาณพยาบาทอาฆาต เห็นทางนี้ดีที่สุด มองไม่เห็นทางอื่นดีกว่าส่งเด็กกลับไปเมืองจีน แม้จะหนีไปที่ใดก็ไม่พ้นวิญญาณจีนเฒ่าที่ติดตามไปได้

พิจารณาหาเหตุผลดูแล้ว ก็มีทางเดียวที่จะต้องเสี่ยงตามหลักแบบพุทธศาสนา เอาความดีเข้าสู้ ซึ่งหากว่าวิญญาณจีนเฒ่า ไม่ยอมอโหสิกรรมก็เป็นกรรมของเด็กที่ต้องตั้งหน้ารับใช้หนี้กรรม

ท. เลียงพิบูลย์

เมื่อคิดแล้วจึงอธิบายให้สามีที่เป็นจีนและพวกญาติพี่น้องแซ่เดียวกัน ที่สามารถช่วยเด็กให้พ้นความพยาบาทอาฆาตของวิญญาณจีนเฒ่า คือส่งเด็กกลับไปเมืองจีนอยู่กับพ่อแม่ ให้อยู่ใกล้ชิดพ่อแม่ เพื่อได้กำลังใจ แล้วจัดการพยายามหาทางไปสืบหาที่ฝังศพของจีนเฒ่าผู้นี้ให้พบ เพื่อจัดการเซ่นไหว้แสดงความเคารพ แล้วขอสมาลาโทษที่ติดต่อมาแต่อดีตชาติ

พวกญาติทุกคนได้ฟังเหตุผลก็เห็นชอบด้วยกัน จึงรีบจัดการส่งเด็กกลับไปเมืองจีนหาพ่อแม่ ตามที่น้าทองอยู่แนะนำสมด้วยเหตุผล

สมัยนั้นการติดต่อส่งข่าวกันระหว่างเมืองจีนกับเมืองไทยสะดวก แม้จะล่าช้าไปบ้างก็ถึงแน่ น้าทองอยู่ของดิฉันเป็นชาวพุทธ ย่อมมีจิตใจสงสารเมตตาเด็ก เป็นห่วงใยในตัวเด็กนี้มาก ให้สามีจดหมายไปถามข่าวเหตุการณ์ตลอดเวลาว่ามีอะไรเกิดขึ้นกับเด็กบ้าง และได้ทำตามที่ได้แนะนำหรือเปล่า มีอะไรเกิดขึ้นในทางดีหรือทางร้าย ขอให้ส่งข่าวมาทุกขณะ อยากทราบผลเพราะห่วงใยในตัวเด็ก จึงได้ทราบข่าวความเคลื่อนไหวติดต่อกัน โต้ตอบกันเรื่อยๆ ตลอดมาไม่ขาดระยะ บางครั้งก็ลำดับเรื่องเขียนฝากคนที่เดินทางมาเมืองไทย

และได้ทราบข่าวเป็นที่น่าอัศจรรย์ ซึ่งเกิดขึ้นที่บ้านตำบลที่อยู่ของครอบครัวพ่อแม่ของเด็กในประเทศจีน ข่าวแจ้งมาว่า

เมื่อเด็กกลับไปอยู่กับพ่อแม่แล้ว ทางพ่อแม่ก็ร้อนใจที่ไม่รู้ว่าฮวงซุ้ยที่ฝังศพของวิญญาณชายชรา บ้านช่องอยู่ที่ไหน ตำบลอะไร ยากที่จะเที่ยวสืบหา ทั้งไม่รู้ชื่อแซ่เพราะเหตุเกิดในอดีตชาติ คนในยุคปัจจุบันก็ไม่มีใครรู้ ได้เชิญซินแสสูงอายุผู้มีความรู้สามารถจะดูที่สร้างฮวงซุ้ย ที่ไหนไม่เป็นมงคลและเป็นสิริมงคล เพื่อให้รู้ว่าอดีตชาติที่อยู่ของวิญญาณชายชรา และศพฝังไว้แห่งใด ใกล้หรือไกล

เมื่อซินแสผู้นั้นได้คอยรอเวลาวิญญาณของจีนผู้เฒ่านั้นมาเข้าสิงเด็ก แสดงกิริยาท่าทางอาฆาตโกรธแค้น ไม่ยอมพูดอะไร พูดว่าจะเอาชีวิตเด็กท่าเดียว

แต่ซินแสแสดงกิริยาเคารพนบนอบ แล้วพูดด้วยคำอ่อนหวานอ่อนน้อม แสดงให้รู้ว่าวิญญาณ ของผู้เฒ่าเป็นที่เคารพอันสูงยิ่ง แล้วพูดว่า

"ท่านผู้อาวุโส ท่านมีนามว่าอะไร ตำบลที่อยู่ของท่านเมื่อมีชีวิตอยู่ ตำบลอะไร อำเภออะไร ท่านต้องตายเพราะเหตุใด"

การอ่อนน้อมถ่อมตัวแสดงถึงความเคารพ ย่อมจะเกิดผลทางจิตใจ ไม่ว่าผู้นั้นจะเป็นมนุษย์หรือวิญญาณก็ดี ย่อมชอบกว่าการแสดงกิริยาวาจาอย่างอื่นที่ตรงข้าม แม้แต่สัตว์ก็ยังชอบให้คนเอาอกเอาใจ ฉะนั้นวิญญาณชายชราเห็นกิริยาท่าทางของซินแสพูดจาอ่อนน้อม แสดงท่าทางเคารพนับถือ ก็คลายความดุร้ายลงทันที จึงบอกชื่อแซ่และบ้านตำบลที่อยู่ให้ซินแสฟังโดยดี

เมื่อมนุษย์และวิญญาณพูดกันรู้เรื่อง เหตุร้ายก็คลี่คลายไปในทางดี

วิญญาณผู้เฒ่าได้เล่าถึงตอนชาติก่อน เด็กคนนี้มีชื่อแซ่...........*(ชื่อและแซ่ตอนที่วิญญาณมาเล่านี้ พี่ดิฉันลืมจำไม่ได้)*

เมื่อพูดถึงเด็กบางครั้งบางคราวตอนนี้ วิญญาณชายแก่ก็แสดงอารมณ์โกรธขึ้นมาบ้าง แต่ก็ไม่รุนแรงเหมือนก่อน เล่าว่าเด็กคนนี้บีบคอแกจนตาย แล้วเอาสมบัติไปหมด แกมีความอาฆาตมาก ตั้งใจแต่เดิมจะต้องติดตามฆ่าเด็กคนนี้ให้ได้ แต่ไม่ฆ่าเร็ว ต้องทรมานมันให้ค่อยๆ ตาย ค่อยๆ รู้ ให้มันหวาดกลัว ไม่มีความสุข

ซินแสรู้จิตใจของวิญญาณดีที่ได้คลายความดุร้ายลงไปมาก ได้แสดงความเสียใจและเห็นใจด้วยกับวิญญาณ และได้ขอร้องว่าไหนๆ เหตุการณ์ก็ผ่านไปแล้ว อย่าอาฆาตพยาบาทอีกเลย จะจัดการให้เด็กไปเซ่นไหว้หลุมฝังศพทุกปีตามเทศกาล แต่วิญญาณนั้นไม่ยอมว่าจะฆ่าเด็กให้ได้ แล้วก็ออกจากร่างเด็กที่สิงอยู่ไป

เมื่อเด็กกลับฟื้นสติก็จำอะไรไม่ได้ มีแต่ความหวาดกลัว ไม่รู้ว่าเมื่อไหร่วิญญาณชายผู้เฒ่าจะเอาชีวิตไป จะต้องหวาดกลัวอย่างนี้ตลอดไปไม่รู้วันสิ้นสุด

ท.เลียงพิบูลย์

จีนซินแสผู้นั้นจดจำตำบลที่อยู่ที่วิญญาณบอก แล้วก็ออกเดินทางไปสืบหาชื่อแซ่ตามตำบลอำเภอ ซึ่งอยู่ห่างไกลกันคนละจังหวัดกับบ้านของเด็ก ก็ปรากฏคนในตำบลนั้นรู้เรื่องนี้เป็นส่วนมาก ปรากฏว่ามีชื่อชายจีนชราจริงๆ ทราบแต่ว่าถูกบีบคอตาย จีนชราผู้นี้ไม่มีลูกหลาน เป็นคนแก่ตัวคนเดียว คนแถวนั้นไม่ทราบว่าใครเป็นคนฆ่า แกตายมาประมาณเกือบยี่สิบปีแล้ว ทั้งได้บอกฮวงซุ้ยที่ฝังศพของชายผู้เฒ่านี้ให้ทราบ

เมื่อจีนซินแสได้ทราบถึงเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นตรงกับวิญญาณบอก ก็กลับมาหาพ่อแม่ของเด็ก ขอร้องให้หาเครื่องเซ่นอย่างดีไปเซ่นไหว้วิญญาณของชายชราที่หน้าหลุมฝังศพหรือฮวงซุ้ย แล้วกล่าวคำขอขมา อ้อนวอนว่าตัวเองก็มีลูกเพียงคนเดียว ถ้าเด็กลูกชายคนนี้เป็นอะไรไปก็หมดคนสืบแซ่สืบสกุล ซึ่งเด็กคนนี้ก็เกิดมาใหม่ไม่รู้เรื่องอะไรในอดีตชาติ ตัวพ่อแม่เองก็ไม่รู้เรื่องว่าชาติก่อนลูกได้ทำผิดอะไรไว้บ้าง ชาตินี้มีลูกเพียงคนเดียวก็ได้รับความทุกข์ยากลำบากอย่างนี้ หาความสบายใจไม่ได้ ขอให้วิญญาณท่านผู้อาวุโสจงกรุณาเอ็นดูยกโทษให้แก่เด็กด้วย

และจะยกให้เป็นลูกของท่านผู้อาวุโสครึ่งหนึ่ง และขอไว้ครึ่งหนึ่งจะให้หมดก็ไม่มีใคร เพราะมีลูกคนเดียว รับว่าถึงเวลาเทศกาลก็จะมาเซ่นจะมาไหว้ท่านผู้อาวุโสเช่นเดียวกับบุตรทั้งหลายเคารพบิดามารดาตามประเพณี ถือว่าวิญญาณผู้อาวุโสเป็นพ่อตลอดไป และรับว่าจะตบแต่งฮวงซุ้ยหลุมฝังศพที่ทรุดโทรมให้ดีสวยงาม และจะคอยดูแลตลอดไป หากยอมรับแล้วก็ขออภัยขออโหสิกรรมให้แก่ลูก อย่าได้พยาบาทจองเวรกัน อย่ามารบกวนอีกต่อไป ขอให้มีชีวิตอยู่อย่างสงบ

เมื่ออธิษฐานจิตขออโหสิกรรมและยกเด็กให้เป็นลูกครึ่งหนึ่งแล้ว ก็ให้เด็กกราบไหว้แบบพิธีลูกเคารพพ่อตามประเพณีของจีนที่หลุมศพของจีนผู้เฒ่า ขอให้รับว่าจะปฏิบัติตนเป็นลูกที่ดีมีความกตัญญู ถือว่าเป็นพ่อผู้มีพระคุณ จนเสร็จพิธีเรียบร้อย

หลังจากนั้นต่อมาก็ไม่ปรากฏว่าวิญญาณจีนผู้เฒ่านั้นมารบกวนเข้าสิงแสดงความดุร้ายจะเอาชีวิตเด็กคนนั้นเหมือนก่อนอีกเลย เด็กก็หายหวาดกลัววิญญาณชายชรา อยู่ด้วยความสงบสุขตลอดมา

เมื่อเด็กได้เติบโตเป็นหนุ่ม แต่งงานกับหญิงสาวชาวบ้าน ก็ทำตามพิธีประเพณีได้เซ่นไหว้วิญญาณบรรพบุรุษ และวิญญาณท่านผู้เฒ่าเหมือนบิดาบังเกิดเกล้า ต่อมาก็เกิดบุตรหลายคน ยกบุตรชายคนแรกให้แก่วิญญาณของจีนผู้เฒ่าเพื่อใช้แซ่สืบสกุลโดยสมบูรณ์ต่อไปตามที่ได้สัญญาไว้

บัดนี้เรื่องล่วงเลยผ่านมาประมาณ ๔๐ ปีกว่า ผู้สืบแซ่ของวิญญาณท่านผู้เฒ่าคงจะเพิ่มมีมากมาย ก่อนแผ่นดินใหญ่ของจีนจะเปลี่ยนแปลงการปกครองเป็นเช่นทุกวันนี้

ดิฉันได้บันทึกมานี้ก็โดยอาศัย คุณละเมียด ศรีชลาลัย ผู้เป็นพี่สาวของดิฉันเป็นผู้ที่จดจำเรื่องราวไว้ได้แม่นยำ ขาดแต่ชื่อแซ่ของวิญญาณชาวจีนผู้เฒ่า และตำบลที่อยู่ในเมืองจีนเท่านั้น เพราะเป็นภาษาสำเนียงจีน เป็นการจำยากอยู่แล้ว ทั้งเวลานานประมาณสี่สิบกว่าปี คิดว่าเรื่องที่เกิดขึ้นแล้วคงจะเป็นประโยชน์แก่ท่านที่กำลังสนใจเรื่อง "วิญญาณ" ในปัจจุบันนี้ไม่น้อย จึงได้บันทึกส่งมาเป็นเรื่องมหัศจรรย์ที่วิญญาณอาฆาตรายนี้ อุตส่าห์ข้ามน้ำข้ามทะเลติดตามมาเพื่อเอาชีวิต แต่แล้วก็สามารถอโหสิกรรมให้แก่ผู้ที่ตนจองเวรมานาน นี่ก็เห็นจะเป็นการแนะนำตามพุทธศาสนาของคุณน้าทองอยู่ซึ่งเป็นผู้ที่ใจบุญ และคงถือว่า

เวรย่อมระงับด้วยการไม่จองเวร!

ข้าพเจ้าเมื่อได้รับบันทึกฉบับนี้ ได้พิจารณาดูเหตุผลแล้ว เท่าที่เรารู้กันว่าอดีตชาติมีแน่ การกระทำของอดีตชาติย่อมให้ผลในชาติต่อไป หรืออาจให้ผลข้ามชาติไปอีกก็ได้ การที่วิญญาณท่านผู้เฒ่านี้อโหสิกรรมให้ ก็ทำให้กรรมที่สร้างไว้ใน

ท. เลียงพิบูลย์

อดีตชาติเบาบางลงบ้าง แม้ว่าชาตินี้ยังไม่ได้ใช้กรรมตามสนองให้เต็มที่ คิดว่าการที่วิญญาณผู้เฒ่ามาทวงชีวิต ก็เพื่อเพียงแสดงให้มนุษย์ที่ยังหลงใหล ไม่รู้ความจริง แต่แสดงอวดรู้ จะได้รู้เห็นเรื่องจริงที่เกิดมาแล้วเสียบ้างว่าตายแล้วสูญ บุญบาปไม่มี อนาคตไม่มีนั้น ข้าพเจ้ายังสงสัยว่าฝ่ายใดงมงายกันแน่ ฝ่ายหนึ่งงมงาย เพื่อให้คนเห็นแก่ตัวจิตเหี้ยมโหดดุร้ายขึ้น อีกฝ่ายหนึ่งงมงายเพื่อให้มนุษย์สร้างกรรมทำความดี ชี้ให้เห็นว่า การตายแล้วกลับชาติมาเกิด ผลดีชั่วจะตามสนองแน่ไม่มีข้อสงสัย ท่านจะงมงายแบบใด ก็ขอให้พิจารณาดูเอง ก่อนจะตัดสินใจ

ข้าพเจ้าขอขอบคุณ ท่านผู้กรุณาร่วมให้เรื่องที่เป็นประโยชน์แก่ส่วนรวมในเรื่องนี้อีกครั้งหนึ่ง ท่านคือ นายแพทย์ชำนาญ วัฒนกูล คุณสุมนา วัฒนกูล และคุณละเมียด ศรีชลาลัย ผู้มีความทรงจำในเรื่องนี้ จงได้รับส่วนกุศลที่จะเกิดจากเรื่องนี้ต่อไป และขอได้รับความขอบพระคุณจากใจจริงของข้าพเจ้าทุกท่านเทอญ...

กฎแห่งกรรม เรื่องที่ ๖

บาปทางใจ

คนเรา ฆ่าก็ตาย ไม่ฆ่าก็ตาย ...

เพียงแต่เวลาตายช้าตายเร็วเท่านั้น!

บางคนก็แก่ตาย บางคนก็ตายเพราะอุบัติเหตุ

การตายมีทางตายได้มากมาย ทั้งตายง่าย ตายยาก แต่ก็ไม่พ้นเกิด แก่ เจ็บ ตาย เป็นทางสุดของชีวิต แต่ถ้าเราไปฆ่าให้เขาตาย แม้กฎหมายอาญาจะเอาโทษไม่ได้แต่บาปนั้น จะฝังติดอยู่ในความรู้สึก เป็นกรรมสิงอยู่ในใจตลอดไป บาปเกิดขึ้นทางใจ ในชีวิตจะหาความสงบสุขไม่ได้ จนกว่าชีวิตจะดับไปจากโลก

เมื่อข้าพเจ้าเขียนหนังสือเล่มแรก มีเพื่อนผู้หนึ่งทำงานอยู่กับบริษัท ไทยเดินเรือทะเล ไปเป็นนายท่าจังหวัดสงขลา หรือผู้จัดการอยู่ทางภาคใต้ เป็นคนดื่มจัดชนิดหัวราน้ำ ภายหลังได้ย้ายกลับมาอยู่กรุงเทพฯ แต่ก็ยังเมาอย่างเดิม เวลาเมาก็สนุกสนานเฮฮา ร้องรำทำเพลงตามสโมสรและบ้านเพื่อนๆ แต่แล้วต่อมาไม่นานเพื่อนกลับเนื้อกลับตัวได้ ตัดสินใจเลิกดื่มอย่างเด็ดขาด กลับเป็นคนธรรมะธัมโมเข้าหาพระ รักษาศีล

เราพบกันที่สโมสรเสมอ และเป็นผู้ที่สนับสนุนช่วยเหลือข้าพเจ้า ไม่เห็นแก่ความเหน็ดเหนื่อย เป็นคนแรกที่ช่วยติดต่อพิมพ์หนังสือเล่มแรก เรื่องทำดีได้ดีทำชั่วได้ชั่ว หรือ "กฎแห่งกรรม" ซึ่งได้นำไปถวายสมเด็จป๋าเป็นเล่มแรก นำไปแจกในงานทอดกฐินที่วัดประสบสุข จังหวัดสุพรรณบุรี อีกทั้งแจกจ่ายไปตามเพื่อนฝูงกว้างขวางออกไป แม้บัดนี้ร่างของเพื่อนได้จากโลกมนุษย์ไปแล้วก็ตาม แต่ข้าพเจ้าก็ไม่มีวันลืมความดีของเพื่อนผู้นี้

คุณศรีโพธิ หลังจากเลิกดื่มเหล้าอย่างเด็ดขาดแล้วก็มักจะไปศึกษาธรรมตามวัด และได้ชักนำข้าพเจ้าไปรู้จักกับพระหลายองค์หลายวัดทั้งในพระนครธนบุรีและต่างจังหวัด บอกว่าการสนทนากับพระที่ท่านปฏิบัติเคร่งแล้วทำให้จิตใจสงบ ผิดกับเที่ยวสนุกสนานเฮฮากันตามสโมสร ซึ่งสนุกก็เพียงแต่ชั่วครู่ชั่วยาม แล้วก็เมาโซเซกลับบ้าน ใช้ชีวิตไปวันหนึ่งๆ ไม่มีความหมายในอนาคต เมาแล้วพูดจาไม่รู้เรื่อง ได้แต่สนุกสนานกับเพื่อนฝูงเท่านั้นหาความสงบไม่ได้ เพราะเช้าขึ้นบางทีก็ปวดหัวและอ่อนเพลีย ก็ต้องถอนความอ่อนเพลียด้วยเหล้าอีก ไม่มีประโยชน์อะไรนอกจากสังคมเฮฮาตามภาษาของคนเมา พูดจากิริยาขวางหูขวางตาคนที่ไม่เมามัวสนุกหัวหกก้นขวิด เมื่อมาคิดดูอายุก็ยิ่งมากขึ้นทุกวัน มักขาดสติทำอะไรที่เวลาไม่เมาทำไม่ได้ พูดอะไรออกไปไม่ได้คิด คนชอบก็มี คนชังก็มาก นึกอายเมื่อเวลาหายเมา ร่างกายมีแต่จะทรุดโทรมลง คิดแล้วจึงอยากจะเลิกหยุดดื่ม ข้าพเจ้าก็พลอยยินดีและสนับสนุนให้เลิกดื่ม

ครั้งนั้น ข้าพเจ้าจำได้ว่าเขียนหนังสือไปได้ถึงเรื่องที่ ๑๐ ซึ่งเป็นเรื่อง "ครั้งหนึ่งในชีวิต" และเป็นเรื่องประสบการณ์ที่ทำให้ข้าพเจ้าเลิกดื่มเหล้าครั้งนั้นอย่างเด็ดขาด เรื่องนี้ทำให้เพื่อนๆ หลายท่านเลิกดื่มเหล้าไปด้วย

ข้าพเจ้ายังจำได้ว่า...

ท. เลียงพิบูลย์

วันหนึ่ง เราสองคนหาอาหารเที่ยงกินแล้วก็เดินทางไปหาพระที่วัด และเดินเข้าไปที่กุฏิที่สร้างอยู่อย่างโดดเดี่ยวหลังวัด ห่างจากกุฏิอื่นๆ ที่อยู่เป็นหมู่เป็นคณะ เพื่อนได้พาข้าพเจ้าไปพบกับพระภิกษุสูงอายุองค์หนึ่ง

ในเวลานั้น ในกุฏิของท่านไม่มีใครนอกจากเรา ๒ คน กับพระภิกษุสูงอายุองค์เดียวเท่านั้น จำได้ว่าเป็นเวลาบ่ายแล้ว ก่อนหน้าที่จะพาข้าพเจ้าไปพบพระองค์นี้ เพื่อนได้บอกว่าพระองค์นี้ท่านมีอะไรที่น่าสนใจมาก จึงอยากให้ข้าพเจ้าไปรู้จักกับท่าน เมื่อขึ้นไปบนกุฏิกราบนมัสการพระพุทธรูปแล้วก็กราบท่าน แล้วก็นั่งลงสนทนา

ท่านได้ชงน้ำชากาเล็กๆ ซึ่งใช้ต้มน้ำด้วยตะเกียงลานสมัยก่อน และชงลงในปั้นเล็กๆ แล้วรินลงในถ้วยน้อยๆ สำหรับจิบกินทีละนิดแบบคนจีนว่าเป็นชาคอ ทำให้ชุ่มในลำคอ **เพื่อนได้สนทนาในเรื่องนั่งสมาธิและวิปัสสนา ข้าพเจ้าก็ได้แต่นั่งฟังเพราะไม่มีความรู้ ไม่ได้สนใจศึกษามาก่อน**

เวลาผ่านไปไม่มากนัก ท่านก็หันมาพูดกับข้าพเจ้าว่า

"อาตมามีเรื่องจะเล่าให้คุณฟังสักเรื่องหนึ่ง ขอให้คุณเอาไปพิจารณาดูเองเผื่อจะเป็นประโยชน์บ้าง หากว่าไม่มีประโยชน์ก็ไม่เป็นไร เหตุการณ์ที่อาตมาจะเล่าให้คุณฟังนี้ แม้เรื่องจะเกิดขึ้นนานแล้ว อาตมาก็ยังจำได้ดี"

เมื่อท่านพูดเท่านี้ท่านก็หยุดนิ่ง คล้ายกับระลึกถึงความทรงจำเพื่อความแนใจ แล้วท่านก็พูดต่อไปด้วยเสียงค่อยๆ แสดงว่าท่านต้องใช้ความคิดไตร่ตรองเรียกความทรงจำในอดีต เพื่อระบายเรื่องออกมาให้เราฟังอย่างช้าๆ ว่า ...

"เมื่อครั้งอาตมายังมีอายุประมาณสามสิบกว่าปี เวลานั้นอาตมายังเป็นฆราวาส เอาอย่างนี้ก็แล้วกัน อาตมาจะเล่าย่อๆ ให้ฟังว่า...

สมัยนั้น มีคหบดีอยู่ผู้หนึ่งนิสัยออกจะเกะกะ เป็นนักเลงหัวไม้ที่มีชื่อเสียงในสมัยนั้น แต่เป็นผู้มั่งคั่งกว่าผู้อื่นในตำบลนั้น ส่วนการประพฤติตนนั้นไม่สมกับเป็นผู้อยู่ในร่มโพธิ์แห่งพระพุทธศาสนา เพราะห่างศีลธรรมและมนุษยธรรม ไม่ได้

สนใจในการปฏิบัติในทางดี เพราะมัวเมาแต่กิเลสตัณหาราคะ หลงระเริงในกามตัณหา คบแต่นักเลงหัวไม้ นักเลงสุรายาเมา นักเลงผู้หญิง กิเลสทุกอย่างเป็นทางทำให้ยิ่งห่างไกลจากหลักธรรมของพระพุทธศาสนา พวกเป็นภัยต่อสังคมพวกนักเลงส่วนมากมักจะหนีไม่พ้นการก่อเหตุให้เกิดชิงดีชิงเด่นในการหาเรื่องทะเลาะวิวาทกันอยู่เสมอ

เป็นธรรมดาทางโลก พวกนักเลงจิตต่ำก็อยากเด่นอยากโด่งดังในทางตีรันฟันแทง อยากให้พวกนักเลงยกย่องให้เป็นลูกพี่ และอวดชาวบ้านว่า ฉันนี้ใหญ่โต พอออกชื่อก็มีคนกลัวทั่วไป แต่หารู้ความจริงว่าชาวบ้านที่เป็นพลเมืองดีเขาทั้งเกลียดทั้งกลัวสันดานอันธพาล ต่อหน้าก็แกล้งยกย่องเรียกว่าพี่ ลับหลังก็แช่งด่าให้มันฉิบหาย นี่ก็เห็นได้ว่าทำให้ชีวิตตกต่ำลง เพราะนักเลงที่ว่าเก่งนั้นย่อมไม่ถาวรยั่งยืน

ในโลกนี้ไม่มีอะไรเที่ยงแท้แน่นอน...
ไม่ช้าก็มีคนเก่งกว่าดีกว่าขึ้นมาแทนที่อยู่เสมอ!

ดังคหบดีที่อาตมาเล่ามานี้ ก็หนีการทำลายล้าง การชิงดีชิงเด่นไม่พ้นเช่นเดียวกัน ในเวลานั้นเกิดมีนักเลงหัวไม้เกิดขึ้นอีกพวกหนึ่ง มีการแข่งรัศมีชิงความเป็นใหญ่เกิดขึ้น โบราณว่านักเลงก็เหมือนราชสีห์ ถ้ำเดียวจะเป็นใหญ่สองตัวไม่ได้เป็นธรรมดา ใครมีสติปัญญาและมีทรัพย์มากกว่า เดินอุบายทำลายล้างอีกฝ่ายหนึ่งอย่างแยบคายกว่า ย่อมเป็นฝ่ายชนะ

การเดินแต้มคูของคหบดีผู้นั้นมีแต้มสูงกว่า เพราะได้ไปทำความสนิทสนมลับๆ กับเพื่อนสนิทของนักเลงคู่แข่งโดยไม่มีใครรู้ ใช้เงินเป็นสื่อสนิทสนมจนเป็นที่ไว้วางใจ **เงินทำให้คนโลภใจต่ำเปลี่ยนจิตใจคน ทำได้ทุกอย่างแม้จะทรยศต่อเพื่อนที่รักกันมานมนาน ก็กลายเป็นศัตรูกันได้** เมื่อเงินมากพอที่จะเข้าไปถึงจุดทำลายมิตรภาพได้ ทั้งศัตรูคู่แข่งไม่รู้ว่าเกลือเป็นหนอน

คหบดีผู้นั้นเดินแต้มอุบายพอถึงจุดที่เห็นว่า สามารถจะลงมือดำเนินงานขั้นเด็ดขาดได้ ก็ได้นัดเพื่อนสนิทของจอมนักเลงคู่แข่งขันมาพบกันในที่ลับๆ และยื่นคำขาดให้เงินรางวัลเป็นเงินยี่สิบชั่ง ซึ่งสมัยนั้นนายอำเภอมีเงินเดือนสี่สิบบาท ถ้าพูดถึงเงินยี่สิบชั่งมีค่ามากมายในเวลานั้น เมื่อได้ฟังข้อเสนอแล้ว เพื่อนสนิทของนักเลงก็งงตกตะลึงจังงังนิ่งไป พูดอะไรไม่ออก เพราะไม่เคยนึกว่าจะมาได้ยินคำพูดเช่นนี้

คหบดีผู้นั้นเมื่อเห็นเพื่อนสนิทของนักเลงคู่แข่งนิ่งอยู่ก็ไม่สบายใจ เพราะเรียนรู้นิสัยคนผู้นี้ดีว่าเป็นคนโลภ เห็นแก่ได้ ไม่สนใจใคร ขอให้ได้เงินเท่านั้นทำได้ทุกอย่าง เมื่อมาเห็นนิ่งไม่เปิดปากพูดว่าจะรับหรือปฏิเสธ ก็ทำให้กระวนกระวายใจรอคำตอบในการตัดสินใจของชายผู้นั้นด้วยความร้อนใจ เพราะชายผู้นี้รู้แผนการลับของคหบดีผู้นั้นเสียแล้ว จึงพูดเสนอขึ้นอีกว่า

"ถ้ายังเห็นว่าน้อยก็ขอเพิ่มอีกห้าชั่งรวมเป็นยี่สิบห้าชั่ง จะตกลงไหม"

ความจริงชายผู้นั้นไม่ทันรับปากก็เพราะยังชั่งใจไม่ถูก ระหว่างชีวิตของเพื่อนรักกับเงินยี่สิบชั่ง ใครจะหนักกว่ากัน แต่เงินยี่สิบชั่งสมัยนั้นก็ไม่ใช่น้อย ยังตัดสินใจไม่ได้ว่าจะเลือกเอาชีวิตเพื่อนไว้ หรือฆ่าเพื่อนเพื่อเอาเงินยี่สิบชั่งดี การนิ่งก็เพราะยังตัดสินใจไม่ถูก เพราะน้ำหนักระหว่างเพื่อนกับเงินนั้นเสมอกัน

แต่พอได้ยินคหบดีผู้นั้นเพิ่มเงินอีกห้าชั่ง ก็เป็นอันว่าน้ำหนักเงินมากกว่า ในสมัยนั้นการประกาศจับเสือร้ายเช่นเสือเปียและเสืออั้นก็ให้รางวัลเพียงห้าร้อยบาทเท่านั้น มีหมายประกาศปิดทั่วเมือง ทำให้ลูกน้องคิดทำลายลูกพี่ได้เพราะโลภหวังเงินรางวัลก็มี ฉะนั้นเงินยี่สิบห้าชั่งจึงมากพอที่จะทำให้ทรยศต่อเพื่อนรัก เมื่อเงินหนักกว่าชีวิตของเพื่อน ก็ไม่มีอะไรขัดข้อง

ชายผู้นั้นก็ตกลงรับปากว่าจะจัดการให้เรียบร้อย แต่ก็มีข้อแม้หากเพื่อนตายแล้วพอเรื่องสงบเรียบร้อยแล้ว ก็จะขอไปเป็นลูกน้องคหบดีผู้นั้นด้วย จะตอบตกลงหรือไม่

คหบดีก็ตอบตกลงทันที แล้วก็มอบเงินไปให้ก่อนเป็นเงินมัดจำจำนวนสองชั่ง

ความโลภทำให้คนมีปัญญาทราม จิตต่ำ ใจชั่ว
ฆ่าได้แม้เพื่อนที่เคยรัก ทั้งไม่มีการโกรธเคืองมาก่อน
ความโลภก่อความพินาศให้แก่สังคม
ได้คนชนิดนี้เป็นพวกย่อมก่อศัตรูเป็นภัยที่ร้ายแรง
หาเคราะห์ร้ายใส่ตัวเองเพราะโลภ ขาดสติปัญญา
พระท่านจึงสอนไว้ว่า "ผู้ใดฆ่าความโลภได้ ผู้นั้นย่อมมีความสุข"

พระภิกษุสูงอายุท่านเล่ามาถึงแค่นี้ ท่านก็ให้ข้อคิดในหลักธรรมะและท่านก็จิบน้ำชา แล้วก็พูดต่อไปว่า ...

"หลังจากนั้นมาไม่กี่วัน ข่าวการตายของจอมนักเลงคู่แข่งก็เกิดขึ้น ทางการไม่สามารถจับตัวคนร้ายได้ เพราะว่าไม่มีร่องรอยของผู้ร้าย แม้ทางพลตระเวนในสมัยนั้นจะพยายามสืบหาตัวคนร้ายมาลงโทษก็คว้าน้ำเหลว เพราะคนร้ายไม่ได้ทิ้งร่องรอยไว้ให้ติดตามเลย นี่ก็เป็นเพราะความไว้วางใจผู้ใกล้ชิด ภัยอันตรายจึงเกิดขึ้นโดยตายอย่างไม่รู้ตัว

หลังจากนั้นชายผู้นั้นก็นัดรับเงินค่าจ้างที่สังหาร และนัดไปรับเงินที่เปลี่ยวห่างผู้ห่างคนที่หนึ่ง เข้าไปในปลายคลองลึกไม่มีผู้คน สมัยนั้นยังเป็นป่าเป็นดง

คหบดีผู้นั้นก็แอบเอาเงินใส่ไว้ในเรือพายเป็นเงินยี่สิบสามชั่ง สมัยนั้นใช้เงินเหรียญบาท แบงก์ยังมีใช้ไม่มาก มีใบละสิบบาทและยี่สิบบาท ชาวบ้านไม่นิยมใช้เพราะชอบเหรียญบาท ส่วนมากชาวบ้านชอบเอาเงินใส่ไหฝังดิน ฉะนั้นเงินใช้ทั่วไปจึงเป็นเหรียญบาทใส่ถุงผ้าใบ นอกจากเอาเงินใส่เรือไปแล้วยังพกปืนบราวน์นิ่งไปด้วยเพื่อป้องกันตัว

ท. เลียงพิบูลย์

เมื่อพายเรือเข้าไปในคลองลึก เข้าไปในที่เปลี่ยวแล้วก็อดคิดเป็นห่วงไม่ได้ว่าชายผู้นี้จิตใจเหี้ยมโหดดุร้ายมาก แม้แต่เพื่อนที่รักก็ยังทำลายชีวิตเพื่อเห็นแก่เงินได้ คนเช่นนี้เข้าใกล้ชิดก็เหมือนงูพิษ ไม่รู้มันจะทำร้ายเมื่อไร ยิ่งคิดก็ยิ่งหวาดกลัวมากขึ้น แต่ก็ได้รับปากไว้ว่าจะรับมาเป็นลูกน้องใกล้ชิด เกิดไม่อยากเอาคนใจชั่วอย่างนี้เป็นลูกน้อง จะทำอย่างไรดี และหากมันได้เงินที่ให้นี้คงเอาไปใช้จ่ายอย่างสนุกสนาน เกิดมีเจ้าหน้าที่สงสัยถูกจับ ก็ถูกซักถาม จะรักษาความลับไม่อยู่ คงจะบอกว่าใครเป็นผู้ให้เงิน ใครเป็นผู้จ้าง เปิดเผยออกมาจะทำอย่างไร คนชนิดนี้เลี้ยงไม่ได้ ไม่มีซื่อกับใคร

คหบดีผู้นั้นยิ่งคิดก็ยิ่งวิตก นึกหวาดกลัวไม่สบายใจมากขึ้น เรือก็กำลังจะใกล้จุดที่นัดพบแล้ว ก็ยังตัดสินใจไม่ถูกว่าจะทำอย่างไรดี ยิ่งคิดก็ยิ่งเห็นความชั่วร้ายที่คนทรยศทำลายชีวิตของเพื่อนที่เคยขุนมาตลอดได้ มันก็คงทรยศกับใครต่อใครได้ต่อไป ขอให้มันได้เงินเถิดมันทำได้ทุกอย่าง คนเช่นนี้เห็นจะเอาเลี้ยงไว้ไม่ได้เสียแล้ว

ก็พอดีเรือมาถึงจุดที่นัดหมาย เห็นชายผู้นั้นยืนคอยอยู่ที่ริมตลิ่ง

คำถามคำแรกของชายผู้นั้นที่พูดออกมาคือ **"เอาเงินมาหรือเปล่า"**

คหบดีผู้นั้นตอบออกมาเสียงขุ่น ๆ ว่า "เอามา อยู่ในเรือแล้ว"

ชายผู้นั้นดีใจจับกราบเรือเหนี่ยวเข้าใกล้ตลิ่ง มิได้สนใจอะไรมากกว่าถุงเงินที่วางอยู่ในเรือ คหบดีชี้ให้ดูแล้วพูดว่า

"เงินอยู่ที่ใต้ท้องเรือครบแล้วยี่สิบสามชั่ง ยกขึ้นไปซิ"

เมื่อเรือจอดนิ่งสนิทผูกโซ่หัวเรือไว้กับต้นไม้แล้ว ชายผู้นั้นก็รีบตาลีตาลานหิ้วถุงเงินขึ้นไปบนฝั่ง แล้วแก้เชือกปากถุงเอามือล้วงเข้าไปในถุง กอบเอาเงินเหรียญบาทออกมา ตาลุกด้วยความดีใจ เห็นจะเป็นเพราะเกิดมายังไม่เคยพบเห็นเงินมากมายเพียงนี้ เอามือกอบขึ้นมาแล้วก็โปรยกลับลงไปในถุง อย่างทารกได้ของเล่นที่ถูกใจ

ทันใดนั้นคหบดีก็แอบหยิบปืนที่เหน็บไว้ข้างเอวจ้องยิงอย่างเผาขน เพราะได้ตัดสินใจครั้งสุดท้าย เมื่อขณะชายผู้นั้นกำลังเพลินอยู่กับถุงเงิน

เสียงปืนดังขึ้นหนึ่งนัด กระสุนตัดออกทางไหล่ข้างขวา ชายผู้นั้นมัวเพลินจนเผลอตัว กำลังดีใจกับถุงเงิน เมื่อถูกกระสุนไม่ทันรู้ตัวก็ร้องโอย เอามือซ้ายจับหัวไหล่ตรงที่ถูกกระสุน แล้วร่างก็เซลงไปพิงต้นไม้ใหญ่ ร้องด้วยเสียงกระเส่าว่า

"มาฆ่าผมทำไม!"

เมื่อมองเห็นคหบดีกำลังจ้องจะยิงมาอีกก็ตกใจ รีบร้องขอความเห็นใจว่า

"อย่ายิงผมเลย ผมไม่เอาแล้วเงินทองผมไม่ต้องการ ขอชีวิตผมเถิด อย่าฆ่าผมเลย"

ชายผู้นั้นเอามือซ้ายกุมแผลที่ไหล่ เลือดไหลออกมาเปื้อนเสื้อแดงไปทั้งตัว แล้วร้องขอชีวิต ซึ่งคหบดีผู้นั้นยืนถือปืนจ้องอยู่ตรงหน้า เมื่อเห็นชายผู้นั้นกลัวตายร้องขอชีวิตจึงพูดด้วยเสียงดุดันว่า

"คนอย่างเอ็งมันควรจะตาย อยู่ไปก็เป็นเสนียดแก่แผ่นดินเปล่าๆ ความโลภของเอ็งสามารถจะทำลายเพื่อนรักได้ลงคอ เพื่อนที่เคยเลี้ยงดูเอ็งมายังทำได้ลงคอ เพียงเงินเท่านั้นเอ็งก็ทำได้ เมื่อเอ็งเป็นคนสนิทของข้าแล้ว ในไม่ช้าข้าจะต้องตายด้วยความโลภของเอ็ง

ฉะนั้น ข้าจึงตัดสินใจแล้วว่าต้องทำลายเอ็งเสียก่อน เพื่อป้องกันตัว ข้าคิดแล้วว่าการฆ่าคนชั่วอย่างเอ็งคงไม่บาปมากนัก เพราะเอ็งก็ทำบาปมามาก ก่อนที่เอ็งจะตาย ข้าจึงบอกให้เอ็งรู้ความจริงเสียก่อน ถึงความจำเป็นที่จะต้องฆ่าเอ็ง เมื่อเอ็งรู้ความผิดว่าทำไมเอ็งถึงได้ถูกฆ่า เพราะจิตชั่วใจทรามของเอ็งที่ต้องตายในครั้งนี้ เพราะความผิดของเอ็งที่ไม่มีความซื่อต่อใคร ข้าไม่กล้าเลี้ยงเอ็งไว้ใช้จะเป็นภัยแก่ข้า เพราะคนอกตัญญูอย่างเอ็งเลี้ยงไม่ได้ เมื่อรู้ความจริงแล้วเอ็งคงจะโกรธข้าน้อยลง ฉะนั้นลูกปืนนัดแรกยิงเพื่อสั่งสอนให้เอ็งรู้ตัวก่อนตาย จึงยิงตัดกำลังแขนเพื่อให้เอ็งบาดเจ็บไม่สามารถลุกขึ้นมาต่อสู้กับข้า บัดนี้เอ็งก็รู้แล้วว่า

ท. เลียงพิบูลย์

เอ็งจะต้องตายเพราะอะไร ถ้าเอ็งเป็นคนดีก็ไม่ต้องตายอย่างนี้ เมื่อรู้แล้วก็อย่าจองเวรจองกรรมกับข้าเลย จงเตรียมตัวเตรียมใจ ข้าจะยิงตัดขั้วหัวใจ ส่งให้ชีวิตเอ็งได้ตายอย่างสนิท ไม่ต้องทรมานกระวนกระวายต่อไป”

พูดแล้วก็ยกปืนจ้องตรงหัวใจ

ทันใดนั้นชายผู้นั้นตะโกนเสียงดังออกมาด้วยความหวามกลัวจนขวัญหนีดีฝ่อ

“หยุดก่อน! อย่าเพิ่งฆ่าผมเลย ผมกลัว สงสารผมเถิด ผมยังไม่อยากตาย จะให้ผมทำอะไรผมทำได้ทั้งนั้น ผมจะไม่คิดคดทรยศต่อท่าน จะให้ผมสาบานอย่างไร ผมก็ยอมทั้งสิ้น ขอเพียงอย่าฆ่าผมเลย ไว้ชีวิตผมเถิด”

ชายผู้นั้นพูดโอดครวญอย่างน่าสงสาร เพราะเวลากลัวตายอะไรก็รับปากได้ทั้งนั้น

แต่คหบดีมิได้ใจอ่อนสงสารชายผู้นั้น เพราะรู้นิสัยสันดานของมันดี ร้องขอชีวิตเมื่อสิ้นท่า เมื่อปล่อยให้มันมีโอกาสมันก็แว้งกัดเหมือนงูพิษเมื่อนั้น

ฉะนั้นคหบดีจึงพูดว่า

“มันสายเกินไปที่เอ็งจะโอดครวญขอชีวิตเสียแล้ว ขอให้เอ็งสงบจิตสงบใจรับกรรมของเอ็ง ข้าก็เห็นใจ ทุกคนก็กลัวตายด้วยกันทั้งนั้นแม้แต่ตัวข้าเองก็กลัว แต่ครั้งนี้คนจะตายไม่ใช่ตัวข้าจึงไม่กลัว เอ็งก็เคยฆ่าคนมามากแล้ว ทุกคนที่เอ็งฆ่าเขาก็กลัวตายทั้งนั้น เมื่อถึงตัวเอ็งบ้างก็อย่าได้ขอชีวิตเลย ไม่มีหวังหรอก”

ทันใดนั้น ชายผู้อ้อนวอนขอชีวิตนั้นรู้ตัวแน่ว่าไม่มีหวังจะรอดชีวิตก็กลายเป็นโกรธแค้น ด่าว่าออกมาอย่างคนมีอารมณ์บ้าว่า

“มึงฆ่ากูครั้งนี้ กูตาย กูจะขอจองเวรกับมึง ไม่ให้มึงมีความสุขในชาตินี้...”

ชายผู้นั้นยังพูดไม่ทันขาดคำ คหบดีไม่อยากฟังเสียงแช่งด่าที่ไม่เป็นมงคลต่อไปอีก เสียงปืนในมือของคหบดีก็ลั่นออกไป ลูกปืนตัดขั้วหัวใจชายผู้นั้นซึ่งอ้าปากยังด่าไม่จบคำก็คอพับลงตรงโคนต้นไม้ สิ้นใจจบชีวิตชั่วลงทันที

เมื่อชายผู้นั้นตายแล้ว คหบดีก็ลากศพลงเรือของชายผู้นั้นซึ่งเอาซ่อนไว้ในพงหญ้าริมตลิ่ง แล้วลากเรือขึ้นมาเกยตื้น กว่าน้ำจะขึ้น เรือจะลอยลากออกจากตลิ่งได้ก็วันรุ่งขึ้น เมื่อกลบเกลื่อนหลักฐานมิได้ทิ้งร่องรอยไว้ แน่ใจว่าเรียบร้อยแล้วคหบดีผู้นั้นก็เก็บถุงเงินใส่เรือ แล้วก็พายเรือกลับบ้านด้วยความสงบ

ภายนอกนั้นคล้ายว่าจะไม่มีอะไรร้ายแรงเกิดขึ้น เพราะไม่ได้ทิ้งร่องรอยไว้เป็นหลักฐาน แต่ภายในจิตใจนั้นมีความตื่นเต้น เพราะรู้ตัวเองว่าได้ฆ่าคนถึงสองชีวิต ชีวิตหนึ่งจ้างฆ่าโดยไม่ต้องเสียเงิน แต่อีกชีวิตฆ่าด้วยมือของตัวเอง

เหตุการณ์ที่ผ่านมานั้น รู้สึกตัวว่าหาความสุขไม่ได้!

บางครั้งก็ทำให้คหบดีผู้นั้นสะดุ้งหวาดกลัวกรรมจะตามสนอง พยายามไม่คิดอยากจะลืมให้หมดสิ้นไป พยายามหางานทำให้เพลินเพลินเวลาก็ผ่านไปได้ เมื่อไรว่างนึกเรื่องอดีตก็รู้สึกเสียวแปลบๆ ขึ้นทางหัวใจ เหมือนชีวิตอยู่ด้วยความกลัวตลอดมา เมื่อเวลาเผลอๆ ก็อยากจะประกาศตะโกนก้องร้องออกมาอย่างไม่รู้ตัวว่าตัวกูนี้ฆ่าคนไปสองศพแล้วเหมือนจะมีอะไรบังคับให้สารภาพแต่ก็ระงับไว้ได้ก่อนจะร้องออกมา บางครั้งรู้สึกว่าขาดสติเคลิบเคลิ้มไปเหมือนไม่ใช่ตัวเอง บางครั้งหูได้ยินเสียงร้องไห้ของผู้หญิงและเด็ก เสียงสะอึกสะอื้นคร่ำครวญร่ำไห้ถึงผัวและพ่อ เมื่อเมียต้องขาดผัว ลูกต้องขาดพ่อ ได้รับความทุกข์ลำบากยากแค้นเพียงใด ฟังแล้วต้องสะดุ้งหวาดเหมือนประสาทหลอน จิตใจฟั่นเฟือนครองสติไม่อยู่ เกิดความคลุ้มคลั่งเมื่อได้สติรู้สึกตัวว่าทำไมจิตใจจึงคิดฟุ้งซ่านไม่มีความสงบ

ยิ่งนานวันยิ่งรู้สึกมากขึ้นเหมือนจะเป็นโรคประสาท ได้ไปหาหมอรักษาประสาทก็ไม่หายมีแต่จะมากขึ้น หมอที่ไหนดีก็ไปเชิญมารักษาแต่อาการก็ไม่ดีขึ้นที่สุด นอนหลับๆ ก็สะดุ้งตื่นเกิดหวาดผวา กลัวเหมือนมีใครคอยจ้องจะฆ่า

ท.เลียงพิบูลย์

บางครั้งถึงร้องโวยวายกลางดึก เมื่อนึกถึงชายที่ถูกฆ่าก่อนตาย ได้ร้องบอกว่า "มึงฆ่ากูครั้งนี้ กูตายแล้วก็จะไม่ให้มึงมีความสุข" พอนึกขึ้นก็เสียวเข้าหัวใจ

คหบดีผู้นั้นทรมานในความรู้สึกมานาน จนมีผู้แนะนำให้ไปหาหลวงพ่อองค์หนึ่ง ท่านนั่งทางในแม่นยำมาก

พวกญาติจึงพาคหบดีผู้นั้นเดินทางไปหาหลวงพ่อ เพื่อขอให้ท่านช่วยดู แต่เมื่อหลวงพ่อท่านนั่งดูแล้วก็บอกว่า

"โรคนี้รักษาไม่หาย จะเป็นอย่างนี้อยู่ตลอดไป เพราะเป็นโรคกรรมบาป หรือจะพูดว่า "บาปฝังใน" มีทางเดียวเท่านั้นที่จะทำให้โรคนี้เบาบางหรือหายได้ ก็ต้องอาศัยบารมีบวชอยู่ในพระพุทธศาสนา ด้วยความเลื่อมใส ศรัทธา ด้วยจิตบริสุทธิ์ เพื่อแผ่ส่วนกุศลไปให้เจ้ากรรมนายเวรตลอดไป อาการสะดุ้งหวาดกลัวชั่วร้ายที่ติดตามอยู่ตลอดเวลา ก็จะเบาบางลง หรืออาจพ้นทุกข์ก็ได้ เมื่อทำจิตใจเพื่อตัดความกังวล ตัดกิเลสตัณหา ตัดความรู้สึกฟุ้งซ่านให้สิ้นไป"

ตอนสุดท้าย คหบดีก็ตัดสินใจเข้าอุปสมบทเป็นสาวก อาศัยบารมีขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า ตามที่หลวงพ่อองค์นั้นท่านแนะนำ

ข้าพเจ้ากับเพื่อนได้ฟังพระภิกษุสูงอายุเล่าเรื่องอย่างยืดยาว หากมีตอนใดที่สงสัย ข้าพเจ้าก็นมัสการถามท่าน ตอนหลังนี้ข้าพเจ้านมัสการถามท่านว่า

"ทำไมหลวงพ่อจึงจำเหตุการณ์ของคหบดีผู้นั้นได้อย่างละเอียดถี่ถ้วนเช่นนี้"

ท่านยิ้มแล้วก็บอกว่า **"คหบดีผู้นั้นมิใช่ใครที่ไหน คือตัวอาตมาเอง"**

เราจึงร้องขึ้นพร้อมกันว่า "อ้อ"

แล้วท่านจึงพูดต่อไปว่า "เวลาผ่านไป จนความอาญาแผ่นดินข้อหาฆ่าคนตายก็หมดอายุความไปนานแล้ว อาตมาจึงเล่าให้คุณฟัง ถ้าจะต้องใช้กรรมเข้าไปติดคุกติดตารางก็คงพ้นโทษออกมาเป็นผู้บริสุทธิ์แล้ว ดีกว่าต้องรับบาปกรรมทางใจ

นี้ซิไม่รู้จักหมดสิ้น แต่ก็คิดว่าหากอาตมายังไม่เข้ามาอยู่ในร่มโพธิ์ของพระพุทธศาสนา ชีวิตของอาตมาก็คงจะไม่มีโอกาสอยู่ถึงปัจจุบันนี้ อาตมาคงทนความทุกข์ทรมานทางใจไม่ไหว เพราะกลัวจนขาดสติ นึกอยากจะฆ่าตัวตายหลายครั้งแล้ว เพื่อหนีความทุกข์ให้พ้นไปจากโลกมนุษย์ เคราะห์ยังดีที่ได้มาอาศัยผ้าเหลือง ด้วยบารมีของพุทธศาสนาอาตมาจึงได้มีชีวิตอยู่จนถึงได้มีโอกาสเล่าเรื่องเหตุการณ์ที่ผ่าน

อาตมาได้ทำลายชีวิตมนุษย์ที่ชั่วร้าย แต่บาปนั้นก็ยังเกาะกินใจ ได้ระบายความรู้สึกที่เกิดขึ้นให้คุณฟังมาแล้ว ถึงความทุกข์ที่เคยเกิดขึ้นทางใจแทบจะทนไม่ไหว เกือบจะเป็นบ้าฆ่าตัวตาย จะได้เป็นตัวอย่างแก่คนรุ่นหลังต่อไป”

ข้าพเจ้าถามท่านว่า

“เมื่อหลวงพ่อบวชแล้ว ความรู้สึกเรื่องบาปทางใจนั้นยังติดตามมารบกวนอีกหรือเปล่า”

หลวงพ่อท่านยิ้มแล้วตอบด้วยอารมณ์ดีว่า

“แรกๆ ก็ติดตามมาทำให้สะดุ้งหวาดกลัวอยู่บ้าง แต่ไม่มาก ไม่ร้ายแรงเหมือนเมื่อยังเป็นฆราวาส ต่อมาเมื่อรู้สึกตัวว่าจะมีอะไรเกิดขึ้น อาตมาก็รีบเข้านั่งสมาธิทำจิตให้สงบ ไม่ยอมคิดไม่ยอมรับรู้อะไรทั้งหมด ทำจิตให้นิ่งเป็นสมาธิตามที่อาจารย์ท่านสอน เมื่อจิตสงบแล้วก็สวดมนต์ หมดกังวลในสิ่งใด เอาจิตจดจ่อในบทสวดมนต์แล้วก็แผ่กุศลไปให้เจ้ากรรมนายเวร เหมือนท้องฟ้ามืดมัวกำลังจะเกิดพายุใหญ่ เมื่อได้ปฏิบัติแล้วท้องฟ้าก็ปลอดโปร่ง เมฆฝน ลม พายุ ก็หายไป เหตุการณ์เช่นนี้ก็ค่อยๆ คลายไปน้อยลง เมื่อรู้สึกตัวว่าจิตใจจะฟุ้งซ่านก็รีบสวดมนต์ เหตุการณ์จะเกิดขึ้นทางจิตใจก็สงบลง

บัดนี้จิตใจของอาตมาเข้าสู่ความสงบปกติแล้ว เหตุการณ์ก็ไม่เกิดขึ้นอีก แต่อาตมาก็ยังแผ่ส่วนกุศลแผ่เมตตาทุกครั้งหลังสวดมนต์แล้ว เห็นจะเป็นเพราะบารมีพุทธศาสนาในร่มผ้ากาสาวพัสตร์คุ้มครองผู้ปฏิบัติธรรม

เรื่องของอาตมาบัดนี้ทุกสิ่งได้เข้าสู่ความเป็นปกติ ในชีวิตของอาตมาก็จะขออยู่ในร่มผ้ากาสาวพัสตร์ตลอดไป นี่อาตมาเล่าให้โยมฟังเป็นครั้งแรก เป็นคนแรก และเห็นจะเป็นครั้งสุดท้าย”

หลังจากที่สนทนานานพอสมควรแล้ว เราก็ได้พากันนมัสการลาท่านกลับ.

กฎแห่งกรรม เรื่องที่ ๗

ผู้ใช้กรรม

เมื่อต้นปี พ.ศ. ๒๕๒๐ ...

ได้ทราบว่า พวกลูกหลานของครูเที่ยงได้จัดงานมงคลคล้ายวันเกิด เมื่อครูเที่ยงอายุครบ ๘๐ มีการสวดมนต์เลี้ยงพระ และเลี้ยงคนที่มาในงาน รู้ว่าในงานนี้มีผู้คนมากมาย พวกที่เคารพนับถือครูไปกันอย่างคับคั่ง บริเวณบ้านรู้สึกว่าคับแคบไม่พอกับผู้ที่มาในงาน ทราบว่าวันนั้นครูเที่ยงต้อนรับผู้ที่ไปในงานจนเป็นลม

ครูเที่ยงมีลูกศิษย์ลูกหามากมาย เพราะเคยเป็นครูใหญ่คนแรกของโรงเรียนประชาบาลบางปู ๑ ภายหลังย้ายมาเป็นครูใหญ่คนแรกของโรงเรียนประชาบาลบางปู ๔ หากโรงเรียนทั้งสองมีงานไหว้ครู ก็จะมีรูปครูเที่ยงตั้งไว้ด้วยเป็นที่เคารพระลึกถึงในฐานะปรมาจารย์ของโรงเรียนทั้งสอง ครูเป็นผู้มีใจโอบอ้อมอารีต่อผู้ที่รู้จักคุ้นเคย

ข้าพเจ้าไปบ้านครูหลังจากวันเกิดผ่านไปเกือบครึ่งเดือนแล้ว เมื่อได้สนทนาถึงเรื่องต่างๆ ครูยังมีสุขภาพดี ความทรงจำดีมาก

ตอนหนึ่งครูเที่ยงเล่าถึงชีวิตผ่านว่า ...

"เมื่อผมได้อ่านเรื่อง "กงเกวียน" ในหนังสือสวัสดีปีใหม่ของคุณแล้ว ทำให้ผมนึกถึงเรื่องกรรมนั้นมีจริง เป็นเรื่องลี้ลับมหัศจรรย์ ย่อมติดตามส่งผลตาม

สนองให้ทันตาเห็นในชาตินี้ ผมได้ประสบเหตุการณ์มีเรื่องที่เกิดขึ้นกับเพื่อนผมมาแล้วคล้ายเรื่องกงเกวียนที่คุณเขียน

เมื่อย้อนหลังประมาณสี่สิบกว่าปีผ่านมา ผมยังอยู่บ้านเกิดเมืองนอนของผม ซึ่งเป็นบ้านสวนอยู่เหนือจังหวัดพระนคร

ครั้งนั้นผมมีเพื่อนอยู่คนหนึ่ง เพื่อนคนนี้มีนิสัยไม่ดี เห็นแก่ตัว ไม่เห็นอกเห็นใจผู้อื่น แต่ก็เป็นผู้มีอันจะกินผู้หนึ่งในหมู่บ้านตำบลนั้น

สมัยก่อนเวลาเดินไปไหน มักจะเดินลัดตัดไปในสวน ใกล้กว่าเดินทางถนน ซึ่งต้องอ้อมไปเสียเวลา ทั้งในสวนนั้นเงียบสงัดนอกจากจะได้ยินเสียงนกเสียงกา และเห็นกระรอกกระแตที่วิ่งผาดโผนกระโจนอยู่บนต้นไม้ นอกจากถึงเวลาหน้าผลไม้ก็จะได้ยินเสียงชาวสวนชักตะขาบเพื่อไล่ค้างคาว ไล่นกกา ไล่กระรอกกระแต ที่จะไปทำลายพวกผลไม้ที่กำลังจะสุก จะคอยชักตะขาบทั้งกลางวันกลางคืน นอกจากนี้ในสวนก็เงียบสงัด ไม่ค่อยจะมีผู้คนเดินผ่านไปมา ถ้าจะฆ่ากันตายก็ไม่มีใครรู้ นอกจากฤดูผลไม้ก็จะปลูกกระท่อมหรือเพิงคนนอนเฝ้าผลไม้อยู่กลางสวน

คนสมัยนั้นจะเดินทางออกจากบ้านไปไหนมาไหน ก็มักจะถือมีดดาบหรือถือไม้ตะพดเพื่อป้องกันตัว ส่วนดาบนั้นเมื่อไปที่ชุมชนก็จะต้องเอาผ้าขาวม้าพันหรือหุ้มไม้มิด ป้องกันการหวาดเสียว มิฉะนั้นทางการจะห้าม เมื่อเข้าใกล้บ้านสวนก็มักจะพบกับพวกหมาบ้านละหลายตัว หมาเลี้ยงของชาวบ้านสวนส่วนมากดุ

เราชอบเดินในสวนนั้นเพราะมีความร่มเย็น แดดไม่ร้อนไปตลอดทาง เพราะมีต้นไม้ปกคลุมบังแสงแดด เป็นที่ร่มรื่นสบาย **เจ้าเพื่อนผมนั้นมันมีนิสัยระยำ เมื่อเดินผ่านสวนใครไม่สนใจ เมื่อพบต้นไม้ริมทางในที่ปลอดคนต้นขนาดเท่าข้อมือแล้วก็ชอบฟันดะ** ไม่ว่าต้นเงาะ มังคุด ทุเรียน มะม่วง หรือลางสาด อยู่ใกล้มือแล้วก็ไม่ยกเว้น ดาบของมันก็คมมากเสียด้วย ฟันฉับสองฉับก็ขาดเป็นท่อนไปเลย สิ่งที่มันชอบฟันมากที่สุดก็คือต้นทุเรียน เห็นต้นทุเรียนที่ไหนเมื่อใกล้มือก็ไม่ยอมเดินผ่านไปเฉยๆ ต้องฟันให้ขาดเสียก่อน

ดร. เจิมกมล

ผมเองไม่พอใจที่เห็นการกระทำของเพื่อน ประพฤติตัวเป็นอันธพาล ทำลายทรัพย์สินของผู้อื่น ผมห้ามว่า อย่าไปทำของเขา เมื่อเจ้าของเขามาเห็นเข้า เขาจะเสียใจแทบลมจับ เขาอุตส่าห์ปลูกเอาไว้เพื่อหวังผล ถ้าขืนทำอย่างนี้วันหนึ่งเขาจับได้ว่าใครเป็นคนฟันต้นไม้ของเขาก็จะมีเรื่องใหญ่ พวกเจ้าของสวนเขาจะพากันโกรธแค้น เพื่อนผมมันกลับหัวเราะว่า มันไม่กลัว เพราะมันชอบสนุกมือ ได้ฟันต้นไม้ของคนอื่น

ผมจึงว่า **"สนุกของเราบนความทุกข์ของคนอื่นมันบาปหนัก กรรมมันจะตามสนองในวันหนึ่งข้างหน้า เมื่อเจ้าของเขามาพบต้นไม้ของเขาถูกฟันด้วยคนมือบอน ถ้าต้นไม้ของเราถูกผู้อื่นฟันทิ้งอย่างนี้ เราจะรู้สึกอย่างไร ถึงไม่รู้ว่าใครเป็นคนทำลายต้นไม้ เขาก็สาปแช่งด่า ล้วนแต่คำไม่เป็นมงคล เราจะหาความสุขได้อย่างไร คำสาปแช่งไม่ใช่คำสรรเสริญ"**

อ้ายเพื่อนผมมันกลับหัวเราะ ไม่สนใจที่ผมทักท้วงชี้ให้เห็นความดีความชั่ว

ผมต้องมานึกในใจว่า เอ! เพื่อนเราคนนี้ก่อนก็เป็นคนดี แต่ทำไมเปลี่ยนนิสัยเป็นคนชั่วไปได้ เห็นจะคบกันต่อไปไม่ได้เสียแล้ว หากไม่ยอมทิ้งความชั่ว เราก็จะพลอยระยำไปด้วย ควรจะตีตัวออกห่างก่อนที่จะสายเกินไป เพราะไม่ชอบทำความดี ชอบแต่ทำชั่ว ทำให้ชาวบ้านเดือดร้อน

หลังจากนั้น ผมก็ได้ไปทำงานอยู่ที่จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ต่อจากนั้นผมก็มาเป็นครูใหญ่อยู่ที่โรงเรียนประชาบาลบางปู ๑ เพิ่งสร้างเสร็จเปิดสอนใหม่ๆ เราขาดการติดต่อกันเลย ขืนยังติดต่อก็มีแต่ความไม่สบายใจ ห้ามไม่ฟังก็ต้องปล่อยไปตามเรื่อง ให้เขารู้สึกตัวเองดีกว่า สอนเด็กสอนง่าย สอนผู้ใหญ่สอนยาก ผมคิดว่าวันหนึ่งกรรมตามสนองจะรู้สึกตัวเอง ซึ่งมันก็สายเกินไปแล้ว ตั้งแต่นั้นผมไม่ได้ติดต่อหยุดการไปมาหาสู่ ไม่บอกให้รู้ว่าผมอยู่ที่ไหน ไม่อยากรู้เห็นการทำชั่วของเพื่อนผู้นั้นตลอดมา

ต่อมาผมได้ย้ายมาเป็นครูใหญ่อยู่ที่โรงเรียนประชาบาลบางปู ๔ ซึ่งสร้างใหม่ จนเกษียณอายุราชการจึงมาอยู่ที่นี่ถึงปัจจุบันนี้

หลังจากนั้น ผมกลับไปเยี่ยมบ้านครั้งหลังได้ทราบข่าวที่น่าเศร้าใจและเสียวสยองที่กรรมตามสนองได้เกิดขึ้นกับเพื่อนผู้นั้นแล้ว

ทราบว่าเพื่อนผมไม่ยอมกลับนิสัยเพราะสันดานชั่วติดตัว เมื่อผมปลีกตัวห่างจากการสนิทสนม ตามสันนิษฐานของผมเข้าใจไม่ผิดว่า เพื่อนก็คงปฏิบัตินิสัยเดิมตลอดมา เหตุการณ์ฟันต้นไม้นั้น ภายหลังทราบว่าส่วนมากเป็นต้นทุเรียนที่ถูกฟันทำลายลงมากกว่าอย่างอื่น ความเข้าใจของผมคงคิดอิจฉาริษยาไม่อยากให้ผู้อื่นมาปลูกแข่งขัน เพราะเพื่อนก็ปลูกทุเรียนไว้มาก เมื่อเป็นเช่นนี้ก็มีการสงสัยเกิดขึ้นว่าทำไมในสวนของเพื่อนต้นหมากรากไม้ไม่ถูกฟันทิ้งเหมือนสวนชาวบ้านในละแวกนั้น

ความสงสัยของชาวบ้านนั้นทำให้เกิดศัตรูขึ้น แม้จะไม่มีหลักฐานชี้ชัดเจาะจงลงไปว่า เพื่อนเป็นตัวการที่ทำลายต้นไม้ทรัพย์สินของชาวบ้าน เพราะเพื่อนทำงานคนเดียวไม่มีใครรู้ใครเห็น นอกจากผมรู้คนเดียว

เมื่อเพื่อนผมรู้ว่าชาวบ้านชักจะเกิดสงสัยแล้วสืบรู้เรื่อง ก็เกิดเป็นศัตรูกับเพื่อนทั้งหมู่บ้าน แม้แต่พี่ชายของเพื่อนก็ไม่ชอบหน้าน้องชายไปด้วย

คราวนี้เพื่อนผมคงจะรู้ชัดว่า กรรมที่เพื่อนได้ก่อไว้นั้นบัดนี้เกิดผลขึ้นแล้ว ตัวเองหาความสบายใจไม่ได้ นึกหวาดระแวงว่าชาวบ้านแถบนั้นจะหาโอกาสจ้องจะมาทำร้าย ก็ต้องนอนสะดุ้ง เอาดาบไว้ใกล้ตัวตลอดเวลา หาความสบายใจไม่ได้ เสียงหมาเห่า เสียงลูกมะพร้าวหรือทางมะพร้าวก็สะดุ้ง กลัวว่ามีคนจ้องคอยฆ่าอยู่รอบบ้านเหมือนคนเป็นโรคประสาทเสีย ลูกเมียจะพยายามปลอบเอาใจไม่ให้คิดมากก็ไม่ได้ผล

ต่อมาเหตุการณ์ร้ายแรงก็เกิดขึ้น เพื่อนผมตามปกติก็ระวังตัวอยู่แล้ว

วันนั้นเป็นเวลาย่ำค่ำ อากาศขมุกขมัว เพื่อนมองเห็นคนกำลังเดินขึ้นมาจากท่าน้ำ ความหวาดกลัวทำให้นึกไปว่า คราวนี้คงแน่แล้ว พวกศัตรูจะมาฆ่าเรา พอคิดได้เช่นนั้นก็กลัว ความหวาดระแวงเป็นทุนเดิมอยู่แล้ว ทำให้ขาดสตินึกว่าเป็นคนร้ายจะมาทำร้ายตัว รีบคว้ามีดปาดตาลย่องลงจากเรือน ชายผู้นั้นกำลังหันรีหันขวาง เพื่อนผมย่องไปข้างหลังฟันตรงไหล่ลงไปด้วยมีดปาดตาลที่คม ถูกแขนเกือบจะขาดเพราะตั้งใจจะฟันให้ตาย

ทันใดนั้นเองได้ยินเสียงคนที่ถูกฟันร้องออกมาว่า **"โอย! พ่อฟันลูกทำไม"**

ชายผู้นั้นล้มลงทั้งยืนร้องโอดครวญครางเพราะเริ่มเจ็บปวดบาดแผลฉกรรจ์ จมกองเลือดไหลออกมาอย่างน่าสงสาร

เจ้าเพื่อนของผมมันก็ตกตะลึงจังงัง เมื่อได้ยินเสียงจำได้ว่าเป็นลูกชายของตัว พลางโยนดาบทิ้งแล้วก้มลงประคองกอดลูกชายไว้กับอก พลางร้องไห้คร่ำครวญ เสียงสั่นออกมาแทบไม่เป็นภาษาคนว่า

"อ้ายหนูลูกพ่อ นี่พ่อเป็นคนฆ่าลูกของพ่อจริงๆ หรือ พ่อไม่ได้ฝันไปหรือ"

แล้วก็ร้องไห้เหมือนคนบ้าขาดสติ ไม่รู้ตัวว่าได้ทำอะไรลงไป กอดลูกพลางแล้วก็ร้องไห้แช่งชักด่าตัวเอง จนหมดสติสลบอยู่กับลูกตรงนั้น

ผมเองรู้เรื่องภายหลังก็ใจหายหมด นึกเสียว และสงสารเวทนาและเศร้าสลดใจที่ลูกชายของเพื่อนกำลังหนุ่มและจะครบปีบวชอยู่แล้ว ต้องมาใช้หนี้กรรมของเพื่อน เป็นเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นอย่างเสียวสยองอกสั่นขวัญบิน เป็นที่กล่าวขวัญของพวกในละแวกบ้านนั้นว่า พ่อฆ่าลูกเพราะเห็นเป็นคนร้าย เพราะกรรมตามสนอง

ผมไม่คิดว่าลูกของเพื่อนผมจะได้รับเคราะห์กรรมแทนพ่อ ผมอ่านเรื่อง "กงเกวียน" ก็รู้สึกกรรมตามสนองยังเบามาก ทำไมเพื่อนผมจึงได้รับกรรมหนักอย่างนี้ เห็นจะเป็นกรรมเก่าแต่อดีตชาติบวกเข้าไปกับกรรมที่สร้างใหม่ในชาตินี้ไปด้วยก็ได้

ที่สุดลูกชายอยู่ได้ไม่นานเพราะทนพิษบาดแผลไม่ได้ก็ตาย ไม่ทันไปถึงหมอ เพราะเลือดออกมากเกินไป

ลูกตายทั้งคนทำให้หมดกำลังใจ ปวดร้าวหัวใจแทบไม่อยากมีชีวิตอยู่ในโลกต่อไป ทนความเสียใจไม่ไหว เพราะฆ่าลูกด้วยมือของตัว นึกแล้วทรมานใจหมดอาลัยต่อชีวิต อยากจะฆ่าตัวตายเพราะทนต่อความปวดร้าวใจไม่ไหว แต่พวกญาติผู้ใหญ่พี่น้องห้ามไว้ เพราะไหนๆ ลูกก็ตายไปแล้ว ให้หักจิตหักใจอยู่เพื่อทำบุญสร้างกุศลอุทิศไปให้ลูกดีกว่า ทางบ้านเมืองก็จะเอาโทษทางอาญาแผ่นดินเพราะฆ่าคนตายโดยไม่เจตนา แม้จะเป็นลูกของตัวก็มีโทษ แต่ทางกำนันผู้ใหญ่บ้านได้หาทางช่วยเหลือไว้ เรื่องจึงระงับลงได้เพราะเคราะห์กรรมที่ได้รับก็หนักมากอยู่แล้ว

ข้าพเจ้าได้ยินครูเล่าเรื่องที่เกิดขึ้นแล้วให้ฟัง ก็อดที่จะเศร้าสลดใจไม่ได้ ข้าพเจ้าจึงคิดว่าควรจะเขียนไว้ เพื่อผู้ที่ยังมีความนึกคิดว่าบาปกรรมไม่มี เวรกรรมไม่ตอบสนอง จะได้พิจารณาเป็นข้อคิดบ้างว่าสิ่งลี้ลับในโลกมนุษย์นี้ยังมีอีกมากมายที่เรายังไม่ได้ประสบเหตุการณ์ด้วยตนเอง เราก็ยังไม่เชื่อ ถ้าหากประสบเหตุการณ์ด้วยตนเองก็หมดความสงสัย แต่มันก็อาจสายเกินแก้

เมื่อเกิดมาเป็นคนอยู่ในโลก ชีวิตเราจะขาดเพื่อนเสียมิได้ แต่เราก็ต้องพิจารณาดูนิสัยของเพื่อนจะชักนำเราไปทางใด จงใช้ปัญญาคิดดูให้ดี อย่าหลงเชื่อคนง่ายจะเกิดภัยแก่ตัวเรา เพื่อนที่จะพาไปสู่ทางดีหรือทางชั่วมีสองทาง จงพิจารณาดูด้วยสติปัญญาของเราเอง

มีเพื่อนดี เราก็มีความสุข
มีเพื่อนชั่ว พาตัวไปสู่ทุกข์!

กฎแห่งกรรม เรื่องที่ ๘

กรรมของลุงแก้ว

ชีวิตที่เกิดมาในโลกมนุษย์นี้ ....

ต่างก็มีเรื่องผิดแปลกแตกต่างกันทั้งจิตใจ และประสบการณ์ ในชั่วชีวิตของเราคงไม่สามารถจะรวบรวมเหตุการณ์เรื่อง "กรรม" หรือ "กฎแห่งกรรม" เพียงแต่เท่าที่รู้เห็นและผ่านมาในชีวิตเกิดขึ้น ที่เรายังไม่รู้เห็นอีกมากมายในยุคนี้รวบรวมไม่หมด

มนุษย์เราที่ต้องใช้หนี้กรรมตามแบบดีชั่วที่ตัวได้สร้างกรรมทำไว้
ไม่ว่าดีหรือชั่ว บุญหรือบาป ได้กับตัวผู้นั้น
จะต้องชดใช้หนี้กรรม ไม่มีใครหนีพ้นกรรมที่ตนได้ทำไว้ไปได้

ข้าพเจ้าเลือกเขียนแต่เรื่องสั้นๆ เป็นตัวอย่างเรื่องที่เกิดขึ้นแล้วในชีวิตคน ดังเรื่องกรรมที่ประหลาดมหัศจรรย์ ดังข้อความบันทึกของผู้ต้องขังในเรือนจำจังหวัดราชบุรี แต่ได้สำนึกเรื่องบุญบาป ความผิดที่ได้เข้าไปใช้หนี้กรรมในเรือนจำ ได้กลับตัวกลับใจ ตั้งหน้าใช้เวลาว่างฝึกฝนตัวเอง เพื่อศึกษาหลักธรรมในพระพุทธศาสนา ได้เปลี่ยนจิตใจไปในทางที่ดีมีศีลธรรม

ทำให้มองย้อนหลังพิจารณาเหตุการณ์ในอดีตที่ผ่านมา ตลอดจนการเข้าไปรับโทษในเรือนจำ ล้วนแล้วปฏิบัติหลงตนไปในทางผิด แต่ทุกอย่างก็ผ่านไปเป็นอดีต แก้อะไรไม่ได้ เมื่อรู้ว่าผิดแล้วเริ่มต้นชีวิตใหม่ ตั้งใจจะใช้เวลาปัจจุบันประกอบกรรมทำความดี ฟอกจิตใจให้สะอาดบริสุทธิ์ เมื่อพ้นโทษออกมาแล้วก็จะเข้าหาทางธรรม และได้พยายามติดต่อกับข้าพเจ้าเสมอ ได้บันทึกชีวิตของผู้ที่ต้องใช้หนี้กรรมอย่างแปลกประหลาด ส่งมาจากเรือนจำ

เมื่อข้าพเจ้าได้พิจารณาแล้วจึงอยากจะเขียนขึ้น และให้ชื่อว่า "กรรมของลุงแก้ว" คิดว่าหากท่านได้อ่านได้ฟังแล้วได้คิด คงเกิดประโยชน์ในทางจิตใจไม่มากก็น้อย ....

ลุงแก้วเป็นคนเกิดที่อำเภอพุนพิน จังหวัดสุราษฎร์ธานี

ลุงแก้วชอบอยู่วัดปฏิบัติธรรม ครองตัวเป็นโสดจนวัยชรา ในชีวิตประวัติของลุงแก้วเท่าที่รู้ แกไม่เคยเกี่ยวข้องทางชู้สาวกับสตรีใดเลย ลุงแก้วเคยบวชเป็นพระสงฆ์ จำพรรษาอยู่ได้ ๓ พรรษา ก็สึกออกมาอยู่กับพระ ช่วยงานในวัด ไม่ว่าวัดไหนมีงานลุงแก้วก็จะเอาแรงเข้าช่วย ไม่เห็นแก่ความเหน็ดเหนื่อยและความยากลำบาก

เมื่อชีวิตเข้าวัยชรา สังขารย่อมจะเปลี่ยนแปลงไปตามธรรมชาติ การเจ็บป่วยเล็กๆ น้อยๆ เกิดขึ้นบ่อยๆ แต่เวลานอนหลับลุงแก้วไม่มีความสงบ มีแต่ทุกข์ เพราะเวลาจะหลับมักเห็นเต่ายางคลานเข้ามาตรงหน้า แล้วแสดงความโกรธแค้นมาก ร้องด่าว่า

"มึงอ้ายคนใจร้ายมึงทารุณกับกูอย่างแสนสาหัส แล้วยังฆ่ากู"

ลุงแก้วตกใจหวาดกลัวต้องผวาตื่นแต่กลางดึก เหงื่อโทรมกาย ใจสั่น มือเย็นตีนเย็น รู้ว่าตนได้สร้างกรรมทำบาปไว้ซึ่งไม่มีใครรู้ใครเห็น แต่ตนเองนั้นรู้ ไม่ยอม

ท.เลียงพิบูลย์

เล่าให้ใครฟัง แต่เมื่อเกิดเจ็บป่วยขึ้นและหาความสุขความสบายใจไม่ได้เพราะเจ้าเต่าตัวนั้นมักจะปรากฏตัวขึ้นมาในเวลาจะหลับ มาด่าว่าแสดงความโกรธแค้นมาทวงชีวิต

ลุงแก้วไม่สบายใจมีแต่ความทุกข์ กินไม่ได้นอนไม่หลับ มีแต่ความหวาดกลัวเพราะรู้ว่าบาปกรรมกำลังจะติดตามมาสนอง คิดว่าควรจะไประบายบาป สารภาพให้ท่านสมภารผู้ทรงศีลฟังจะได้เบาบางบาปลงบ้าง จึงอุตส่าห์พยุงร่าง ที่กำลังจับไข้ไปหาท่านสมภาร เล่าเหตุการณ์ให้ท่านสมภารฟังจนหมด

และบอกท่านสมภารว่า

"ป่วยครั้งนี้คงจะอยู่ต่อไปไม่นาน ชีวิตเห็นจะไม่รอดคราวนี้ เพราะหลับตาทีไรก็เห็นเต่านั้นใช้เท้าตะเกียกตะกายคลานเข้ามาทวงชีวิต"

แล้วน้ำตาไหลพราก ลุงแก้วเห็นก็หวาดกลัวและก็นึกสงสาร ทั้งรู้แน่ใจว่าเต่าตัวนั้นจะต้องพยาบาทตามมาเอาชีวิตแน่นอน จึงได้เล่าเหตุการณ์ที่ลุงแก้วปิดบังเป็นความลับมานานเมื่อครั้งยังหนุ่มๆ ไม่ให้ใครรู้มาก่อน ผู้คนชาวบ้านชาววัด ก็มองเห็นแต่ลุงแก้วเป็นคนดี ไม่เคยทำบาปทำกรรม ซึ่งคนส่วนมากเห็นแต่ภายนอก

ลุงแก้วเล่าให้ท่านสมภารฟังว่า ...

ก่อนลุงแก้วจะบวชเป็นพระในพุทธศาสนา วันหนึ่งวัดที่ท่านอยู่กับพระจะมีงานประจำปี สมัยก่อนยังไม่มีความเจริญเหมือนทุกวันนี้ การคมนาคมไม่สะดวก การเดินทางจากต่างหมู่บ้านต่างอำเภอ ต้องบุกป่าฝ่าดง เดินทางมาด้วยความยากลำบาก แต่สมัยก่อนความศรัทธาของชาวบ้านที่จะมาทำบุญมีมาก อุตสาห์เดินทางมาแต่ไกล ทางวัดก็ต้องจัดโรงทานเลี้ยงอาหารทั่วไป และจัดสร้างศาลาที่พักชั่วคราว แต่ชาวบ้านมาในงานวัดไม่ได้มาด้วยมือเปล่า นอกจากจะติดเทียนแล้ว บางคนจะต้องมีของกินมาร่วมบุญที่วัดด้วย ชาวบ้านต่างก็มีข้าวสารเจ้า ข้าวเหนียว ผลไม้ กล้วยอ้อย น้ำตาล เท่าที่ใส่หาบ ใส่กระบุง ใส่ตะกร้า มาร่วมทำบุญ

สมัยนั้นวัดเป็นจุดรวมของชาวบ้านที่ได้มีโอกาสไปพบปะกัน ฉะนั้นคนสมัยก่อนแม้จะอยู่ห่างไกลกันคนละตำบลก็ยังรู้จักกันดี เพราะจุดศูนย์รวมของประชาชนชาวบ้านทั่วไป ที่พบปะสนทนากันก็ด้วยทำบุญร่วมฟังธรรมที่วัด ซึ่งสมัยนั้นวัดเป็นประโยชน์แก่ชาวบ้านทั่วไป สมัยก่อนการเล่นที่ขึ้นหน้าขึ้นตาก็คือหนังตะลุงเป็นศิลปะสัญลักษณ์ของ ชาวภาคใต้ บางครั้งก็มีการประชันกันสนุกสนาน

ลุงแก้วเล่าให้ท่านสมภารฟังว่า ...

ครั้งนั้นก่อนจะถึงวันงาน ลุงแก้ว ชาวบ้าน และสามเณรที่วัด ได้พากันเข้าป่าแยกย้ายกันตัดไม้มาสร้างโรงพิธี โรงทานเลี้ยงอาหาร และศาลาที่พักหลับนอน

วันนั้น ลุงแก้วแกปลีกตัวเข้าไปในป่าลึก เข้าไปเพียงคนเดียว เมื่อเดินไปพบเต่ายางเข้าตัวหนึ่ง กิเลสก็เกิดขึ้น คิดอยากจะจับเอาเต่ายางตัวนั้นไปเผากิน ซึ่งจะเผากินเวลานั้นไม่ได้ เพราะมีทั้งพวกศิษย์วัดสามเณรและชาวบ้านที่ออกมาช่วยกันตัดไม้ เกิดมาเห็นเข้าก็จะเสียคน เพราะทุกคนเข้าใจว่า ลุงแก้วเป็นคนใจบุญใจกุศล จึงจับเอาเต่ายางตัวนั้นไปหาที่ซ่อนไว้ก่อน เมื่อเสร็จงานวัดแล้วค่อยกลับมาเอาออกเผากิน

คิดแล้วลุงแก้วได้นำ เต่าตัวนั้นไปเสียบไว้ที่ง่ามไม้ต้นส้าน เสียบไว้กลางง่ามไม้หนีบไว้แน่น ปล่อยให้ตีนเต่าทั้งสี่ตะกายลม หมดทางที่จะเป็นอิสระได้ เมื่อเห็นว่าเสียบเต่าไว้กับง่ามไม้แน่นจนไม่สามารถหลุดออกมาได้แล้ว ก็กลับไปช่วยกันทำงานตัดไม้ต่อไป

เมื่อเหตุการณ์งานสนุกสนานทางวัดผ่านไปแล้ว ลุงแก้วก็ลืมเต่าที่เสียบไว้กับง่ามไม้ อยู่มาจนบวชเป็นพระ และอยู่ได้ ๓ พรรษาก็สึกออกมา จึงนึกถึงเต่าตัวนั้นขึ้นมาได้ จึงรีบเข้าไปในป่าหาต้นไม้ที่ได้เอาเต่าไปเสียบไว้ ค้นหานานพอควรก็ไปพบ แต่รู้สึกประหลาดมากเต่ามีความอดทน สามปีกว่าไม่มีอาหารกินนอกจากพวกเปลือกไม้ ก็ยังไม่ตาย

ด.เชิญโชติ

ลุงแก้วไปเห็นต้นส้านเติบโตหุ้มตัวเต่าไว้เห็นแต่หัวเต่า ลุงแก้วรีบจัดการเอาขวานฟันกิ่งง่ามของต้นส้านแกะเอาตัวเต่าออกมา ลุงแก้วเล่าว่าเต่าตัวนั้นน้ำตามันไหลออกมา แทนที่ลุงแก้วแกจะมีความเมตตาสงสาร ที่ทรมานเต่าอยู่บนง่ามไม้ไว้ตั้งสามปี ควรปล่อยไปให้มันเป็นอิสระ เท่านี้ก็เป็นการสร้างกรรมทำบาปไว้มากพอแล้ว แต่กลับไปเห็นว่าอายุมันคงยืนมาก ขี้ในท้องมันคงไม่มี ถ้าเราได้กินเนื้อมันแล้ว เราคงมีอายุยืนเหมือนเต่าบ้าง นึกดีใจว่าเราได้กินเต่าตัวนี้คงมีอายุยืนแน่

คิดแล้วก็หาเศษไม้แห้งมากองสุม หาน้ำมันยางมาเป็นเชื้อไฟ ไม่ช้าไฟก็ลุกโชน ในที่สุดลุงแก้วได้เผาเตาตัวนั้นจนสุก โดยขาดความเมตตาปรานี

ลุงแก้วสร้างบาปขึ้นมาแล้วโดยไม่รู้ตัว!

อยู่ต่อมาจนลุงแก้วเข้าสู่วัยชรา เกิดสังขารผิดปกติ เมื่อจะนอนทีไร ขณะหลับตาก็มองเห็นแต่เต่าตัวนั้นมาตะเกียกตะกาย น้ำตาไหล คลานเข้ามาร้องด่าและทวงชีวิต ลุงแก้วก็นึกรู้ว่านี่ถึงเวลาแล้วที่เต่าจะมาทวงชีวิต พวกญาติๆ และหลานๆ ก็ได้ปลอบใจว่า ลุงแก้วไม่ได้สร้างบาปอะไร ทำไมจะต้องทรมานเช่นนี้

ลุงแก้วนึกถึงกรรมที่แกสร้างไว้กับเต่าตัวนั้น นอกจากตัวแกเองก็ไม่มีใครรู้ใครเห็นอีก แต่คราวนี้จะนั่งนอนยืนเดินไม่มีความสุขมีแต่ความทรมาน มีแต่ความหวาดกลัวอยู่ตลอดไป จะทำอย่างไรดี นึกถึงว่าควรจะไประบายเรื่องนี้ให้ผู้ทรงศีลฟังหาทางที่จะช่วยทำให้ความหวาดกลัวเบาบางลงบ้าง ฉะนั้นลุงแก้วจึงไประบายความจริงที่เคยสร้างบาปมาให้ท่านสมภารฟัง

ท่านสมภารได้ทราบเรื่องราวของลุงแก้วแต่หนหลังก็สงสาร จึงบอกให้ลุงแก้วสร้างกุศลแล้วแผ่เมตตาไปให้เต่าตัวนั้น เพื่อขอให้อโหสิกรรม อย่าได้มารบกวนอีกเลย พวกญาติพี่น้องและหลานๆ ก็ช่วยกันให้ลุงแก้วได้สร้างกุศลเพื่อแผ่ส่วนบุญไปให้เต่า แรกๆ การหลับตาเห็นเต่าก็ห่างไปกว่าก่อนบ้าง แต่ก็ยังมีแสดงให้เห็น ลุงแก้วก็นึกว่าการจะให้เต่าอโหสิให้คงจะไม่มีหวัง เพราะกรรมที่สร้างนั้นมันหนักมาก

ต่อจากนั้นมาอาการป่วยของลุงแก้วก็ลุกไม่ขึ้น รู้สึกเป็นการทรมานอย่างแสนสาหัส ต้องนอนคว่ำตัวลง ได้แต่เงยคอยกหัวชูขึ้นส่ายหัวไปมา อ้าปากพูดก็ไม่มีเสียงออกจากปาก ส่ายหันหัวไปมาเหมือนเต่า ส่วนมือนั้นงอศอกติดกับตัวยื่นแขนแบมือ กางนิ้วงอหงิกใช้ตะกายเหมือนกับเต่าทั้งสองข้าง ส่วนหลังก็ค่อยๆ โก่งอูมใหญ่ขึ้นมาทุกวัน กลายเป็นหลังเต่าเห็นได้ชัด ไม่สามารถจะพลิกตัวนอนหงายได้ อาหารไม่ยอมกินอะไรเลย ได้แต่อ้าปากส่ายหัวไปมาน้ำตาไหล ข้าวน้ำไม่ได้กินแต่ก็อยู่ได้แรมปี

ท่านสมภารมาเยี่ยม ท่านเห็นแล้วได้บอกว่า นี่ลุงแก้วกำลังใช้หนี้เวรหนี้กรรมที่ได้เคยทำไว้กับเต่า หลังโก่งงอเป็นหลังเต่า ตีนมือตะเกียกตะกายเป็นกิริยาของเต่า กรรมที่สร้างขึ้นในชาตินี้ก็ต้องใช้เวรในชาตินี้ทันตาเห็น

ลุงแก้วมีชีวิตอยู่ได้แรมปีไม่ได้กินข้าวกินน้ำ ที่สุดก่อนจะสิ้นใจอาการเหมือนเต่า ถูกเผา อ้าปากกว้าง ออกแรงทั้งมือทั้งขาตะเกียกตะกาย เท้าก็ถีบตัวก็สั่นเหมือนทำท่าจะหนีไฟ ด้วยความหวาดกลัวน้ำตาไหลไม่หยุด ที่สุดก็สิ้นใจลงด้วยอาการคล้ายเต่าถูกเผา

เมื่อตายแล้วพวกญาติพี่น้องหลานๆ ได้ต่อโลงใส่ศพแต่ใส่ไม่ได้ เพราะหลังคู้โก่งขึ้นมาเป็นหลังเต่า มือเท้ากางออก แม้จะจับกดหลังก็ยังดีดกลับขึ้นมาอย่างเก่า ท่านสมภารเห็นแล้วก็ขอร้องไม่ให้ใส่โลง ให้จัดการหาไม้ฟืนมากอง แล้วเอาศพมาวางและเอาฟืนสุมแล้วเผาเหมือนเต่าถูกเผา

เมื่อศพของลุงแก้วไหม้แล้ว กลิ่นไหม้นั้นไม่เหมือนกลิ่นศพธรรมดา มันเป็นกลิ่นเหมือนสัตว์ที่ถูกเผาสดๆ เป็นเรื่องมหัศจรรย์เรื่องหนึ่งที่กรรมตามสนอง!

กฎแห่งกรรม เรื่องที่ ๙

เด็กชายชนัยระลึกชาติ

หลังจากเมื่อได้เขียนเรื่อง "เวียนตายเวียนเกิด"

จากนั้นแล้วก็มีข่าวเรื่องเด็กเกิดมาระลึกชาติมากรายหลายแห่งด้วยกัน บางรายก็นานเกินไปแม้จะเป็นเรื่องจริงเกิดขึ้นแล้ว แต่ก็ขาดหลักฐานที่จะพิสูจน์หาเหตุผลให้ครบถ้วนยาก

คุณประสิทธิ์เกิดมีความสนใจรายเด็กชายชนัย เกิดที่จังหวัดพิจิตร เพราะยังมีพยานหลักฐานพร้อมที่จะพิสูจน์เหตุผลได้ จึงอยากจะให้ข้าพเจ้าร่วมเดินทางไปสัมภาษณ์พวกญาติ และตัวเด็กชายชนัย ชูมาลัยวงศ์ ด้วยกัน แต่ข้าพเจ้าคิดแล้วต้องเสียเวลาไปกลับถึง ๒-๓ วัน และสุขภาพก็ยังไม่ค่อยปกตินัก จึงยังไม่อยากเดินทางไปพักค้างแรมไกลๆ จึงขอให้คุณประสิทธิ์รอไว้ก่อน ทั้งข้าพเจ้ากำลังเร่งทางโรงพิมพ์ ขอให้งานเบาบางลงและสุขภาพดีขึ้น ก็จะออกเดินทางไปด้วยกัน

เมื่อคุณวิเชียร นันทนพิบูล ซึ่งเป็นนายกยุวพุทธิกสมาคม อำเภอบางมูลนาก จังหวัดพิจิตร ได้นำหนังสือแจกเป็นอนุสรณ์ในงานพระราชทานเพลิงศพ คุณศรีสะอาด นันทนพิบูล ภรรยาของท่านมามอบให้ข้าพเจ้าจำนวนหนึ่ง จึงได้ถามถึงเรื่องเด็กชายเกิดมาระลึกชาติได้ อยู่ที่อำเภอตะพานหิน เป็นความจริงหรือไม่

คุณวิเชียรบอกว่า ได้ข่าวเหมือนกันว่าเป็นความจริง ก็ยิ่งทำให้คุณประสิทธิ์มีความสนใจมากขึ้น อยากจะไปสัมภาษณ์ แต่ข้าพเจ้าก็ยังไม่พร้อมที่จะร่วมเดินทางไปด้วย ทำให้ไม่สบายใจที่ผัดวันประกันพรุ่ง เพราะเกรงใจคุณประสิทธิ์

เมื่อต้นเดือนกรกฎาคม พ.ศ.๒๕๒๑ คุณประสิทธิ์มาที่บ้านบอกว่า

"ผมกับคุณสงบได้ไปพบกับพ่อแม่ของเด็ก ซึ่งเวลานี้อยู่ในพระนคร ที่ซอยโลหิตสุข ถนนดินแดง พ่อของเด็กนั้นชื่อคำรณ เป็นช่างตัดผม ส่วนแม่ชื่อสมคิด เป็นช่างตัดเสื้อ นามสกุลชูมาลัยวงศ์

เด็กชายผู้ที่ระลึกชาติได้ เวลานี้อยู่กับยายชื่อพรม บ้านอยู่ตำบลทับคล้อ อำเภอตะพานหิน จังหวัดพิจิตร

เด็กนั้นอยู่กับยายตลอดมา เมื่อเด็กอายุได้สามขวบก็เริ่มเล่าชีวิตเมื่อชาติก่อนให้ยายฟัง และขอร้องให้ยายพอไปหาพ่อแม่ลูกเมียเมื่อชาติก่อน ส่วนพ่อแม่ในชาติปัจจุบันนี้ได้ลงมาหากินทางกรุงเทพฯ ไม่ค่อยจะรู้อะไรละเอียดมากนัก เพราะไม่ได้อยู่ใกล้ชิดแต่เล็กๆ"

เรื่องนี้ เมื่อข้าพเจ้าได้ทราบว่าคุณประสิทธิ์ได้ไปพบกับพ่อแม่ของเด็กมาแล้ว ได้มาเล่าให้ฟัง คิดแล้วก็เกิดความสนใจ เพราะผู้อ่านกฎแห่งกรรมไม่น้อยขอให้เขียนแบบเวียนตายเวียนเกิด เพื่อให้พวกหลงเชื่อว่าตายแล้วสูญ ยังหลงใหลงมงาย หูตาจะได้สว่างขึ้น พุทธศาสนาก็จะไม่ถูกบิดเบือน เพื่อทำลายจิตใจ ทำให้เข้าใจผิดคิดว่าตายแล้วสูญ บุญบาปไม่มี ก็จะได้เข้าใจถูก ศีลธรรมก็จะเกิดขึ้นทางจิตใจเห็นความจริงว่าทุกคนเกิดมาต้องผจญทุกข์ อยู่ในเวียนว่ายตายเกิดไม่รู้สุดสิ้นด้วยกันทุกคน ไม่มีใครหนีพ้น นอกจากจะดับกิเลสจนบรรลุพระนิพพาน

เมื่อคิดแล้วจึงบอกคุณประสิทธิ์ว่า "หากคุณมีเวลาว่าง อย่ามัวรอช้าคอยผมเลย เพราะไม่รู้ว่าเมื่อไหร่ผมจะมีโอกาส รีบขึ้นไปที่อำเภอตะพานหิน จังหวัดพิจิตร

ดร.เฮ้นโยธิ

จะได้สัมภาษณ์ยายผู้เลี้ยงเด็กอย่างใกล้ชิดตลอดมา และญาติพี่น้องในชาติก่อนและชาตินี้ที่ยังอยู่พร้อมหน้ากันแล้วอัดเทปนำมาให้ผม ยังจะเร็วกว่าและไม่เสียเวลา เพราะเด็กที่ระลึกชาติจำได้เพียงระยะหนึ่ง ถ้าช้าก็จะลืมเลือนรางลง ทั้งปัจจุบันนี้ยังมีพยานหลักฐาน พร้อมทั้งเหตุผลที่พิสูจน์ได้”

แต่คุณประสิทธิ์บอกว่ามีธุระจะต้องบินไปอเมริกา ต้องใช้เวลาประมาณสักหนึ่งเดือน เพราะขากลับจะย้อนมาทางยุโรป

แล้วต่อจากนั้นคุณประสิทธิ์ก็ออกเดินทางไปอเมริกาเมื่อปลายเดือนกรกฎาคม คุณประสิทธิ์ได้กลับมาถึงกรุงเทพฯ เมื่อปลายเดือนสิงหาคม และได้มาเล่าเรื่องในอเมริกาและอังกฤษให้ข้าพเจ้าฟังว่า

“มีเรื่องแปลก เมื่อไปอเมริกาคราวนี้ ผมได้ไปเยี่ยมวัดไทยในพระพุทธศาสนาอยู่ที่เดนเวอร์ เป็นวัดไทยที่สมบูรณ์ มีโบสถ์ที่สวยงาม ฝังลูกนิมิตถูกต้องตามพุทธศาสนา พร้อมที่จะทำสังฆกรรมได้ทุกอย่าง ชื่อวัดพุทธวราราม

ผมไปพบกับท่านพระครูไกรสรวิลาส ท่านรักษาการแทนเจ้าอาวาส ซึ่งเจ้าอาวาสอาพาธได้เข้ามารักษาตัวในกรุงเทพฯ ท่านเล่าถึงเรื่องเวียนตายเวียนเกิดท่านรู้จักแม่กิมลั้นดีและรู้จักเด็กหญิงรัตนา ท่านบอกว่าเวลานั้นท่านเป็นผู้นำกระดูกป่นไปโรยรอบต้นโพธิ์ลังกา ซึ่งในพินัยกรรมให้ขุดลึกลงไป แต่ก็ไม่สามารถขุดดินลงไปได้เพราะมันแข็ง เห็นจะเป็นรากแน่นมาก ท่านจึงโรยไว้แต่บนๆ

ต่อมาเด็กหญิงรัตนาเกิดอายุได้ ๓ ขวบ ทำไมจึงรู้เรื่องนี้ ได้บอกว่า ไม่ได้ขุดตามพินัยกรรม ได้แต่โรยกระดูกป่นไว้แต่บนๆ เวลานั้นท่านพระครูไกสรวิลาสอยู่ที่วัดมหาธาตุฯ ท่านรู้เรื่องดี ท่านรับว่าเรื่องเวียนตายเวียนเกิดเป็นเรื่องจริง เรื่องของเด็กหญิงรัตนาน่าสนใจ

จากนั้น**ผมได้พบกับศาสตราจารย์นายแพทย์เอียน สตีเวนสัน** ในที่ประชุมเมืองเซนต์หลุย สหรัฐอเมริกา ในเรื่องอภิจิตวิทยา (Parapsychology) สมาคมนี้มีการประชุมใหญ่ปีละครั้ง ปีนี้เป็นครั้งที่ ๒๑ เริ่มเมื่อวันที่ ๘ สิงหาคม พ.ศ. ๒๕๒๑

เป็นต้นไป ผู้ที่เข้าประชุมพวกศาสตราจารย์ นักวิทยาศาสตร์นักการแพทย์และนักจิตวิทยาที่มีชื่อเสียง ส่วนมากเป็นชั้นปัญญาชน หลังประชุมแล้วผมมีโอกาสได้สนทนากับศาสตราจารย์นายแพทย์เอียน สติเวนสัน ผมได้พูดถึงเด็กชายชนัยที่ระลึกชาติได้ รู้สึกว่าท่านผู้นี้มีความสนใจมาก หากมีเวลาท่านจะต้องเดินทางมาเมืองไทยในต้นปี ๒๕๒๒ นี้

นอกจากนี้ คุณประสิทธิ์ยังได้มอบหนังสือทางวิทยาศาสตร์ที่ค้นคิดใหม่ๆ ของนักวิทยาศาสตร์ให้ข้าพเจ้าหลายเล่ม เราจะได้รู้ความเจริญก้าวหน้าในการค้นคว้าของต่างประเทศ จะได้ไม่หลับตางมงายถูกหลอกง่ายๆ

หลังจากกลับจากอเมริกาได้ ๒ วัน คุณประสิทธิ์และคุณสงบนัดกันอย่างกระทันหัน ออกเดินทางขึ้นไปจังหวัดพิจิตร ด้วยรถยนต์ส่วนตัวพร้อมคนขับเมื่อเช้าวันจันทร์ที่ ๒๘ สิงหาคม พ.ศ.๒๕๒๑ เมื่อกลับจากตะพานหินได้นำเทปที่อัดคำสัมภาษณ์มามอบให้ข้าพเจ้า พร้อมกับบอกว่า

"วันนั้นผมและคุณสงบ ได้แวะระหว่างทางจึงไปถึงบ่ายแล้ว วันนั้นเราไปถามถึงบ้านของนางพรม เบ็ญทอง ที่เลี้ยงดูเด็กชายชนัยตั้งแต่เล็กๆ เราได้จดตำบลที่อยู่จากพ่อแม่ของเด็กชายชนัยจากกรุงเทพฯ มาพร้อมแล้ว บ้านเลขที่ ๖๐๘ หมู่ที่ ๑ ตำบลทับคล้อ อำเภอตะพานหิน จังหวัดพิจิตร เราถามทางที่จะไปบ้านของนางพรมที่มีหลานชายกลับชาติมาเกิดแล้วระลึกชาติได้ พวกชาวบ้านรู้จักดี เขาเรียกว่าบ้านเล้าเป็ด ได้ชี้ทางพอรู้เคร่าๆ จึงให้คนขับรถมุ่งตรงไปบ้านนางพรม เบ็ญทองที่ตำบลทับคล้อ

เมื่อรถวิ่งมาได้ตามระยะทางที่ชาวบ้านบอก เราก็ได้หยุดรถถามที่ปั๊มน้ำมัน คนที่นั่นบอกว่าเราผ่านเลยบ้านเล้าเป็ดของนางพรมมาแล้ว เราต้องย้อนกลับทางเก่าอีก และกะระยะว่าจะถึงตามที่คนในปั๊มน้ำมันบอก เราจึงให้รถหยุดแล้วลงไปเพื่อจะถามถึงบ้านเล้าเป็ดของนางพรม

ก็พอดีได้เห็นเด็กชาย ๒ คน กำลังขุดดิน เล่นกั้นน้ำในคูข้างถนนอย่างเพลิดเพลิน เราเดินเข้าไปถามถึงบ้านเล้าเป็ดของนางพรม เด็กชายคนโตชี้บ้านให้ มีสะพานข้ามคู รั้วกั้นเขตบ้านทำด้วยไม้ไผ่ผ่าซีก เราถามอะไรอีกหลายอย่าง เด็กก็ตอบเราอย่างฉาดฉานพร้อมด้วยเหตุผลเหมือนผู้ใหญ่ ทำให้นึกว่านี่คงเป็นเด็กชายชนัยแน่ จึงถามว่า **"หนูชื่อชนัยใช่ไหม?"**

แกก็ตอบว่า **"ใช่ครับ"** แล้วแกก็รีบขึ้นจากคูวิ่งล่วงหน้าเข้าไปในบ้านก่อน เด็กคนเล็กวิ่งตามหลัง ผมกับคุณสงบก็ค่อยๆ เดินเข้าไปภายหลัง

เมื่อเข้าไปในเขตบ้านแล้วได้เห็นว่า ตัวบ้านเป็นทรงไทยโบราณแฝดสองหลังคู่ กระไดขึ้นลงอยู่กลาง ใต้ถุนสูงโปร่ง ข้างบันไดมีชิงช้า บริเวณบ้านกว้างมาก ห่างตัวเรือนออกไปหลังบ้านเป็นเล้าเป็ด ในเขตบ้านปลูกต้นกล้วยไว้มากกว่าต้นไม้อื่น หลังบ้านต่อออกไปเป็นชายทุ่ง เป็นท้องนา มองไกลออกไปเป็นภาพธรรมชาติที่สวยงาม เป็นภูมิประเทศที่น่าดู

เมื่อเดินเข้าเขตบ้านแล้ว เราได้เห็นหญิงกลางคนผู้หนึ่งรูปร่างสัดทัด ตัดผมทรงแบบดอกกระทุ่ม เดินลงจากบ้าน คิดว่าคงจะเป็นนางพรม ลงมาแล้วก็ยืนงงๆ มองดูเราอย่างสงสัย คิดว่าเด็กคงหลบไปอาบน้ำอยู่หลังบ้าน ผมได้เข้าไปทำความเคารพและแนะนำตัวเองและคุณสงบว่าเรามาจากกรุงเทพฯ อยากจะพบแม่พรม เบ็ญทอง

หญิงผู้นั้นต้อนรับเราด้วยการยิ้มอย่างใจดีแล้วบอกว่า

"ฉันนี่แหละจ้ะ คุณมีธุระอะไรกับฉันหรือ?"

ผมจึงบอกว่า **"ที่พวกผมมานี้อยากจะมาสนทนาสัมภาษณ์ถามถึงเรื่องเด็กชายที่ระลึกชาติได้ ชาติก่อนเป็นครู ชื่อบัวไข หล่อนาค ตายเพราะถูกยิงแล้วกลับชาติมาเกิดเป็นเด็กชายชนัย** ผมอยากทราบความจริงจากคุณน้า ซึ่งเลี้ยงดูแกมาตั้งเล็กๆ ได้เห็นอะไรผิดแปลกต่างกับเด็กธรรมดาบ้าง"

นางพรมเชิญเราขึ้นไปนั่งบนบ้านแล้วก็พูดว่า

"เด็กคนนี้ก็มีแปลกหลายอย่าง เมื่อเล็กๆ เล่นกับพวกเด็กด้วยกันก็มักแสดงตัวว่าเป็นครู และบอกว่าชาติก่อนเป็นครู แต่ฉันไม่สนใจมากนัก ต่อมาเมื่ออายุ ๓ ขวบกว่าก็รบเร้าให้ฉันไปหาพ่อแม่ลูกเมียเมื่อชาติก่อน ฉันดุเอาว่าเด็กคนนี้มันจะบ้าหรือไง จะให้พาไปหาพ่อแม่ลูกเมียเขาชาติก่อน ฉันก็ไม่ตามใจและไม่สนใจ เพราะมันจะเป็นไปได้ หรือเด็กอายุเพียง ๓ ขวบเท่านั้น

แล้วเด็กก็บอกฉันว่า เมื่อชาติก่อนเขาเป็นครูชื่อบัวไข ถูกยิงตาย พ่อชาติก่อนเขาชื่อเขียน แม่ชื่อยวง เขาอ้อนวอนขอให้ฉันพาไป และได้บอกตำบลที่อยู่ทั้งบ้านพ่อแม่และบ้านลูกเมีย

ฉันก็ยังไม่เชื่อว่าเป็นความจริง แกได้อ้อนวอนฉันอยู่หลายวัน จนฉันใจอ่อนมาคิดดู พ่อแม่ลูกเมียชาติก่อนฉันก็ไม่รู้จัก จะมีจริงหรือไม่ อยู่ที่ไหนฉันก็ไม่รู้เห็น เขาอ้อนวอนหนักเข้าก็เกิดสงสาร จึงตกลงจะพาเขาไปหาพ่อแม่ลูกเมียให้สิ้นสงสัยว่าจะเท็จจริงแค่ไหน ถ้าไม่ไปเขาก็จะอ้อนวอนอยู่ทุกวันไม่ยอมหยุด

ที่สุดฉันก็ตกลงใจ วันหนึ่งหารถพาเขาไปบ้านพ่อแม่เขาเมื่อชาติก่อน เขาเป็นคนบอกนำทางทั้งๆ ที่ฉันยังไม่เชื่อ

เมื่อไปทางถนนใหญ่แล้ว เขาชี้ให้เข้าตรอกซอยจากถนนใหญ่อีกไกลกว่าจะถึงบ้านพ่อแม่เขา เมื่อไปถึงเขาก็เดินนำเข้าไปในบ้านซึ่งมีคนนั่งอยู่หลายคน ทั้งคนอายุมากและเด็กๆ เขาก็ตรงเข้ากราบชายอายุมากคนหนึ่งและหญิงอีกคนหนึ่ง แล้วเขาก็ร้องไห้ เรียกว่า **"พ่อจ๋า แม่จ๋า ลูกมาหา ลูกคิดถึงพ่อ คิดถึงแม่มาก"**

ชายหญิงมีอายุทั้งสองที่เด็กอ้างว่าเป็นพ่อแม่ในชาติก่อน ก็ตะลึงงงและสงสัย เพราะจู่ๆ ไม่ทันรู้ตัวก็มีเด็กเข้ามาพรากแล้วร้องไห้เรียกพ่อแม่ ทั้งที่ไม่เคยเห็นเด็กและยายมาก่อน

ท.เลียงพิบูลย์

ตอนนั้นฉันก็ตื่นเต้นเหมือนกัน ทั้งๆ ที่มีผู้ใหญ่อยู่บนเรือนนั้นหลายคน ทำไมเด็กอายุแค่นี้ จึงไปเจาะจงว่าคนโน้นเคยเป็นพ่อ คนนี้เคยเป็นแม่มาแต่ชาติก่อน

วันนั้นรู้สึกว่าพ่อแม่ในอดีตเขาตื่นเต้นมาก ทำอะไรไม่ถูก ทั้งๆ ที่เด็กบอกว่าเป็นครูบัวไขมาเกิด แต่เขาก็ยังไม่แน่ใจว่าจะเป็นครูบัวไขลูกของตัวกลับชาติมาเกิดจริงหรือไม่ แต่เมื่อเห็นแผลเป็นเหมือนครูบัวไขลูกชายที่ถูกยิงจากท้ายทอยทะลุออกหน้าผาก ก็ชักจะมีน้ำหนักพอจะเชื่อ

เขาจึงนัดวันให้ฉันพาเด็กมาอีกครั้ง ฉันก็ตกลงจะพาแกมาตามนัด

เมื่อถึงเวลา ฉันก็พาเด็กไปตามนัด เมื่อเข้าไปในบ้าน ฉันสังเกตดูเห็นมีคนเฒ่าคนแก่หญิงชายเด็กผู้ใหญ่ ทั้งพ่อแม่เขานั่งคอยอยู่ในบ้านก่อนแล้ว ฉันคิดว่าเขาคงจะขอร้องญาติพี่น้องให้มารู้เห็นเป็นพยาน ช่วยกันพิสูจน์เรื่องครูบัวไขได้กลับชาติมาเกิดเป็นเด็กชายชนัยจริงหรือไม่

พอไปถึงบ้านไม่นาน ญาติของเขาผู้หนึ่งถามขึ้นว่า

"เราอ้างว่าเป็นครูบัวไข เราจำเมียเราได้ไหมว่าชื่ออะไร?"

แกก็หันไปมองหน้าเมียแล้วตอบทันทีว่า **"ชื่อสวน น่ะซิ"**

เสียงพึมพำเกิดขึ้น ต่างก็คงแปลกใจที่บอกได้ถูกต้อง

ต่อมาแม่เขาก็นำของใช้ของธรรมดาหลายอย่างปนกันมาให้ดู แล้วถามว่า

"อะไรที่เป็นของลูกเมื่อครั้งยังมีชีวิตอยู่ยังจำได้ไหม หยิบให้แม่ดูซิ"

เสร็จแล้วเขาก็จูงมือแม่เขาเดินดูในบ้านแล้วก็ชี้ว่า

"อ้ายตรงนี้ของผมตั้งอยู่ที่นี่มันหายไปไหน ตรงโน้นของผมตั้งอยู่หายไปไหน หนังสือของผมอยู่ในตู้มันหายไปไหนหมด"

เมียในชาติก่อนเขาก็ตอบว่า

"เมื่อเจ้าของไม่อยู่ ฉันก็ให้เขาไปซิ จะได้เป็นประโยชน์กับผู้อื่นต่อไป"

เมื่อได้ยินเช่นนั้นก็พูดว่า "“มื่อให้ไปแล้วก็แล้วไปนะ”

ดูซิเด็กอายุ ๓ ขวบกว่าพูดได้อย่างนี้ แล้วแม่เขาก็ถามอีกว่า

“แล้วอะไรของลูก ที่นึกออกว่ายังมีอะไรบ้าง?”

เด็กก็บอกว่า “พระของผมยังมีอยู่พวงหนึ่ง”

แม่เขาถามว่า “พระของลูกมีอยู่กี่องค์?”

เด็กบอกว่า “พระของผมมีอยู่ ๓ องค์ เป็นพระเครื่องนางพญา”

คราวนี้พวกที่ไม่รู้เรื่องมาก่อนแอบกระซิบถามเมียเมื่อชาติก่อนว่า จริงไหมที่เขาพูด เมียเขาก็บอกว่าเป็นความจริงทุกอย่าง

คราวนี้มีผู้ถามว่า

“ก่อนที่ครูจะถูกยิงตายวันนั้น ครูได้ทำอะไรบ้าง พอจะนึกออกไหม?”

เด็กบอกว่า “เช้าขึ้นวันนั้น ผมก็ซักผ้าก่อนแล้วผมก็ถอดพระห้อยคอไว้ที่โต๊ะ แล้วก็ไปอาบน้ำ เสร็จมากินข้าว แล้วก็แต่งตัวถีบจักรยานไปโรงเรียน วันนั้นผมลืมพระไม่ได้ห้อยคอติดตัวไปด้วย ปืนสั้นที่เคยพกก็ไม่ได้พกไป วันที่ผมถูกยิงไม่ได้เอาติดตัวไปเลย ถ้าผมไม่ลืมเอาไปด้วย เมื่อถูกยิงตายก็คงไม่มีอะไรเหลือ”

พ่อตาก็ถามขึ้นว่า “ปืนอะไรของลูกที่มี?”

เด็กก็ตอบว่า “ก็ปืนสั้น ปืนยาว อย่างละกระบอก”

พ่อแม่และเมียต่างก็รับว่าจริง

ตอนนี้ทั้งพ่อแม่และเมีย รวมทั้งญาติต่างก็เช็ดน้ำตา บางคนก็ก้มหน้าสะอึกสะอื้น

แล้วก็มีญาติที่สนใจถามว่า

“ที่หนูอ้างว่าเป็นครูบัวไขถูกยิงตายกลับชาติมาเกิด คงจะรู้เรื่องวันที่ถูกยิงได้ดี ถูกยิงเวลาเช้าไปโรงเรียนหรือบ่ายกลับจากโรงเรียน”

เด็กตอบว่า “เขายิงเวลาที่ฉันถีบจักรยานจะไปโรงเรียน”

แล้วผู้ถามก็ถามต่อไปว่า **“เมื่อครูตายแล้ว เขาเอาศพครูไปเผาที่วัดไหน?”**

เด็กก็ตอบว่า “เขาก็เอาไปเผาที่วัดตะพานหินนะซิ”

ต่อจากนั้น แม่เขาก็ไปหยิบเข็มขัดเป็นช่องสำหรับใส่ลูกกระสุนปืนคาดเอว ๕-๖ สาย ทำเหมือนจะเสี่ยงทาย แล้วพูดว่า

“เข็มขัดกระสุนเหล่านี้ หากลูกจำได้ว่าอันไหนเป็นของลูกก็หยิบขึ้นมา ถ้าหยิบไม่ถูกจำไม่ได้ก็เป็นอันว่าไม่ใช่ลูกของแม่”

ตอนนั้นฉันรู้สึกตื่นเต้น ใจคอไม่สบาย เพราะกลัวว่าหลานฉันจะหยิบผิดจำไม่ได้ ฉันก็กลัวเขาจะหาว่าฉันพาหลานชายมาหลอกลวงเขา ทำให้ฉันคิดวุ่นวาย ใจเต้นไม่มีความสุข หายใจไม่สะดวก ไม่สงบ คอยจ้องตาดูว่าเด็กจะหยิบถูกหรือผิด เป็นการตัดสินครั้งใหญ่ตามที่ฉันนึก

แต่เมื่อเด็กมองดูแล้วก็ไม่ได้ชักช้าเสียเวลา หยิบเข็มขัดสายหนึ่งยังมีลูกกระสุนปืนเสียบอยู่ ๓ ลูกออกมาชูขึ้นบอกว่า **“แม่ เข็มขัดลูกปืนเส้นนี้เป็นของฉัน”**

เมื่อผู้เป็นแม่ในชาติก่อนเห็นเช่นนั้นก็ร้องไห้โฮ และพวกญาติที่นั่นก็ร้องไห้ตามไปด้วยหลายคน ฉันโล่งอกหายใจค่อยทั่วท้อง

เมื่อพ่อแม่เขาว่าถูกต้องแล้ว แม่เขาก็ร้องไห้คร่ำครวญว่า

“พุทโธ่เอ๋ย! ลูกของแม่ ญาติเราก็มีถมเถไป ทำไมลูกไม่มาเกิดในสายญาติของเราล่ะลูก ทำไมต้องไปเกิดห่างไกลอย่างนี้”

เสียงเด็กบอกว่า **“เราจะเลือกเกิดไม่ได้หรอกแม่ แล้วแต่ผู้จัดการบันดาลให้เราเกิด เราขัดคำสั่งเขาไม่ได้ เขาสั่งให้เราไปเกิดที่ไหน เราก็ต้องไปเกิดที่นั่น ถ้าหลบไปเกิดที่อื่น ไม่ช้าเขาก็เอาตัวกลับไปอีก เราก็ต้องรับโทษ”**

เสียงเมียพูดอย่างเยาะๆ ว่า “เกิดมาชาตินี้จะเจ้าชู้ มีเมียมากอีกไหม?”

เสียงเด็กพูดว่า “ฉันเข็ดแล้ว ไม่เอาอีก”

แล้วเล่าให้เมียฟังว่า "เขาบังคับทำโทษให้ฉันแก้ผ้าหมดเหลือแต่ตัวเปล่า เขาพาไปที่สระบัวกว้างใหญ่ เขาให้ฉันเดินลัดบุกป่าฝ่าดงบัวเหมือนทำโทษที่ฉันเจ้าชู้มีเมียมาก ฉันได้รับความลำบากมากกว่าจะเดินฝ่าดงบัวออกมาได้ เมื่อพ้นแล้วเขาก็ให้ใส่เสื้อผ้า มีคนมาประกบคุมตัวอยู่สองข้าง พาฉันให้เดินมาพักหนึ่งแล้วเขาก็บอกว่าให้ไปเกิดได้ เขาส่งได้แค่นี้ ฉันก็มาเกิดตามที่เขาสั่งที่เขาเกณฑ์ให้เกิด แล้วฉันก็หมดความรู้สึก"

เรื่องนี้เขาเล่าให้เมียเขาฟัง ฉันก็ไม่ได้ซักถามอะไร ได้แต่นั่งฟังนิ่งๆ แต่จดจำเอาไว้เป็นความรู้ คิดว่านี่เป็นเรื่องระลึกชาติได้เท่านั้น ฉันเป็นยายของเด็ก ฉันจะต้องจำไว้ ใครมาถามฉันจะได้เล่าให้เขาฟังตามนี้ เพราะฉันได้รู้ ได้ยินได้ฟังมากับตัวเอง นี่ก็เป็นเรื่องแปลกผิดธรรมดา เท่าที่เล่าให้คุณฟังมีเท่านี้แหละจ้ะ"

ผมได้ยินนางพรมเล่าเรื่องของเด็กชายชนัยผู้กลับชาติมาเกิดอย่างยืดยาวและเพลิดเพลิน ผมจึงถามว่า

"คุณน้ามีเรื่องอะไรเกี่ยวกับหลานชายที่ตื่นเต้นอีกไหม? หลังจากเหตุการณ์ที่เล่ามาแล้ว"

นางพรมแกก็บอกว่า **"มีจ้ะ"**

แล้วก็เล่าต่อไปว่า...

"หลังจากนั้นก็เป็นข่าวเล่าลือกันในอำเภอตะพานหิน ก็มีแม่ค้าที่ชอบพอกับฉัน บ้านอยู่ใกล้กันมาบอกข่าวว่า มีคนท่าทางเป็นพวกนักเลงไม่ใช่คนดีมาถามแม่ค้าว่าจริงหรือเขาลือกันว่าแถวนี้มีเด็กกลับชาติมาเกิด ระลึกชาติก่อนได้ แม่ค้าผู้นั้นก็บอกว่า เป็นความจริง มีคนเชื่อมาก พวกญาติพี่น้องเขาก็มาดูเป็นรถ สองรถ แล้วชายผู้นั้นก็ถามอีกว่าเด็กคนนั้นรู้จักตัวคนที่ยิงเขาตายไหม บอกชื่อคนยิงหรือเปล่า แม่ค้าบอกว่าเปล่า แล้วถามเขาว่า หากถ้าเขาจะบอกชื่อคนยิง แล้วคุณจะทำอะไรเขา ชายผู้นั้นแสดงกิริยาไม่สบายใจ ลุกลี้ลุกลนรีบเดินหายไป

ท. เลียงพิบูลย์

เมื่อนำเรื่องนี้มาบอกกับฉันก็ทำให้ฉันไม่สบายใจ คิดแล้วเกิดกลัวคนพวกนี้จะมาร้ายลักเอาตัวหลานฉันไปกักขังหรือไปฆ่า พอคิดแล้วฉันก็เกิดความกลัวมากขึ้น เพราะเดี๋ยวนี้คนใจมันดุร้ายมาก ไม่ว่าเด็กหรือผู้หญิง พระสงฆ์องคเจ้ามันฆ่าได้ มันไม่กลัวบาปกรรม ใจมันโหดร้ายไม่กลัวเวรกรรมตามสนอง ฉันมีความร้อนใจคิดป้องกันหลานชาย ฉันจึงต้องส่งแกหลบไปอยู่กรุงเทพฯ พักหนึ่ง ต่อมาตอนหลังมีคนส่งข่าวมาบอกว่าชายคนนั้นถูกตำรวจเขาเก็บตัวไปแล้ว พาหลานกลับมาได้ปลอดภัยแล้ว ฉันก็ไปรับหลานกลับจากกรุงเทพฯ มาอยู่บ้านเรา

เมื่อกลับมาอยู่บ้าน พวกญาติพี่น้องของเขามีอะไรก็เอามาฝาก มีอะไรก็เอามาให้กิน เมื่อไปบ้านเขาได้รับการเอาใจใส่เป็นอย่างดี เมียชาติก่อนเขารู้ว่าผัวเขาเคยชอบอะไรก็หาเอามาให้ พวกพ่อแม่ญาติพี่น้องของเขาไม่มีข้อสงสัยว่าไม่ใช่ครูบัวไขมาเกิดอีกต่อ เขาเชื่ออย่างแน่นอน เพราะว่ามีแผลเป็นทางด้านท้อยทอยเหมือนกับครูบัวไขถูกยิงทะลุหน้าผาก ทุกอย่างตรงกัน ถ้าไม่มีแผลเป็นหลักฐานพยานประกอบก็ยังไม่แน่ว่าเขาจะเชื่อว่าเป็นครูบัวไขกลับชาติมาเกิดอย่างสนิทหรือไม่ แม่ชาติก่อนเขาจึงรักและสงสารได้พูดว่า

"ลูกเอ๋ย ให้ลูกโตเสียก่อน แม่มีสมบัติอะไรแม่ก็จะแบ่งส่วนให้ลูก แต่เวลานี้ลูกยังเป็นเด็กปกครองสมบัติยังไม่ได้ ขอให้โตเสียก่อน ถ้าชีวิตแม่หาไม่แล้ว ขอให้ลูกบวชแผ่กุศลไปให้แม่นะลูก"

หลังจากนั้นต่อมาเมื่อเขาไปหาแม่ เขาพบเด็กๆ อายุโตกว่าเขาหรือเท่ากับเขา ก็จัดการสั่งให้เอาผ้าชุบน้ำบิดหมาดๆ แล้วก็ให้ถูบนพื้นกระดานบ้านให้ย่า

พวกเด็กๆ ก็รีบจัดการทำตามสั่งแล้วถามว่า "ลุงจะให้เช็ดถูตรงไหนบ้างล่ะ"

เขาก็ชี้ให้เช็ดถูตรงไหนบ้าง พวกเด็กๆ ก็กลัว พากันเรียกลุง พากันทำตามคำสั่งด้วยความเต็มใจ พวกเด็กๆ เขาก็เชื่อว่าครูบัวไขผู้เป็นลุงมาเกิด

แล้วผมถามนางพรมว่า

“เด็กคนนี้เมื่อแรกเกิดคุณน้าได้เห็นแผลเป็นเมื่อออกจากท้องแม่ใช่ไหม?”

นางพรมบอกว่า “เด็กคนนี้พอตกฟาก พวกญาติที่มาเยี่ยมดูแผลเป็นเห็นกันทั่วไป ญาติของฉันยังพูดว่ากูไม่เคยพบเคยเห็นเด็กอะไรเกิดจากท้องแม่ก็มีแผลเป็น ทำอย่างไรล่ะ ฉันก็บอกว่าเราก็เลี้ยงดูมันไปตามเรื่องตามราวนะซิ เพราะได้เกิดมาเป็นลูกเป็นหลานแล้ว แล้วข่าวก็เล่ากันตามหมู่ญาติ ยังมีพวกญาติและคนที่รู้จักคุ้นเคยก็พากันมาดู แม้สมภารที่วัดท่านก็มาดู เห็นแผลท่านก็บอกว่าโยม แผลนี้มันจะลามใหญ่ตามตัวนะ ให้เอาวงแหวนของปู่ย่าตายาย หรือของผู้ที่ถือศีลมีสัตย์ยืมมากลั้นใจกดตรงแผลและอธิษฐานว่า ขออย่าให้แผลเป็นของทารกนี้ใหญ่โตตามตัวเด็กเลย ถ้าไม่ทำโตขึ้นจะน่าเกลียด เมื่อบวชเป็นพระก็จะทำให้เสียสง่า เขาจะว่าพระองค์นี้ถูกยิงมาก่อน ฉันก็ทำตามที่ท่านบอก แล้วก็เห็นจริง แม้เด็กจะโตขึ้นแผลก็เท่าเก่า ไม่โตตามตัว เรื่องของฉันที่รู้ก็มีเพียงเท่านี้แหละจ้ะ”

ผมบอกว่า “ขอบใจคุณน้ามากที่ได้ช่วยเล่าเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นตลอดมา ที่ผมอัดเทปไว้เพื่อนำไปคุณ ท.เลียงพิบูลย์ จะได้เขียนเข้าในชุดกฎแห่งกรรม เพื่อต้องการให้คนเข้าใจถูกว่า คนเราตายแล้วต้องเกิด ไม่ใช่ตายแล้วสูญ ไม่มีกรรมดีกรรมชั่วบุญบาปไม่มี อย่าสร้างกรรมทำบาปกันนักเลย กรรมจะตามสนอง”

และผมก็มอบหนังสือกฎแห่งกรรมให้นางพรม ๓ เล่ม แล้วผมก็มอบสมุดดินสอที่เตรียมไว้ให้เด็กชายชนัย

จากนั้นผมก็สัมภาษณ์เด็กชายชนัยซึ่งออกมาจากข้างใน

สัมภาษณ์เด็กชายชนัย

ประสิทธิ์ **หนูเวลานี้อายุเท่าไหร่ เรียนหนังสืออยู่ที่ไหน ชั้นอะไร?**

ชนัย ผมอายุ ๑๑ ขวบครับ ล

เวลานี้กำลังเรียนหนังสือชั้นประถมปีที่ ๕ โรงเรียนวัดเขาทราย

ด.เจ้มศรี

ประสิทธิ์ **วันที่ก่อนจะถูกยิงนั้น หนูมีความรู้สึกอย่างไรบ้าง ที่ผิดปกติกว่าวันธรรมดา**

ชนัย วันที่ผมจะตายนั้น ผมลืม ไม่ได้แขวนพระติดตัวไปด้วย ธรรมดาผมไม่เคยลืม ปืนสั้นที่ผมเคยพกก็ไม่ได้พก เมื่ออาบน้ำกินข้าวเสร็จก็รีบแต่งตัวคว้าจักรยานถีบออกจากบ้าน เคราะห์ดีครับที่ผมไม่ได้ห้อยพระและพกปืนไป ไม่เช่นนั้นเมื่อผมถูกยิงตาย มันคงเก็บเอาไปหมด

ประสิทธิ์ **แล้วหนูรู้จักชื่อเสียงตัวคนร้ายที่ยิงหนูไหม แล้วเวลาตายรู้สึกอย่างไรบ้าง ใจวูบไปเลยหรือเจ็บปวดสาหัสก่อนที่จะตาย หรือเหมือนหลับไปเฉยๆ**

ชนัย ไม่หรอกครับ คนยิงผมไม่รู้จักว่าเป็นใครเพราะเขายิงผมข้างหลัง ไม่รู้ตัว เวลาตายรู้สึกวิญญาณผมออกจากร่างแล้ว ผมยังมองเห็นตัวเองนอนอยู่บนถนน ขายังสั่นกระดิกๆ เลือดออกทางแผลถูกยิงตรงหัวไหลลงถนน

ประสิทธิ์ **เมื่อวิญญาณออกจากร่างแล้วล่องลอยไปอยู่ที่ไหน พบปะอะไรบ้าง หนูยังจำได้ไหม ก่อนจะกลับมาเกิดใหม่มีความรู้สึกอย่างไรบ้าง**

ชนัย วิญญาณผมเร่ร่อนไปในที่ต่างๆ วนเวียนไปหลายแห่ง จะไปไหนบ้างเวลานี้ผมจำไม่ได้ ผมลืมไปหมดแล้วครับ

ประสิทธิ์ **เมื่อหนูเกิดมาระลึกชาติก่อนได้นั้น เวลานั้นหนูมีอายุเพียง ๓ ขวบ ได้เล่าให้ยายฟังแล้วขอร้องให้นำไปหาพ่อแม่ลูกเมียเมื่อชาติก่อนจริงหรือ**

ชนัย จริงครับ ครั้งแรกผมขอร้องให้ยายพาผมไปบ้านเดิมชาติก่อน อยากพบกับพ่อแม่ลูกเมีย ยายแกดุผมว่า เอ เด็กคนนี้มันจะบ้าหรือไง อายุแค่นี้

พูดจาเลอะเทอะ เหลวไหล อย่าพูดอีกนะ ถ้าขืนพูดจะเอาตัวไปทำโทษ ทำให้ลืมเรื่องเหลวไหล ผมก็อ้อนวอนเกือบทุกวัน ทำโทษผมก็ไม่กลัว เพราะผมคิดถึงพ่อแม่ในชาติก่อน แล้วยายก็เกิดความสงสาร ตกลงจะพาไปหาบ้านพ่อแม่ในชาติก่อนของผม

ประสิทธิ์ **และเวลานั้นหนูอายุเพียง ๓ ขวบเท่านั้น ยังไม่เคยไปหาพ่อแม่ในชาติก่อน แล้วหนูรู้ได้อย่างไร ว่าคนไหนเป็นพ่อ คนไหนเป็นแม่**

ชนัย ผู้รู้ครับ ผมจำพ่อแม่ในชาติก่อนได้ดี พอไปถึงเห็นหน้าพ่อแม่ก็ตื่นตันใจ ผมเข้าไปกราบแล้วร้องไห้ และเรียก พ่อจ๋า แม่จ๋า ผมร้องไห้สะอึกสะอื้นทั้งน้ำตาว่าลูกมาหา ลูกคิดถึงพ่อแม่มาก

ประสิทธิ์ **แล้วพ่อแม่หนูทำอย่างไร เมื่อเห็นเด็กอายุเพียง ๓ ขวบเข้าไปกราบร้องไห้สะอึกสะอื้น**

ชนัย พ่อแม่ผมตกตะลึงเพราะไม่ทันรู้ตัวมาก่อน ทีแรกก็ไม่เชื่อว่าจะเป็นความจริง แต่ได้พิจารณาก็เห็นแผลเป็นตรงกับแผลถูกยิงของครูที่ท้ายทอยทะลุหน้าผากเหมือนครูบัวไข ก็ออกจะเชื่อว่าจริง แล้วก็นัดกับยายให้พาผมไปใหม่

ประสิทธิ์ **หนูพูดจาฉะฉานเหมือนผู้ใหญ่ ไม่เหมือนเด็กธรรมดา เล่าเหตุการณ์ได้ถูกต้องดี ได้ทราบว่าชาติก่อนหนูมีลูกฝาแฝดที่หนูรักมากใช่ไหม ชื่ออะไร**

ชนัย ใช่ครับ ลูกฝาแฝดของผมชื่อติ๋มกับต๋อยครับ ผมเคยไปเยี่ยมบ่อยๆ ซื้อของไปฝากด้วยครับ เมื่อแรกๆ แกไม่นึกว่าผมเป็นพ่อแกมาเกิด แกไม่เชื่อครับ แต่เมื่อพูดถึงเรื่องเก่าๆ เมื่อครั้งผมยังมีชีวิตเป็นครูบัวไข แกจึงเชื่อครับ

ท. เลียงพิบูลย์

เมื่อผมได้สัมภาษณ์เด็กชายชนัย ได้ข้อความที่เป็นประโยชน์แก่การพิสูจน์แล้ว ผมก็ขออนุญาตนางพรมผู้เป็นยาย ให้เด็กชายชนัยช่วยนำทางไปบ้านนายเขียนและนางวองพ่อแม่เด็กชายชนัยชาติก่อน ยายของเด็กก็ยินดีให้พาเราไป

จากนั้นเราก็ลาเจ้าของบ้าน มุ่งตรงไปบ้านอดีตพ่อแม่ของเด็กชายชนัยทันที

รถวิ่งไปตามถนนใหญ่โดยเด็กเป็นผู้นำทาง วิ่งมาพักใหญ่ๆ แล้วรถเราต้องเลี้ยวเข้าทางซอยที่รถใหญ่สองคันสวนทางกันไม่ได้ ถนนซอยนี้เป็นหินลูกรังตั้งแต่ปากซอยเข้าไปลึกประมาณสามกิโลเมตร เราต้องคอยหลบพวกควายสวนทางมา เมื่อเราถึงบ้าน เด็กได้พาเราเข้าไปพบพ่อแม่ในอดีตชาติ แล้วเราแนะนำตัวว่าจะขอสัมภาษณ์เรื่องครูบัวไขกลับชาติมาเกิดเป็นเด็กชายชนัย เพื่อคุณ ท. จะนำไปเขียนในหนังสือชุดกฎแห่งกรรม เพื่อประโยชน์ส่วนรวมทั่วไป

เมื่อเข้าไป ทั้งสองคือนายเขียนและนางวอง หล่อนาค เป็นผู้สูงอายุร่างผอม ตามความรู้สึกยังแข็งแรง ได้ทราบว่านายเขียนอายุเกือบ ๘๐ แล้ว เมื่อรู้ความประสงค์ของเราแล้ว แสดงความยินดีที่จะเล่าเรื่องให้ฟังเท่าที่รู้มา

ประสิทธิ์ **คุณลุงคุณป้าคงจะเชื่อแล้วว่าเด็กชายชนัยเกิดมาระลึกชาติได้ว่าตัวแกก็คือครูบัวไข บุตรชายในอดีตของคุณลุงคุณป้า อยากทราบเหตุผลในข้อไหนที่แน่ใจ ไม่มีข้อสงสัย**

เขียน เด็กมากับยายที่นี่ครั้งแรกไม่มีใครเคยรู้จักมาก่อน พอมาถึงก็มากราบเราสองคน เรียกพ่อเรียกแม่แล้วร้องไห้สะอึกสะอื้น ต่อมาเราก็สอบดูเอาของหลายๆ อย่าง เอาของแกบ้างของคนอื่นบ้างให้แกดูแกก็จำของของแกได้ทุกอย่าง หยิบถูก แม้จะเอาปนกับของผู้อื่น แล้วอีกอย่างแผลเป็นเหมือนรูกระสุนที่ถูกยิงท้ายทอยเป็นรูเล็ก หน้าปากรูใหญ่

เหมือนแผลของบัวไขเมื่อถูกยิงตายแบบเดียวกัน แล้วครั้งหนึ่งแกมาหาผมอีก คราวนี้แกชวนผมและแม่เขาไปที่วัดใกล้บ้าน ไปถึงเขตวัดแก ก็บอกผมว่าตรงนี้แหละครับ ผมถูกยิงเฉียดตะโพกไปครั้งแรก ผมไม่เป็นอันตราย วันนั้นที่วัดเขามีงานทำบุญลงขัน

ประสิทธิ์ **อ้อ! แกเคยถูกยิงมาครั้งหนึ่งแล้ว คงจะมีศัตรูที่เราไม่รู้ตัวว่าเพราะเหตุไรจึงคิดปองร้าย**

เขียน เรื่องนี้ผมไม่รู้เพราะเหตุใด เขาถึงขอย้ายไปจากโรงเรียนท่าบ่อ ไปเป็นครูใหญ่ที่ตะพานหิน แต่ก็ไม่พ้นถูกฆ่าตาย

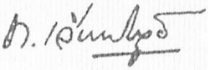
การสัมภาษณ์นางสวน หล่อนาค

ขณะที่เรานั่งสนทนาอยู่กับอดีตพ่อแม่ของเด็กชายชนัย นายเขียนได้ให้เด็กไปตามนางสวนมาร่วมสนทนาให้สัมภาษณ์ด้วย แต่เด็กบอกว่ายังไม่กลับจากไปหว่านปุ๋ยนา

เมื่อเราลงมือสัมภาษณ์ต่อไป ก็ได้ยินเสียงเด็กบอกว่ากลับมาแล้ว คิดว่าบ้านนางสวนกับบ้านนายเขียน นางวอง คงอยู่ไม่ห่างไกลกันนัก

เมื่อนางสวนเข้ามาในบ้านแล้ว เจ้าของบ้านได้แนะนำแล้วผมก็เอ่ยขึ้นมา

"ผมเองมาก็ด้วยผู้เขียนกฎแห่งกรรม มีความสนใจในการระลึกชาติของหนูชนัย อยากให้มาถามสัมภาษณ์เพื่อจะได้นำเอาไปเรียบเรียงขึ้นในชุดกฎแห่งกรรม เวลานี้ทางกรุงเทพฯ ทีวีสีช่อง ๗ เขามีเรื่องกฎแห่งกรรม ออกทุกคืนวันพฤหัสบดี มีผู้สนใจไม่น้อย ผมมานี่ก็อยากจะทราบความจริง มีเหตุผลอย่างไรคุณสวนถึงเชื่ออย่างไม่สงสัยว่า เด็กชายชนัยคือครูบัวไขกลับชาติมาเกิดในชาตินี้ ผมได้ไปสัมภาษณ์ยายของเด็กชายชนัย พอจะรู้เรื่องบ้างแล้ว"

สวน ที่แรกดิฉันก็ยังไม่เชื่อนัก แต่เมื่อแกจำของใช้เมื่อสมัยที่ครูบัวไขมีชีวิตอยู่ แกจำได้แม่ยำทุกสิ่งทุกอย่างและไม่ผิด ทั้งเล่าถึงชาติก่อนได้อย่างถูกต้อง ก่อนที่แกจะตายมีอะไรเกิดขึ้นบ้าง และรู้ว่างานศพแกจัดที่วัดตะพานหิน มันตรงกับความจริงทุกอย่าง ทั้งที่เวลานั้นแกมีอายุเพียงสามขวบกว่าเท่านั้น แม้ยายของแกที่เลี้ยงแกมา เมื่อก่อนแกเล่าให้ฟังก็ยังไม่เชื่อ มาเชื่อเอาเมื่อพาตัวมาที่บ้านพ่อแม่ในชาติก่อนเป็นครั้งแรก ทั้งยายก็ไม่เคยรู้จัก ไม่เคยเห็นหน้าเห็นตา ทั้งพ่อแม่ชาติก่อนของเด็กชายชนัย หรือพ่อแม่ของครูบัวไขก็ไม่เคยรู้ข่าวว่ามีเด็กเกิดมาระลึกชาติได้มาก่อน พอมาถึงก็เข้าไปนั่งกราบกิริยาเหมือนผู้ใหญ่ ทั้งเรียกพ่อเรียกแม่แล้วก็ร้องไห้ เวลานั้นมีคนที่รุ่นราวคราวเดียวกับพ่อแม่นั่งอยู่ด้วยกันหลายคนได้รู้ได้เห็น คิดว่าเด็กสามขวบแค่นี้คงไม่ตู่ อ้างว่าเป็นครูบัวไขเพื่อประโยชน์อะไร

แล้ววันต่อมาเขาได้พิสูจน์ทุกอย่าง แกก็ตอบถูกหมดไม่มีข้อสงสัยอะไรอีก วันนั้นมีญาติพี่น้องมาคอยพิสูจน์อยู่ที่บ้านมากมาย ต่างก็เชื่อว่าครูบัวไขกลับชาติมาเกิด เราเชื่อกันอย่างสนิทด้วยบริสุทธิ์ใจค่ะ

ประสิทธิ์ **ผมได้ข่าวว่า แกรักลูกสาวฝาแฝดมาก ถ้าไม่ยอมเรียกพ่อ ก็ไม่ยอมพูดด้วยจริงไหมครับ แล้วคุณสวนเวลาเรียกใช้คำแทนชื่อว่าอย่างไร**

สวน สำหรับดิฉันใช้คำแทนชื่อว่า พ่อวิชัย หมายถึงพ่อของวิชัย ลูกชายคนโต หรือบางครั้งก็เรียกพ่อเด็ก ส่วนลูกฝาแฝดแกรักมากเหมือนครั้งแกมีชีวิตอยู่ ครั้งนั้นแกกลับจากสอนที่โรงเรียนแล้ว แกจะซื้ออ้อยมัดติดรถมาฝากลูกแฝดเสมอ เพราะรู้ว่าลูกชอบกิน และเวลานี้แกมาหาลูกก็ยังซื้ออ้อยมาฝากเหมือนเมื่อครั้งเป็นครูบัวไขที่ยังมีชีวิตอยู่

ประสิทธิ์ **ผมได้ยินว่า แกไปทักเพื่อนเก่าของครูบัวไขเมื่อครั้งมีชีวิตอยู่ได้ถูกต้อง ทำให้เพื่อนงงใช่ไหม เพราะอยู่ๆ ก็มีเด็กมาทัก**

สวน ใช่ค่ะ แกไปทักจ่าสนาน เมื่อครั้งครูบัวไขมีชีวิตก็เคยดื่มเหล้าด้วยกันเสมอ ชอบพูดล้อๆ อั๊วๆ อย่างสนิทสนม แรกๆ ก็ทำให้จ่าสนานงงเหมือนกัน ภายหลังจึงเข้าใจเชื่อเรื่องการกลับชาติ เวียนตายเวียนเกิดมีจริง แม้แต่ตัวดิฉันเมื่อแกมาครั้งแรกพวกญาติเขาถามแกว่า เมื่อเราว่าเราเป็นครูบัวไข เราจำชื่อเมียเราได้ไหม แกมองมาทางดิฉันแล้วพูดว่า ชื่อสวน โดยไม่ได้คิด ตอบได้ทันที ทั้งเวลานั้นดิฉันยังไม่เคยพูดกับแกเลย ทั้งที่มีญาติรุ่นราวคราวเดียวกันนั่งอยู่ด้วยกัน แม้แต่ยายที่เลี้ยงดูแกมาแต่เล็กๆ เมื่อแกเล่าให้ฟังถึงชาติก่อนก็ยังไม่ยอมเชื่อมาเชื่อเมื่อมาถึงที่บ้านนี่ เราพิสูจน์กัน จึงเชื่อว่ากลับชาติมาเกิดแน่หลานของปู่ก็มีการระลึกชาติได้ จำชาติก่อนได้ทุกอย่างเล่าได้ถูกต้องแต่บัดนี้นานมาแล้วมีอายุมากคงลืมหมด

ประสิทธิ์ **นี่แสดงว่าการกลับชาติมาเกิดนั้นมีอยู่ทั่วไป ไม่ใช่ของแปลกอะไรเราทุกคนที่มีชีวิตอยู่ทุกวันนี้กลับชาติมาเกิด ไม่รู้ว่าเวียนตายเวียนเกิดคนละกี่ชาติแล้ว แต่ระลึกไม่ได้ ไม่เหมือนบางคนที่จำเหตุการณ์ชาติในอดีตได้ดี**

ฉะนั้น เราทำดีเราก็เกิดในที่ดีเป็นของแน่นอน เมื่อนึกถึงเรื่องกรรมเราไม่ต้องไปอิจฉาหรือน้อยอกน้อยใจคนที่เขาเกิดในที่ดีมีความสุขสบายเราทำไมเกิดมาต้องลำบาก ทำไมไม่ไปเกิดที่สบายเหมือนเขาบ้างเราเลือกเกิดเองไม่ได้ ทุกคนแล้วแต่กรรมดีกรรมชั่วจะนำให้มาเกิด

วันนั้นเราสนทนาพอได้เวลา เราก็ถามที่อยู่ของลูกสาวฝาแฝด เมื่อทราบที่อยู่แล้วเราก็ลาเจ้าของบ้านออกมา เราได้นำเด็กชายชนัยกับน้องกลับมาส่งบ้านยาย เพราะเวลาจะใกล้ค่ำอยู่แล้ว จากนั้นเราก็ไปพักโรงแรมที่ตะพานหิน คิดว่ารุ่งเช้าเราจะไปสัมภาษณ์ลูกสาวฝาแฝด ซึ่งตั้งร้านดัดผมตัดเสื้อชื่อว่าร้านติ๋มต๋อย ตำบลเขาทราย

เช้าขึ้นหลังอาหารแล้วเราก็เตรียมตัวออกเดินทางจากโรงแรมตะพานหิน มุ่งไปตำบลเขาทราย เมื่อเรามาถึงตำบลเขาทราย ได้ไปหาร้านดัดผม ตัดเสื้อชื่อติ๋มต๋อย ร้านตั้งอยู่หลังป้อมยามตำรวจ เป็นเรือนแถวอยู่ริมถนน

เมื่อเราไปถึงได้แนะนำตัวผมและคุณสงบแล้ว ก็เริ่มสัมภาษณ์หนูติ๋ม หรือนางสาวบรรจงซึ่งกำลังเย็บจักร ส่วนนางสาวเบ็ญจากำลังสระผมให้อาสาวอยู่หลังร้าน สองพี่น้องอยู่พร้อมกันหน้าพอดี

การสัมภาษณ์หนูติ๋มกับหนูต๋อย

ประสิทธิ์ **หนูรู้ได้อย่างไรที่แน่ใจไม่มีข้อสงสัยอีกว่า เด็กชายชนัยนั้นเป็นพ่อในชาติก่อนของหนู ครั้งแรกที่พบหนูเขาพูดอย่างไร**

หนูติ๋ม ครั้งแรกที่ยายเขาพามาพบนั้น แกถามหนูว่า ติ๋ม ลูกจำพ่อได้ไหม หนูก็คิดว่าเด็กคนนี้พอเห็นหน้าก็เรียกหนูว่าลูก อ้างตัวเป็นพ่อ หนูก็นึกโกรธคิดว่า อะไรเด็กตัวแค่นี้มาเรียกหนูว่าลูก จึงดุว่าอวดดีอย่างไรมาเรียกว่าลูก เดี๋ยวจะตีให้นะ แกก็บอกว่านี่เป็นพ่อของลูกจริงๆ นะ แล้วแกก็พูดถึงคนโน้นคนนี้ได้ถูกต้อง แต่หนูก็ยังไม่เชื่อ แกยังถามถึงต๋อยฝาแฝดอีกคนหนึ่งว่าไปไหน หนูบอกว่าไปเรียนดัดผมที่ลพบุรี เวลานั้นหนูยังเรียนที่ทับคล้อ ยังไม่ได้ตั้งร้าน เมื่อต๋อยฝาแฝดกลับมาจากลพบุรีหนูก็พาไปหาแก พอเห็นหน้า แกก็ทักว่า ต๋อยเวลานี้เลิกงอน

หรือยัง ฝาแฝดคนนี้เป็นคนแสนงอน ถ้าไม่ใช่พ่อบัวไขจะรู้ได้อย่างไรว่าลูกคนนี้เป็นคนแสนงอน แต่ตอนนั้นหนูก็ยังไม่มั่นใจคิดว่ายายของเขาคงสอนมา

แต่สิ่งที่แปลกอีกอย่างก็คือ เมื่อแกมาหาหนูนอกจากผลไม้แล้วก็จะต้องมีอ้อย ๒ ท่อนมาฝากด้วย มันตรงกับนิสัยของพ่อบัวไขเมื่อยังมีชีวิตอยู่ รู้ว่าหนูกับน้องชอบกินอ้อย เวลาเลิกสอนกลับจากโรงเรียนก็มักจะซื้ออ้อยมัดติดรถจักรยานมาฝากหนูกับน้องเสมอ หนูเชื่อตอนที่จำพระและจำสิ่งของที่เคยใช้เคยเป็นของพ่อบัวไขสมัยยังมีชีวิตอยู่ได้ทุกสิ่งทุกอย่าง ทั้งเล่าเรื่องเก่าเมื่อพ่อบัวไขยังมีชีวิตอยู่ได้ถูกต้องไม่ผิด เวลานี้หนูก็ต้องเรียกว่าพ่อ ถ้าไม่เรียกพ่อก็ไม่ยอมพูดด้วย นี่แหละค่ะ ที่หนูเชื่ออย่างไม่มีข้อสงสัยอะไรอีก

(ขณะที่สัมภาษณ์หนูติ๋ม หนูต๋อยกำลังสระผมให้อาสาวชื่อเพ็ญอยู่หลังร้าน เมื่อเสร็จแล้วก็ออกมานั่งร่วมสนทนากับพวกเรา ฝาแฝดคู่นี้หน้าตาเหมือนกัน ถ้าพบกันคนละครั้งก็แยกไม่ออก ไม่รู้ว่าคนไหนชื่อติ๋มและชื่อต๋อย เพราะรูปร่างเหมือนกันมาก แล้วหนูต๋อยก็เล่าต่อ)

หนูต๋อย หนูเชื่อค่ะว่าแกเป็นพ่อบัวไขมาเกิด เพราะจำของใช้เก่าๆ ของพ่อบัวไขได้ทุกอย่าง ครั้งหนึ่งแกถามถึงกางเกงยีนส์ แกตัดใหม่ก่อนตายยังไม่ได้ใช้เพราะตายเสียก่อน ถามว่าเวลานี้กางเกงยีนส์อยู่ที่ไหน แม่บอกว่าใช้ขาดไปนานแล้ว แกก็บ่นเหมือนผู้ใหญ่ว่า กูมีอะไรก็เอาไปใช้หมด ไม่มีเหลือ

ท.เลียงพิบูลย์

ประสิทธิ์ **หนูคิดว่าตอนไหนสำคัญมากที่ทำให้ทุกคนแน่ใจ ไม่สงสัยว่าไม่ใช่ครูบัวไขมาเกิดระลึกชาติได้**

หนูต๋อย หนูว่าปู่กับย่าเชื่อแผลเป็นที่ถูกยิงข้างหลังจากท้ายทอย รูเล็กเท่าปลายนิ้วก้อยออกทางซ้ายหน้าผากเป็นแผลใหญ่กว่าหัวแม่มือ ตรงกับแผลที่พ่อบัวไขถูกยิง อีกอย่างหนึ่งแกจำของใช้และของต่างๆ ของพ่อบัวไขอย่างแม่นยำ ทั้งยังจำชีวิตก่อนตายของพ่อบัวไขได้อย่างไม่น่าเชื่อ หนูคิดว่าสิ่งเหล่านี้สำคัญที่ทำให้เชื่อมาก ไม่มีอะไรสงสัยอีก

ประสิทธิ์ รู้สึกว่าหนูติ๋ม หนูต๋อย ให้ข้อความในเรื่องกลับชาติระลึกชาติได้กระจ่างขึ้น ที่อัดเทปนี้ก็จะนำข้อความสัมภาษณ์นี้ไปมอบให้คุณ ท.เลียงพิบูลย์ ผู้เขียนกฎแห่งกรรมไปเรียบเรียงเขียนขึ้น เมื่อเราได้สัมภาษณ์แล้วก็จะเดินทางกลับกรุงเทพฯ ในวันนี้ ขอขอบใจหนูติ๋ม หนูต๋อย ที่เสียเวลาตอบคำถามที่มีค่ามากสำหรับผู้มีความสนใจ และขอมอบหนังสือกฎแห่งกรรมให้หนูไว้อ่านด้วย

จากนั้น เราได้ลาหนูฝาแฝดทั้งสองขึ้นรถกลับกรุงเทพฯ ในเวลานั้น การสัมภาษณ์หนูติ๋ม หนูต๋อย ในวันนั้นก็ยุติลงเพียงเท่านี้

เมื่อข้าพเจ้าได้รับเทปจากคุณประสิทธิ์มาเปิดฟัง เพื่อที่จะเรียบเรียงข้อความลงในหนังสือชุด "กฎแห่งกรรม" มีสิ่งสงสัย จึงได้โทรศัพท์ถามคุณประสิทธิ์ว่า

"เวลาที่คุณสัมภาษณ์ที่บ้านนางพรมนั้น ผมได้ยินเสียงไก่ขันตลอดเวลาแทนที่จะเป็นเสียงเป็ดร้อง ส่วนที่ไปสัมภาษณ์บ้านพ่อแม่ในอดีตชาติของเด็กชายชนัยได้ยินเสียงสวดมนต์ดังชัดเจนกว่าเสียงตอบสัมภาษณ์ของเจ้าของบ้านเสียอีก"

คุณประสิทธิ์ตอบว่า "ผมก็แปลกใจเหมือนกันเพราะเมื่อเวลาเอาเทปมาเปิดฟังภายหลังที่อัดมาแล้ว ก็ได้ยินเสียงไก่ขันดังชัดเจนตลอดเวลา ผมก็ไม่เห็นตัวไก่ ส่วนเสียงสวดมนต์ก็แปลก เพราะวัดก็ห่างไกล ผมมองไม่เห็นวัด แต่เสียงชัดเจนติดมาอยู่ในเทป ได้อย่างไร ตามปกติเครื่องอัดอยู่ห่างผู้ที่เราสัมภาษณ์ไม่ค่อยได้ยินชัด แต่เสียงสวดมนต์เหมือนอยู่ใกล้ๆ ผมก็ไม่เข้าใจ เวลานั้นผมไม่ได้สังเกตเพราะจิตมุ่งแต่จะหาคำถามสัมภาษณ์ไม่ได้สนใจเรื่องอื่น แต่เมื่อเปิดเทปฟังแล้วก็ได้ยินเสียงใกล้ๆ ผมก็อธิบายไม่ถูกเหมือนกัน คิดแล้วก็เป็นเรื่องแปลก"

หลังจากได้ถอดเทปเขียนเรียบเรียงข้อความลำดับเรื่องแล้ว ทำให้คิดว่าข้าพเจ้าควรจะไปพบคุณคำรณพ่อของเด็กชายชนัย เก็บข้อความที่อาจจะเป็นประโยชน์บ้างไม่มากก็น้อย จะปิดท้ายเรื่องแม้จะไม่สมบูรณ์ก็ยังดีกว่าไม่ได้พบผู้เป็นพ่อของเด็ก ทั้งไม่ได้อยู่ห่างไกล อยู่ในเขตพระนคร เมื่อคิดเช่นนี้ข้าพเจ้าได้บอกไปยังคุณประสิทธิ์ แจ้งความประสงค์ให้ทราบ คุณประสิทธิ์ก็ยินดี

ต่อมาเช้าวันเสาร์ที่ ๒๓ เดือนกันยายน พ.ศ. ๒๕๒๑ ข้าพเจ้ากับคุณประสิทธิ์ได้ไปที่ร้าน "จรรยง" สี่แยกบางโพ ถนนประชาราษฎร์ ๒ เพื่อจะได้พบกับคุณคำรณ ชูมาลัยวงศ์ ผู้เป็นบิดาของเด็กชายชนัยที่ระลึกชาติได้ เพื่อจะสัมภาษณ์ข้อความ คงจะมีสิ่งที่ควรรู้อยู่บ้างไม่มากก็น้อย

เมื่อเรามาถึงสถานที่นั้น คุณประสิทธิ์เคยรู้จักคุณคำรณมาก่อนแล้ว จึงได้แนะนำให้เรารู้จักกัน เราเริ่มสนทนาถึงเด็กชายชนัยที่กลับชาติมาเกิด ข้าพเจ้าอยากทราบจากปากคำของผู้เป็นพ่อ แม้จะเพียงเล็กน้อยก็ยังดี

คุณคำรณก็บอกว่า "ผมมีความยินดีจะเล่าที่รู้เพราะไม่ได้อยู่ใกล้ชิดมาแต่เล็กๆ เมื่อเล็กได้มอบให้แก่ยายเป็นผู้ดูแลเลี้ยงดูตลอดมาส่วนผมก็ขึ้นไปทำงานอยู่ที่จังหวัดเชียงใหม่ มีอาชีพเป็นช่างตัดผมอยู่ที่เชียงใหม่บาร์เบอร์ หน้าโรงหนังสุริวงศ์

ภายหลังจึงลงมากรุงเทพฯ นานๆ ที่ ผมจะได้มีโอกาสกลับบ้านคลุกคลีอย่างใกล้ชิดกับลูกสักครั้ง เพราะฉะนั้นผมจึงไม่ค่อยจะรู้อะไรลึกซึ้งเกี่ยวกับลูกชายของผมมากนักไม่เหมือนยายที่ได้เลี้ยงดูตั้งแต่เล็กๆ อย่างใกล้ชิดตลอดมาถึงปัจจุบันนี้ ฉะนั้นคุณประสิทธิ์ได้มาหาขอสัมภาษณ์ผม จึงบอกว่าถ้าอยากได้เรื่องราวละเอียดก็ต้องขึ้นไปตะพานหิน จังหวัดพิจิตร ผมจดที่อยู่บ้านยายของเด็กให้คุณประสิทธิ์ไป แล้วผมจึงมีจดหมายไปบอกยายให้ทราบว่า จะมีคนกรุงเทพฯ คณะกฎแห่งกรรมขึ้นมาถามถึงเรื่องเด็กก็ให้เล่าความจริงให้ฟัง และถ้าอยากพบพยานหลักฐาน ก็ช่วยจัดการพาไปหาญาติพ่อแม่พี่น้องเมื่อชาติก่อน”

ข้าพเจ้า **เรื่องนี้คุณคำรณเชื่อว่า บุตรชายของคุณระลึกชาติได้ ชาติก่อนในอดีตก็คือครูบัวไขมาเกิด ไม่มีข้อสงสัยอะไรอีกใช่ไหม**

คุณคำรณ ใช่ครับ แม้คุณพ่อผมท่านก็เชื่ออย่างแน่นอนมาก่อนว่า ลูกชายของผมกลับชาติมาเกิดไม่มีข้อสงสัย และหมอชะโอดพี่ชายของผมเมื่อก่อนก็ไม่ยอมเชื่ออะไรเลย แต่บัดนี้เชื่อว่าหลานชายกลับชาติมาเกิด เพราะเหตุผลและสิ่งแวดล้อม เด็กได้เล่าเรื่องชาติในอดีต เรื่องของครูบัวไขเมื่อยังมีชีวิตอยู่ได้ถูกต้อง ทุกอย่างเป็นความจริง ทำให้พ่อแม่ญาติพี่น้องในชาติก่อนต้องพากันร้องไห้หลั่งน้ำตา เพราะเด็กเล็กๆ อายุแกเพียงสามขวบเท่านั้น แต่การพูดจาของแกเหมือนผู้ใหญ่ คำพูดมีเหตุผลเป็นจริงทุกอย่าง คุณพ่อของผมหรือปู่ของเด็ก ท่านเชื่อเรื่องนี้มาก่อนว่าหลานชายของท่านระลึกชาติได้ ท่านไม่มีข้อสงสัย

ข้าพเจ้า **ผมต้องขอโทษ อยากจะทราบนามคุณพ่อของคุณและเวลานี้ท่านอยู่ที่ไหน?**

คุณคำรณ คุณพ่อของผมท่านชื่อ พา ท่านเคยบวชเรียนมาแล้ว บัดนี้ท่านสนใจในพระพุทธศาสนา ท่านฝักใฝ่ในทางธรรม ปัจจุบันนี้ท่านทำหน้าที่เป็น

มัคนายก บ้านของท่านอยู่ตำบลดงขุย ห่างจากตะพานหินไปประมาณ ๒๐ กิโลเมตร

ข้าพเจ้า **ผมเคยทราบมานานแล้วว่า ส่วนมากเด็กเกิดมาระลึกชาติได้ มักจะก่อความยุ่งยากให้ญาติพี่น้องทั้งสองฝ่าย คือฝ่ายพ่อแม่ในปัจจุบันและพ่อแม่ในชาติก่อน ต่างก็อยากจะได้เด็กคนกลางมาอยู่ในความปกครองเลี้ยงดูของตนเอง บุตรชายของคุณเคยมีเหตุการณ์เรื่องอย่างนี้ปรากฏขึ้นบ้างไหม?**

คุณคำรณ เรื่องอย่างนี้ทางเราไม่มีหรอกครับ เพราะต่างเห็นอกเห็นใจเข้าใจกันดี เมื่อครั้งเด็กยังมีอายุ ๓ ขวบ พ่อแม่ชาติก่อนเขาแน่ใจแล้วว่า เด็กคนนี้คือครูบัวไขกลับชาติมาเกิด ไม่มีข้อสงสัยแล้ว พ่อแม่ชาติก่อนเขาก็มาขอร้องกับยายของเด็กว่า จะขอรับเด็กไปเลี้ยงดูเองรับรองว่าจะเลี้ยงดูเป็นอย่างดี ตลอดทั้งให้การศึกษา แต่ยายเด็กบอกว่าแกได้เลี้ยงหลานชายมาแต่แบเบาะ ความรักความอาลัยย่อมจะแยกจากกันไม่ได้ แต่ยายก็เห็นใจสงสารพ่อแม่ของเขาในชาติก่อน เพราะรู้ว่าลูกที่รักเมื่อชาติก่อนกลับชาติมาเกิด ย่อมจะมีจิตผูกพัน มีความรักลูกมาแต่ชาติก่อนเป็นธรรมดายากจะตัดได้ ที่สุดต่างก็เห็นอกเห็นใจกัน ตกลงให้อยู่กับยาย เมื่อพ่อแม่ในชาติก่อนคิดถึงเมื่อไหร่ ก็ไปรับมาอยู่ด้วยเป็นครั้งเป็นคราวก็ได้ หรือเมื่อคิดถึงจะไปมาหาสู่กันได้ทุกเมื่อ ยายก็เห็นดีด้วย ที่สุดต่างก็เห็นอกเห็นใจ ต่างก็นับถือกัน เพราะต่างมีความรู้สึกเหมือนกัน แม้ไม่ใช่ญาติมาก่อน แต่เวลานี้ก็เหมือนญาติ เรื่องนี้ก็ลงเอยด้วยความสบายทั้งสองฝ่าย ไม่มีอะไรยากตลอดมา

ท. เลียงพิบูลย์

คุณประสิทธิ์บอกว่า "ผมรู้ว่าลูกสาวฝาแฝดได้เอารถไปรับไปบ้านพ่อแม่และเมียเขาเสมอ บัดนี้ลูกสาวฝาแฝดมีอายุครบยี่สิบปีแล้วยังเรียกพ่ออย่างสนิทสนม เพราะสองสาวฝาแฝดแน่ใจไม่มีข้อสงสัยว่าเป็นครูบัวไขผู้เป็นพ่อชาติก่อนมาเกิด"

วันนั้นเราได้สนทนากันพอสมควรแก่เวลา เราก็ลาคุณคำรณกลับ

ข้าพเจ้าได้นำคำสัมภาษณ์ภายหลังมาต่อท้ายเรื่อง "เด็กชายชนัยระลึกชาติ" เรื่องนี้จะได้ลงเอยกันเสียที ข้าพเจ้าได้เรียบเรียงเขียนตามที่เปิดเทปได้ยินได้ฟังจากคำสัมภาษณ์โดย คุณประสิทธิ์ การุณยวนิช ซึ่งปัจจุบันเป็นผู้จัดการสหธนาคาร สาขาจังหวัดชลบุรี ...

กฎแห่งกรรม เรื่องที่ ๑๐

พุทธปาฏิหาริย์

เมื่อวันอาทิตย์ที่ ๑๑ เดือนกุมภาพันธ์ พ.ศ. ๒๕๓๒

ข้าพเจ้าตื่นก่อนย่ำรุ่งรับอากาศสดชื่น เงียบสงัด ใจสงบ อ่านหนังสือที่เป็นประโยชน์ทางธรรมช่วยให้ใจสบาย

พอเช้าดวงอาทิตย์ขึ้นพ้นขอบฟ้าแสงแดดอ่อนๆ ส่องสว่างทั่วไป ก็มองเห็นพระสงฆ์ครองผ้ากาสาวพัสตร์เป็นสีของผู้ทรงศีลที่เย็นตาเย็นใจชาวพุทธ เข้ามารับบิณฑบาตภายในบ้านเป็นประจำ

การใส่บาตรตอนเช้านับแต่จำความได้เห็นแม่ใส่บาตรพระสงฆ์และถวายอาหารพระตลอดชีวิตแม่ ไม่ว่าจะอยู่แห่งใดไม่เคยขาดเลย เมื่อแม่มีอายุหนึ่งร้อยปีกับสิบสามวัน แม่ได้จากโลกนี้ไปด้วยจิตสงบ แม่เป็นคนมีบุญ ไม่หลงไม่ลืม สติดี ร่างกายแข็งแรง ผิดกว่าผู้สูงอายุส่วนมากทั้งหลาย เราลูกหลานก็รับช่วงปฏิบัติต่อๆ ไป เพราะเราถือพุทธศาสนาเป็นที่พึ่งทางใจ พระธรรมคำสอนเมื่อปฏิบัติแล้วทำให้จิตใจสงบ ปลดเปลื้องความทุกข์ ความโลภ ความโกธร ความหลง ความพยาบาท ความอิจฉาริษยา ความเห็นแก่ตัว ล้วนแต่เป็นสิ่งชั่วร้ายทำให้ก่อกรรมนำไปสู่ความทุกข์ ให้พ้นความรู้สึกทางจิต เราก็มีความสบายใจ

ข้าพเจ้ารู้ว่า เช้านี้เป็นวันสำคัญทางพุทธศาสนาคือวันมาฆบูชา และเป็นวันที่ข้าพเจ้างดกินอาหารที่เป็นเนื้อสัตว์ตลอดวันคืน ๒๔ ชั่วโมง

เมื่อคิดได้ว่าเป็นวันสำคัญทางพุทธศาสนานี้ หากเราจะทำอะไรให้เป็นประโยชน์แก่ส่วนรวม เพื่อความสบายใจของตนเอง และเพื่ออุทิศส่วนกุศลให้แก่บิดามารดา ครูบาอาจารย์ ผู้มีพระคุณ และเพื่อนฝูงทั้งหลายผู้ล่วงลับไปแล้ว ขอตั้งจิตแผ่ส่วนกุศลอันนี้ทั่วกัน และเพื่อเป็นอนุสรณ์แก่อนุชนรุ่นหลังได้ศึกษาหาเหตุผล คิดว่าเราก็ควรจะเริ่มเขียนเรื่องสำคัญเกี่ยวกับพระศาสนา ซึ่งไม่เคยเขียนจริงจังมาก่อน และรู้ว่าตัวเองความรู้ยังน้อย แต่ได้พิจารณาพิสูจน์หาเหตุผลไว้แล้ว

ความตั้งใจเร็วเท่าความคิด ได้เตรียมกระดาษปากกาไว้พร้อมแล้ว พอ ๑๙.๐๐ น. ตรง มองจากหน้าต่างห้องในบ้านก็เห็นดวงจันทร์โผล่สูงขึ้นพ้นขอบฟ้าเต็มดวง ส่องแสงสว่างเย็นตาทั่วไป พอจิตใจสบายแจ่มใสก็หยิบปากกาเขียนระบายความรู้สึกลงบนกระดาษที่เตรียมไว้แล้ว ส่วนเรื่องจะเสร็จเรียบร้อยและพิมพ์ออกเป็นเล่มเมื่อใดนั้นอีกเรื่องหนึ่ง จะช้าหรือเร็วมอบให้ทางโรงพิมพ์ ขอเพียงว่าข้าพเจ้าได้จรดปากกาเริ่มในวันสำคัญของพุทธศาสนาและชาติไทยเท่านั้น ถือว่าเป็นสิริมงคลนิมิตที่ดีสำหรับข้าพจ้า ในวันมาฆบูชา ขึ้น ๑๕ ค่ำ จันทร์เพ็ญส่องแสงสว่างเต็มดวงตรงกับเดือน ๓ ปีมะแม เอกศก

ดังที่ข้าพเจ้ากล่าวในความรู้สึกเป็นตัวหนังสือต่อไปนี้ ...

หลังจากข้าพเจ้าได้ทราบว่า ภาพพระเจดีย์ที่ตรัสรู้ ได้ปาฏิหาริย์ลอยขึ้นไปบนอากาศก็เกิดความสนใจขึ้นทันที

ครั้งแรกเกิดขึ้นเมื่อวันที่ ๓๐ สิงหาคม พ.ศ.๒๕๒๑ คิดว่าเป็นสิ่งที่อัศจรรย์ในยุคปัจจุบันนี้ของโลกเรื่องหนึ่ง เป็นเวลาที่โลกอยู่ในวิกฤติกาล ทุกแห่งกำลังเดือดร้อนวุ่นวายทั่วไป ทางองค์การสหประชาชาติพยายามแก้ไข ก็ยังแก้ไม่ตก พอเหมาะกับเวลาที่พระเจดีย์ทรงตรัสรู้ได้เกิดปาฏิหาริย์ขึ้นท่ามกลางความวุ่นวาย

ของโลก ข้าพเจ้าเห็นด้วยกับหลายท่านที่ว่า **พุทธศาสนาจะรุ่งเรืองและหลักของศีลธรรมจะมีบทบาท แก้ไขเหตุการณ์ของโลกให้สงบลงได้** ทั้งเวลานี้ชาวโลกส่วนมากชั้นปัญญาชนได้เชื่อว่าตายแล้วไม่สูญจะต้องกลับมาเกิดแน่ ส่วนเรื่องพุทธปาฏิหาริย์นี้ หากผู้ที่ไม่ได้อยู่ใกล้ชิดกับเหตุการณ์ ไม่ได้ประสบมากับตาตัวเองแล้วก็ยากจะเชื่อ หรือเป็นสิ่งที่เหลือเชื่อว่าจะเป็นความจริงได้ ข้าพเจ้าได้พยายามสืบถามผู้ที่รู้จักคุ้นเคยที่ไปอินเดีย ผ่านเจดีย์พุทธคยา ได้ทราบเรื่องเป็นที่พอใจ การที่นำเรื่องนี้มาเขียนก็เพราะข้าพเจ้ารักความจริง ชิงชังการหลอกลวง ข้าพเจ้าเป็นผู้สนับสนุนยกย่องความจริงที่มีเหตุผล พร้อมที่จะพิสูจน์ได้

มนุษย์เราเกิดมาอยู่ในโลกนี้ได้ไม่นาน
เวลาของชีวิตสั้นมาก ไม่ช้าเราก็จะพบความแก่ ความเจ็บ
ที่สุดก็คือความตายที่ไม่มีใครจะหนีพ้น!

และในบั้นปลายตัวเองนี้ ได้ขออุทิศชีวิตร่างกายเพื่อบูชาพระพุทธศาสนา แม้จะมีความรู้น้อย แต่ไม่ใช่คนงมงาย หลงใหล เชื่อคนง่ายโดยไม่สนใจพิสูจน์หาเหตุผล มิใช่แบบลูกขุนพลอยพยัก แต่ก็ไม่หลงใหลปิดหูหลับตายึดถือหลักวิทยาศาสตร์เสมอไป เพราะรู้ว่าบางอย่างทางวิทยาศาสตร์ยังเข้าไม่ถึง ในเรื่องปาฏิหาริย์อภินิหารมหัศจรรย์ พิจารณาแล้วหลักทางพุทธศาสนายังมีสิ่งลึกลับซับซ้อนมากมายที่วิทยาศาสตร์ไม่สามารถคลี่คลายหาทางออกพิสูจน์ด้วยเหตุผลได้ก็ปัดไปว่าใครเชื่อก็เป็นพวกงมงายในสิ่งที่ไม่มีเหตุผลพิสูจน์ สิ่งใดที่เกิดโดยไม่สามารถจะพิสูจน์ชัดแจ้งด้วยเหตุผล เราไม่เห็นด้วยตาได้ยินด้วยหูก็อย่าทึกทักตัดสินใจเอง อย่าพึ่งสรุปกันง่ายๆ ว่าจริงหรือไม่จริง ก่อนที่เราจะใช้สติปัญญาพิสูจน์ถึงที่สุด

หลักพุทธศาสนาพิสูจน์ด้วยพลังจิต ไม่ใช่วัตถุนิยม เราจะเห็นได้ในยุคปัจจุบันนี้เหตุการณ์ของโลกยุ่งเหยิง ประมุขของพวกมหาอำนาจต่างก็วิ่งวุ่น บินไป

ประเทศโน้นประเทศนี้เพื่อระงับข้อพิพาทให้สงบ หวังสันติภาพ มิให้ทวีความรุนแรงจนเป็นชนวนก่อเกิดสงครามโลกขึ้นได้อีก ในปัจจุบันนี้สิ่งที่มนุษย์ทุกชาติทุกภาษาตลอดจนชั้นปัญญาชนทั่วไปกลัวมากที่สุดก็คือ กลัวจะเกิดมหาสงครามที่ใช้ปรมาณูหรืออาวุธนิวเคลียร์ ที่ชาวโลกทั่วไปอกสั่นขวัญหนี แต่ทางโลกพวกชาติมหาอำนาจผู้เจริญทางวัตถุและวิทยาศาสตร์ก็ยังหาทางที่จะระงับไม่ได้ แล้วต่างยังแอบสร้างเครื่องทำสงครามร้ายแรงยิ่งขึ้นไปอีก พวกมหาอำนาจต่างไม่มีความไว้ใจใครแล้ว โลกจะปลอดภัยได้อย่างไร โลกยังไม่พ้นภัยสงคราม ฆ่าทำลายกันไม่มีวันสิ้นสุด พลโลกยังจะต้องตายอีกมากมายนับไม่ถ้วน

สงครามมีแต่ความชั่วร้ายทำลายทั้งชีวิตและทรัพย์สิน นำความทุกข์พินาศฉิบหายมาสู่ประเทศชาติ ทำลายทุกสิ่งทุกอย่าง ต่างฝ่ายต่างทำทุกสิ่งให้อีกฝ่ายหนึ่งย่อยยับ ตลอดทั้งชีวิตของมนุษย์สูญสิ้นไปสุดที่ประมาณได้ พวกที่รอดตายจากสงครามอย่างสะบักสะบอม ส่วนมากก็ทุพพลภาพ ไม่มีอาหารจะกินไม่มีที่จะอยู่ ทั้งโรคภัยไข้เจ็บติดตามมาเพราะสงครามเป็นต้นเหตุ

สงครามโลกครั้งที่สอง เมื่อประเทศสหรัฐอเมริกาได้ค้นคิดระเบิดปรมาณูซึ่งเป็นระเบิดที่ร้ายแรง เมื่อระเบิดปรมาณูได้ถูกทิ้งลงบนเกาะในประเทศญี่ปุ่นเป็นลูกแรก ทำให้ชาวโลกจังงังตกตะลึงพรึงเพริดเพราะความร้ายแรงเหี้ยมโหดของอาวุธซึ่งใช้สังหารชีวิตมนุษย์ต้องล้มตายครั้งละครึ่งเมืองค่อนเมือง เป็นการทารุณที่ไม่เคยมีปรากฏในโลกมนุษย์มาก่อน ทำให้ชาวเมืองญี่ปุ่นทั้งหญิงชาย เด็กผู้ใหญ่ คนแก่คนเฒ่า คนเจ็บคนป่วย ต้องล้มตายลงมากมาย พวกที่รอดตายอยู่ในรัศมีของระเบิดเมื่อมีชีวิตอยู่ก็ต้องได้รับทุกข์ทรมาน ร่างกายพิกลพิการไปตลอดชีวิต ในสมัยก่อนนั้นระเบิดปรมาณูเป็นอาวุธที่ร้ายแรง ใช้ประหัตประหารอย่างน่าสยดสยองเพียงใด ก็ยังอยู่ในความทรงจำของชาวโลกที่ประสบเหตุการณ์อย่างไม่มีวันลืม

ท. เลียงพิบูลย์

สงครามโลกเกิดขึ้นครั้งใดความทุกข์ ความหวาดกลัวได้ปกคลุมทั่วไป น้ำตาชาวโลกไหลนองหน้า เมื่อได้ยินสัญญาณภัยทางอากาศ เป็นเสียงครวญครางโหยหวนเข้าไปในหัวใจ บางคนได้ยินแล้วจะจับไข้ มันเป็นเสียงสัญญาณของทูตมรณะ ความตายจะต้องเกิดขึ้นทุกครั้ง ประชาชนชาวเมืองขวัญเสียด้วยความหวาดกลัว ตกใจ ต่างอุ้มลูกจูงหลานวิ่งเข้าหาที่หลบภัย เป็นที่น่าสงสารแก่ผู้พบเห็น ผู้คนต้องสูญเสียญาติ สูญเสียบุตร สูญเสียพ่อแม่และพี่น้อง พวกชาวบ้านต้องตายในบ้านเรือนของตนเอง ไม่สามารถที่จะหลบลูกระเบิดที่ทิ้งลงมาจากเครื่องบินโปรยตกลงมาอย่างห่าฝน เสียงระเบิดดังกึกก้องสนั่นหวั่นไหว เหมือนฟ้าดินจะถล่มทลาย แสงเหมือนฟ้าแลบแปลบๆ มีอยู่ทั่วที่ระเบิดตกก่อนจะระเบิด

ค่าของมนุษย์ก็เหมือนมดเหมือนปลวก เป็นสัตว์ที่หมดค่าของชีวิต
สงครามไม่สนใจว่าใครจะเป็นจะตาย
สงครามไม่มีความเมตตาปรานีซึ่งกันและกัน จิตใจเหี้ยมโหดดุร้าย
มีแต่ว่า "ฆ่า" ให้มากที่สุด และทำลายให้สิ้นซากไม่ให้เหลือ !

สงครามมักจะเกิดจากพวกที่ป่าเถื่อน ไม่มีศีลธรรม ไม่มีความเมตตาปรานี คิดแต่จะแย่งอำนาจชิงดีชิงเด่น อยากจะเป็นเจ้าครองโลก ส่วนฝ่ายป้องกันก็คือฝ่ายธรรมะ ในที่สุดฝ่ายธรรมะก็จะชนะ ฝ่ายดีย่อมชนะฝ่ายชั่ว ฝ่ายบุญย่อมชนะฝ่ายบาป ฝ่ายอธรรมต้องแพ้ตลอดมาทุกยุคทุกสมัย กรรมที่ก่อไว้ก็จะย้อนไปสนองผู้ก่อกวนโลกฝ่ายนั้น หนีไม่พ้น

ตามปกติธรรมดา ข้าพเจ้าไม่อยากที่จะเขียนถึงการบ้านการเมือง เหตุการณ์ของโลก ใครจะพูดก็ไม่อยากฟัง อยากจะนั่งหันหลังหลับตาปิดหู อยากฟังแต่สิ่งสบายใจเพื่อความสงบ แต่ไม่ใช่ความกลัวตาย เพราะความตายไม่มีอะไรที่จะทำให้ข้าพเจ้ากลัวอีกแล้ว ข้าพเจ้าเป็นคนไม่กลัวตาย ถ้าใครทำจิตได้สบายใจ แต่เรื่อง

ครั้งนี้เกี่ยวกับพระพุทธศาสนา ถึงข้าพเจ้าไม่อยากเขียนก็จำเป็นต้องเขียน ข้าพเจ้าไม่รู้ทางศาสนาก็จำเป็นต้องเรียน เหตุการณ์ของโลกในปัจจุบันยังมองไม่เห็นทางหลีกเลี่ยง จำต้องพูดบ้าง แม้ในยุคนี้ความเจริญทางวิทยาศาสตร์ก้าวหน้าไปไกลเพียงไร ภัยอันตรายของมนุษย์เกิดจากความเจริญทางวิทยาศาสตร์ก็ยิ่งมากขึ้นเพียงนั้น และความเจริญทางอาวุธที่จะทำลายชีวิตมนุษย์ จะร้ายแรงยิ่งขึ้นเพียงใดก็ยังไม่มีใครรู้เพราะต่างฝ่ายต่างเร่งค้นคว้าหาทางฆ่ากันให้ร้ายแรงยิ่งขึ้นกว่าปรมาณูหรือนิวเคลียร์ ต่างก็ปิดเป็นความลับ ไม่รู้ว่าของชาติใดร้ายแรงทำลายชีวิตพลโลกได้มากมายเพียงไร ต่างก็ปิดไม่ยอมให้ข่าวเล็ดลอดออกมา

แม้เวลานี้จะมีพวกชาติมหาอำนาจหลายประเทศที่เห็นว่า ภัยของสงครามเป็นภัยที่ร้ายแรงยิ่งใหญ่ที่สุด ที่ชาวโลกทั่วไปสะดุ้งหวาดกลัว เพราะสงครามครั้งต่อไปอาจทำลายโลกพินาศลงได้ พวกมหาอำนาจนานาชาติต่างก็ได้ร่วมตกลงตั้งศาลโลกและองค์การสหประชาชาติ เพื่อจะใช้รวมอำนาจระงับภัยสงครามให้เป็นการเจรจาด้วยสันติ ด้วยการไกล่เกลี่ยขององค์การสหประชาชาติ แต่ปัจจุบันโลกกำลังอยู่ในวิกฤติกาล บางประเทศที่มีกำลังเครื่องรบพร้อมมักจะไม่สนใจ ถือว่าตัวก็เป็นมหาอำนาจชาติหนึ่ง ไม่ฟังเสียงเพราะถืออำนาจเป็นธรรม

เหตุการณ์ของโลกเมื่อคับขัน ก็ปรากฏองค์พระเจดีย์ที่สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าทรงตรัสรู้พร้อมต้นพระศรีมหาโพธิ์ ได้แสดงปาฏิหาริย์ลอยขึ้นอยู่บนท้องฟ้า เป็นนิมิตที่ดีของชาวพุทธและชาวโลก

ทำให้ข้าพเจ้าหันมาสนใจเรื่องนี้มาก หลังจากเดือนสิงหาคม พ.ศ. ๒๕๒๑ ที่เกิดปาฏิหาริย์ครั้งแรกเป็นต้นมา เหตุการณ์ของโลกได้เปลี่ยนไปอย่างนึกไม่ถึง พวกม่านเหล็ก ม่านไม้ไผ่ เคยตกลงกอดคอทำสัญญาว่า จะร่วมกำลังร่วมใจอย่างไม่มีอะไรจะสามารถแยกออกจากกันได้ มุ่งจะพิชิตโลกทั้งโลกให้กลายเป็นแดงทั้งหมด แต่เป็นสิ่งมหัศจรรย์ที่บัดนี้ชาติใหญ่ทั้งสองได้เกิดการแตกแยก เป็น

ด. เอ็นเจ๊อ

ศัตรูกันอย่างร้ายแรงที่สุด ถึงกับเตรียมพลจะเข้าประหัตประหารทำลายล้างกันให้พินาศลงไปข้างหนึ่ง การที่จะเอากำลังเข้าบังคับให้โลกกลายเป็นคอมมิวนิสต์ทั้งโลก ก็เพลาลงหรืออาจสลายตัวไปในที่สุดก็เป็นได้ **ทำให้ข้าพเจ้าอดคิดไม่ได้ว่านี่ก็เห็นจะเป็นอภินิหารบุญญานุภาพที่โลกจะได้รับความสงบสันติสุข และชาวโลกจะได้รับความร่มเย็น** ตามความรู้สึก ใครจะแย้งว่าเป็นการเพ้อฝันในสิ่งที่เป็นไปไม่ได้ ข้าพเจ้าก็ไม่สนใจ เพราะเป็นความคิดเห็นไปในทางที่ดี

โลกนี้ไม่มีอะไรเที่ยงแท้แน่นอน !

ถ้าเราสังเกตดูก็จะเห็นว่า ฝ่ายโลกเสรีสหรัฐอเมริกากลับไปจับมือเป็นมิตรกับฝ่ายม่านไม้ไผ่อย่างคิดไม่ถึง ผู้เคยเป็นศัตรูกันมาอย่างร้ายแรงกลับมาเป็นมิตร ในโลกนี้ไม่มีอะไรแน่นอน หลังจากพระเจดีย์ตรัสรู้เกิดปาฏิหาริย์เป็นต้นมา โลกมีอะไรแปลกๆ เปลี่ยนแปลงเกิดขึ้นอย่างคิดไม่ถึง แสดงถึงความรุ่งเรืองของพระพุทธศาสนาในอนาคตไม่นานนี้ ทำให้ข้าพเจ้าเกิดสังหรณ์ใจว่าฝ่ายแดงจะถึงจุดจบอวสาน หรืออาจจะมีการเปลี่ยนแปลงครั้งใหญ่เพื่อให้เข้ากับฝ่ายเสรี คลี่คลายความกดขี่ทาสแรงงานอย่างทารุณโหดร้ายให้เข้ากับโลกเสรีได้ ขอให้เราชาวพุทธช่วยอธิษฐาน ขอให้ชาวโลกอย่าเห็นแก่ตัว จงเห็นแก่ส่วนรวม เราอยู่คนเดียวในโลกไม่ได้ จะเป็นบุญของชาวโลก

ทำให้ข้าพเจ้าคิดในแง่ดีว่า **ชาวโลกส่วนมากกำลังมองหาที่พึ่งทางใจ ไม่มีใครคิดว่าที่พึ่งนั้นอยู่ในตัวเราเอง ในหลักธรรมของพระพุทธเจ้า หากเราใช้สติปัญญาพิจารณาเพียงหลักของศีล ๕ ข้อ ปฏิบัติง่ายๆ มีอยู่ในตัวเราทุกคน ศึกษาให้รู้ความจริง เมื่อปฏิบัติแล้วจะเกิดผลดีทางใจอย่างมหาศาล เพราะหลักทางพุทธศาสนาสามารถทำให้โลกเกิดสันติสุขรอดพ้นอันตรายได้ โลกจะได้รับความอบอุ่นจากหลักธรรมคำสอนของพระพุทธศาสนา**

เมื่อเรามองเห็นผลดีของศีล ๕ ข้อ ที่คุ้มครองโลกให้สงบได้ เราจงเริ่มที่ตัวเราเองก่อนแล้วแพร่ไกลออกไป เมื่อรู้ว่าปฏิบัติง่ายๆ แต่ผลที่ได้นั้นไม่สามารถจะคำนวณได้ เมื่อทำให้โลกสงบแล้ว ความสบายใจจะเกิดแก่ตัวเราและชาวโลกทั่วไป

ในปัจจุบันนี้เราต่างก็รู้กันแล้วว่า พวกมารศาสนาได้คอยก่อกวนความสงบสุข คอยแอบแฝงแทรกแซงอยู่ในสังคมต่างๆ คอยจะหาช่องทางปลุกปั่นบิดเบือนความจริงว่าบุญบาปไม่มี กรรมดีกรรมชั่วไม่มี ไม่ต้องมีความกตัญญูต่อผู้มีพระคุณ ตายแล้วสูญ ถ้าเราได้พิจารณาแล้วจะเห็นได้ว่าทุกอย่างมีแต่ความชั่วร้าย ล้วนแต่เป็นภัยทำลายสังคมประเทศ ศาสนา พระมหากษัตริย์ แต่ก็อดนึกสงสารพวกที่ไม่รู้ตัวว่าได้ทำอะไรลงไป และทำเพื่อใคร ผลอะไรจะตามมาสิ่งเหล่านี้เขาไม่คิดว่า เขากำลังจะทำลายตัวเองและญาติพี่น้องชาวไทยของเขา อย่านึกฝันว่าตัวเองจะได้เป็นใหญ่เป็นโต โด่งดังมีอำนาจวาสนาเป็นความฝันที่เป็นภัยแก่ตัวเอง ไม่มีวันเป็นความจริงได้

หากเราจะติดตามพิจารณาเหตุการณ์ ที่เกิดขึ้นกับประเทศเพื่อนบ้านที่ใกล้ชิดติดแดนกับเรา ผู้ลี้ภัยได้ให้สัมภาษณ์และเล่าเรื่องทารุณต่างๆ จะรู้ว่ามีอะไรเกิดขึ้นกับประชาชน นักศึกษา ที่เคยสนับสนุนฝ่ายแดง เพราะหวังคอยวันตามคำสัญญาที่ว่า **เมื่อท้องฟ้าสีทองผ่องอำไพ ประชาชนจะเป็นใหญ่ในแผ่นดิน** เมื่อฝ่ายแดงเข้ายึดครองแล้วด้วยความหลงเชื่อของพวกนักศึกษาได้ช่วยเหลือ สิ่งที่ได้รับก็คือต่างกระโจนหนีลงแม่น้ำโขงเอาชีวิตรอดแทบไม่ทัน ว่ายน้ำหนีมาขึ้นฝั่งไทยเพื่อขอพึ่งพระบรมโพธิสมภารพระเจ้าอยู่หัว อยู่ใต้ร่มโพธิ์ร่มไทรของแผ่นดินไทย ได้รับความอบอุ่นมีอิสระเสรี พวกที่โจนหนีไม่ทัน ว่ายน้ำไม่แข็ง ก็ถูกฆ่าตายลงอย่างมากมาย อย่างน่าสงสาร ที่เห็นผิดเป็นชอบ นี่เป็นตัวอย่างที่ดีของคนไทยที่คิดจะขายชาติ หวังเป็นใหญ่เป็นโตกับฝ่ายแดง จะได้สำนึกคิดพิจารณาดูชีวิตของตนเอง

ท. เลียงพิบูลย์

อย่าลืมตัวว่า ...

เราเกิดมามีชีวิตอยู่ในโลกมนุษย์มีเวลาสั้นๆ ตามกรรมลิขิต
เวลาจำกัด ไม่ใช่เราจะมีชีวิตยืนยาวตลอดไป ไม่รู้จักตาย
เมื่อรู้ชีวิตเราอยู่ไม่นานนัก เราอย่าทะนงตัว
ควรคิดให้ดีว่าอันความดีหรือความชั่วอยู่ที่ตัวเรา
จะร้ายที่สุดก็อยู่ที่ตัวเรา !

ถ้าเราปฏิบัติตัวเดินทางผิด สร้างแต่ความชั่วร้าย ที่สุดทำให้ชาวบ้านชาวเมืองแช่งด่า ทำผิดคิดร้ายจนถึงกับถูกประหาร ประชาชนพากันดีใจที่ตัวเสนียดจังไรชั่วร้ายตายไปจากโลก พวกญาติพี่น้องพลอยเสียหายไปด้วย ถ้าเราปฏิบัติดีถึงกับเป็นอัจฉริยบุคคล หรือเป็นวีรบุรุษ ทำให้ผู้คนชื่นชมยินดีเคารพนับถือ แม้จะจากไปก็มีแต่คนอาลัยความดี ยกย่องสรรเสริญไม่สิ้นสุด จะทำดีทำชั่วอยู่ที่ตัวเรา พลังใดก็ไม่ยิ่งใหญ่ไปกว่าพลังใจของเราเอง จงนำออกมาใช้ประโยชน์ในทางดีพร้อมด้วยศีลธรรม

เมื่อข้าพเจ้าได้ยินข่าวก็มีความสนใจในเรื่องปาฏิหาริย์ หรือมหัศจรรย์ที่เกิดขึ้นกับเจดีย์ตรัสรู้ และต้นพระศรีมหาโพธิ์ที่พุทธคยาในประเทศอินเดีย ทำให้ข้าพเจ้าคิดว่าเป็นความจริงที่หายาก หากใครไม่ได้พบเห็นประสบพบด้วยตนเองแล้ว ก็ยากที่จะให้ผู้ไม่ได้พบด้วยตนเองเชื่อ ทำให้ข้าพเจ้าอยากจะพิสูจน์เหตุการณ์หาเหตุผลของความจริงที่เกิดขึ้นแล้ว ให้กระจ่างแจ้งเห็นจริง จึงได้ติดตามเรื่องนี้ตลอดมาด้วยความสนใจ และข้าพเจ้าแน่ใจ ไม่มีข้อสงสัยใดๆ เลย ตัวเองเชื่อแล้วแต่ผู้อื่นที่ยังไม่เชื่อก็ยังมีอีก

ฉะนั้นจึงพยายามหาหลักฐานเหตุผลให้แจ้งชัด โดยได้อัดเสียงจากวิทยุยานเกราะ ๗๙๒ ออกอากาศเวลา ๒๑.๐๐ น. ในรายการ "ภาษาวัด" โดยคนวัด เมื่อต้นเดือนตุลาคม เวลานั้นเรารู้เพียงพระเจดีย์พุทธคยาแสดงปาฏิหาริย์

เป็นครั้งที่ ๕ แต่เทปนั้นบางตอนเสียงฟังไม่ชัด ตอนพระมหาองค์หนึ่งได้ตอบข้อซักถามของท่านเจ้าคุณพระธรรมมหาวีรานุวัตร ในความรู้สึกเมื่อเวลาที่ได้เห็นการเกิดปาฏิหาริย์ของพระเจดีย์ ซึ่งการตอบคำถามของท่านเจ้าคุณ ได้แสดงคำพูดออกมาด้วยความตื่นเต้น ที่ได้เห็นสิ่งประหลาดมหัศจรรย์ที่ไม่เคยนึกฝันว่าจะมีขึ้นในโลก ความตื่นเต้นทำให้พูดอย่างละล่ำละลัก ทำให้ลิ้นรัว ฟังแล้วบางตอนจับใจความไม่ได้ แม้จะเปิดเทปกลับไปกลับมาซ้ำๆ ก็จับข้อความไม่ได้ชัดเจน

เมื่อข้าพเจ้าได้พยายามเช่นนั้นแล้วแต่ก็ยังไม่ได้ผล จึงนึกถึงท่านเจ้าคุณพระธรรมมหาวีรานุวัตร ควรจะมีจดหมายไปนมัสการขอความกรุณาให้ได้ข้อความชัดเจนจากท่าน ซึ่งข้าพเจ้าก็ยังไม่เคยพบ และรู้จักท่านมาก่อน เคยแต่ได้ยินชื่อของท่าน แต่คิดว่าเราทำเพื่อประโยชน์ส่วนรวมมิใช่ประโยชน์ส่วนตัว ท่านคงจะเมตตากรุณาต่อข้าพเจ้าบ้าง คิดแล้วจึงได้เขียนข้อความเรื่อง "พุทธปาฏิหาริย์" มีสิ่งที่ข้าพเจ้ายังข้องใจเสียงในเทป และข้อความอื่นๆ บางตอน ส่งไปกราบเรียนนมัสการถามท่านเจ้าคุณ ที่วัดพุทธคยาในประเทศอินเดียทางจดหมาย เมื่อเดือนมกราคม พ.ศ. ๒๕๒๒ และข้าพเจ้าได้เขียนย่อๆ ไว้ในตอนท้ายในหนังสือสวัสดีปีใหม่ มีผู้สนใจกันมาก

เมื่อบ่ายวันศุกร์ที่ ๒ เดือนกุมภาพันธ์ ๒๕๒๒ ข้าพเจ้ากำลังอยู่ในห้อง เด็กเข้ามาบอกว่า "มีพระท่านต้องการพบ" ก็คิดว่าพระที่ท่านมาขอพบนั้นเป็นเรื่องธรรมดาสำหรับบ้านข้าพเจ้า และถือว่าเป็นสิริมงคลเมื่อพระมาพบถึงบ้าน

เมื่อรีบลงมาเข้าห้องรับแขก ก็เห็นพระองค์หนึ่งรูปร่างสง่า ท่าทางใจดีอารมณ์เย็น และยังมีสุภาพบุรุษอีกผู้หนึ่ง ข้าพเจ้ายังไม่เคยรู้จักมาก่อนทั้งพระและสุภาพบุรุษ แต่ข้าพเจ้าก็เข้าไปนมัสการท่านด้วยความเคารพ

แล้วสุภาพบุรุษผู้นั้นก็เอ่ยขึ้นเป็นเชิงแนะนำว่า

ท. เลียงพิบูลย์

"นี่ท่านเจ้าคุณพระธรรมมหาวีรานุวัตร เป็นเจ้าอาวาสวัดพุทธคยา ในประเทศอินเดีย ท่านมาถึงเมืองไทยมีความประสงค์อยากพบตัว คุณ ท. ผมเลยอาสาขับรถเที่ยวหาบ้าน กว่าจะมาถูกก็เสียเวลาที่เข้าผิดสามซอย เพราะยังไม่รู้จักบ้านมาก่อน"

ข้าพเจ้าได้ยินชื่อท่านเจ้าคุณพระธรรมมหาวีรานุวัตร ก็ขนลุกชาขึ้นมาทันที เพราะยังไม่เคยพบรู้จักท่านมาก่อนก็ตื่นเต้นดีใจ เพราะจู่ๆ ท่านก็มาถึงบ้าน จึงทำให้มีความปีติยินดีมาก คล้ายกับข้าพเจ้าไปพบท่านถึงพุทธคยาประเทศอินเดีย ดีใจที่จะได้มีโอกาสนมัสการเรียนถามท่านเรื่อง "ปาฏิหาริย์" พระเจดีย์และต้นพระศรีมหาโพธิ์ที่เป็นรูปลอยขึ้นสู่ท้องฟ้า มีผู้ประสบพบเห็นด้วยตนเองจำนวนร้อยๆ พันๆ ทุกคนเห็นแล้วต่างก็มีความตื่นเต้น เป็นเรื่องที่มีผู้สนใจมาก ที่ดีใจก็นับว่าข้าพเจ้าเป็นคนมีโชคดี ที่จะได้เรื่องที่กำลังมีความสนใจจากปากคำของท่านเจ้าคุณโดยตรง เพราะข้าพเจ้ามีความสนใจอยากหาความจริงในเหตุการณ์ที่ได้เกิดขึ้นแล้ว เพื่อให้คนรุ่นหลังจะได้ศึกษารู้ความจริง จะได้ไม่ถูกบิดเบือน

เมื่อข้าพเจ้าได้สนทนากับท่านเจ้าคุณครู่หนึ่ง ท่านเจ้าคุณก็แนะนำว่า สุภาพบุรุษผู้นั้น คือ *คุณสะอาด กองสุวรรณ* ได้พยายามขับรถพาท่านเจ้าคุณมาถึงบ้านข้าพเจ้า นับว่าท่านมีความศรัทธาผู้หนึ่ง

ข้าพเจ้ายินดีที่ได้รู้จักคุณสะอาด กองสุวรรณ และขอโทษที่ทำให้ท่านได้รับความลำบากในการหาบ้านข้าพเจ้า และขอบคุณที่ได้นำท่านเจ้าคุณมาถึงบ้าน และรู้ว่าท่านผ่านพุทธคยาในประเทศอินเดียมาแล้ว

ส่วนท่านเจ้าคุณนั้นสังเกตดู สมกับมีผู้ยกย่องท่านเป็นพระเถระผู้ใหญ่ที่น่าเคารพนับถือ

พอสนทนากับท่านพอสมควรแล้ว ข้าพเจ้าก็นมัสการท่าน ขอให้ท่านบรรยายเหตุการณ์ที่พุทธคยา ที่ได้เกิดขึ้นแล้ว

ข้าพเจ้า **กระผมอยากจะให้พระเดชพระคุณท่านเจ้าคุณ ช่วยกรุณาเล่าเหตุการณ์ปาฏิหาริย์ที่เกิดขึ้นที่พุทธคยา เรื่องพระเจดีย์ตรัสรู้ และต้นพระศรีมหาโพธิ์ลอยขึ้นสู่เบื้องบนท้องฟ้า ที่ทำให้ผู้คนหลายชาติหลายภาษาต้องแตกตื่นพากันไปดูมากมาย ข้อเท็จจริงเป็นอย่างไร** กระผมดีใจที่ได้รู้จากปากคำท่านเจ้าคุณโดยตรง และท่านเจ้าคุณกรุณามาถึงบ้านกระผม ได้นำความรู้ที่กระผมกำลังนึกต้องการก็ได้อย่างใจ นับว่าเป็นสิริมงคลแก่ตัวเอง

ท่านเจ้าคุณ เจริญพรคุณโยม อาตมาก็มีความยินดีที่ได้พบกับโยมวันนี้ และอยากจะบรรยายภาพที่เกิดขึ้นแล้วให้คุณโยมได้ฟัง

ครั้งแรกเกิดขึ้นเมื่อวันที่ ๓๐ สิงหาคม ๒๕๒๑ เวลา ๒๒.๐๐ น.เศษ ถึง ๒๓.๐๐ น.เศษ ได้ปรากฏรูปองค์พระเจดีย์ที่ทรงตรัสรู้พร้อมต้นพระศรีมหาโพธิ์ลอย อยู่บนท้องฟ้ากลางอากาศ มีรัศมีพวยพุ่ง แผ่แสงสว่างรอบองค์พระเจดีย์ใหญ่กว่าพระเจดีย์องค์เดิมประมาณ ๓ เท่า เกิดหลังจากฝนตก ไฟฟ้าภายในองค์พระเจดีย์ดับมืดหมด ก็ปรากฏภาพองค์พระเจดีย์และต้นพระศรีมหาโพธิ์มีรัศมีพวยพุ่งงดงามแจ่มใส มีชาวมุสลิม ฮินดู ชาวคริสต์ ชาวพุทธจีน ไทยและญี่ปุ่น จำนวนมากมาย ได้พากันตื่นเต้นในเหตุการณ์มหัศจรรย์ในครั้งนี้ ภาพนิมิตนี้เห็นไปถึงตัวจังหวัดเมืองคยา ซึ่งห่างออกไป ๑๕ ก.ม. มีคนขับรถแท็กซี่กำลังนอนหลับอยู่บนรถ มีคนมาปลุกพอตื่นลืมตาขึ้นมาก็เห็นพระเจดีย์ตรัสรู้อยู่ตรงหน้าก็งง เพราะจำได้ว่านำรถมาจอดอยู่ในตัวจังหวัด แต่ทำไมมาอยู่ที่พุทธคยาได้ก็ตื่นเต้น ต่อมาได้ไปรายงานให้พระที่รักษาองค์พระเจดีย์พุทธคยาทราบถึงเหตุที่เกิดขึ้นอย่างมหัศจรรย์

ยังมีประหลาดอีกรายหนึ่ง เป็นชาวพุทธ ท่านผู้นี้อาตมาได้สัมภาษณ์และได้อัดเสียงไว้พิสูจน์ ท่านผู้นั้นบอกว่า ที่บ้านท่านอยู่ใกล้พระพุทธเจดีย์ ธรรมดาก็มองไม่เห็นต้นพระศรีมหาโพธิ์ เพราะองค์พระเจดีย์บังเหลี่ยม แต่เมื่อเกิดปาฏิหาริย์ลอยขึ้น

บนท้องฟ้า ได้มองเห็นองค์พระเจดีย์ชัดเจน และยังมองเห็นต้นพระศรีมหาโพธิ์ได้แจ่มแจ้ง ซึ่งก็เป็นเรื่องมหัศจรรย์กว่าธรรมดา

เมื่อคืนวันที่ ๑๐ กันยายน เวลา ๒๒.๐๐ น. เศษ อาตมาได้ยินเสียงเอะอะโวยวายทางหน้าวัด เหมือนจะมีเหตุร้ายแรงใหญ่โต น่ากลัวดังเหมือนแผ่นดินจะถล่มทลาย เสียงตะโกนร้องบอกต่อๆ กันดังเกรียวกราว จับข้อความไม่ได้ว่าเกิดอะไรขึ้น รู้สึกพวกชาวบ้านนอกวัดวิ่งกันวุ่นวายคล้ายจะมีเหตุร้าย

วันนั้นอาตมาอยู่ที่กุฏิ คนงานในวัดก็เงียบหายหมด เหมือนไม่มีคนเหลืออยู่ในที่นั้น ซึ่งต่อมาก็ทราบข่าวว่าเสียงอื้ออึงไม่ใช่เรื่องร้ายตามที่เข้าใจ เป็นเสียงตะโกนบอกต่อๆ กันอย่างตื่นเต้นให้รู้ว่า บัดนี้พระเจดีย์ตรัสรู้ได้ปรากฏปาฏิหาริย์ขึ้นอีกแล้วเป็นครั้งที่ ๒ พอรู้เท่านั้นพวกในวัดและนอกวัด ทั้งแขก ทั้งไทยต่างมีความตื่นเต้น ต่างพากันวิ่งไปดูสิ่งมหัศจรรย์ที่เกิดขึ้นอย่างไม่ยอมให้เสียโอกาสกลัวจะไม่ได้เห็น จากนั้นเสียงที่ตื่นเต้นน่ากลัวจึงหายเงียบ พร้อมทั้งคนในวัดก็ได้วิ่งออกไปหมด นี่เป็นปาฏิหาริย์ครั้งที่ ๒

เจริญพร ปรากฏว่าเกิดขึ้นหลังฝนตกเหมือนกับครั้งที่ ๑ แต่พวกที่วิ่งไปได้เห็น ภาพตอนปลายเพียง ๓ นาที ภาพนั้นก็สลายตัวจากหายไป

คุณอร่าม รอดเนียม เป็นคนหนุ่มที่ได้ปริญญาโท ตามปกติไม่ค่อยเชื่อเรื่องปาฏิหาริย์ หรือเรื่องมหัศจรรย์หรืออภินิหาร และเรื่องท่านองเดียวกันไม่ยอมเชื่อ มักจะคัดค้านด้วยเหตุผลสมัยใหม่เสมอ แต่คืนนั้นโชคดีที่เธอได้เห็นปลายเหตุการณ์ด้วยตนเอง รุ่งขึ้นเธอบ่นว่าเสียดายเหลือเกิน เห็นการเกิดปาฏิหาริย์ของพระเจดีย์ระยะสั้น ไม่อิ่มตาและจุใจ และอาตมาคิดว่าคุณอร่ามได้ประสบเหตุการณ์มาด้วยตนเองแล้ว จิตใจความรู้สึกคงจะเปลี่ยนแปลงไปบ้าง

รุ่งขึ้นคุณอร่ามเกิดศรัทธา เตรียมตัวที่จะคอยดูการเกิดปาฏิหาริย์ขององค์พระเจดีย์ตรัสรู้ ตามปกติเธอกินอาหารเย็นแบบแขกตอน ๓ ทุ่ม แต่วันนั้นกินอาหาร

แต่เวลาบ่าย เรียบร้อยแล้วจัดแจงแต่งตัวแต่เย็นยังไม่ทันค่ำ แล้วไปคอยเฝ้าดูปาฏิหาริย์พุทธเจดีย์ตรัสรู้ด้วยจิตใจศรัทธา แต่คืนนั้นไม่ปรากฏอะไรเกิดขึ้น เหตุการณ์ปกติทั่วไป รุ่งขึ้นคุณอร่าม รอดเนียม ก็ยังไม่ละความพยายามและอดทน กินข้าวแต่บ่ายแล้วไปเฝ้าดู ไม่ยอมไปไหน

ข้าพเจ้า ตอนนี้กระผมคิดว่า คุณอร่ามคงจะเชื่อแล้วว่าเรื่องปาฏิหาริย์ทางพุทธศาสนานั้นมีจริง จึงได้สนใจมาก เรื่องปาฏิหาริย์มหัศจรรย์ย่อมจะเกิดขึ้นโดยไม่มีเหตุผลต้นปลายจะพิสูจน์ กระผมมีท่านที่เคารพนับถือ มีศาสตราจารย์หลายท่านที่ไม่ยอมเชื่อในสิ่งลี้ลับ แต่เมื่อได้ประสบด้วยตนเองเกิดขึ้นไม่มีเหตุผล ซึ่งเมื่อได้เห็นด้วยตา ก็ยอมเชื่ออย่างแน่นแฟ้น ไม่มีอะไรจะเปลี่ยนความรู้สึกเป็นอื่นไปได้ทั้งๆ เป็นผู้มีความรู้สูง สำเร็จวิทยาศาสตร์เป็นชั้นปัญญาชนของชาติไทย สำเร็จการศึกษาได้รับปริญญาสูงจากต่างประเทศ ทั้งมีผู้เคารพนับถือทั้งชาวไทยและชาวต่างประเทศ

ท่านเจ้าคุณ เห็นความจริงก็คงจะเกิดศรัทธาขึ้นแล้ว เมื่อได้ประสบการณ์ด้วยตนเอง

เหตุการณ์สำคัญครั้งที่ ๓ นี้เกิดขึ้นเมื่อวันที่ ๑๒ กันยายน ตอนเวลา ๑๙.๒๑ น. ตอนหัวค่ำก่อนฝนตก จนฝนตกแล้วพักหนึ่ง ภาพก็ค่อยๆ จางหายไป ประชาชนไปคอยเฝ้าดูได้เห็นกันจำนวนมาก คุณอร่ามได้แสดงความตื่นเต้นที่ได้เห็นอย่างชัดเจน เธอก็ไม่ได้บอกใครหรือพระที่วัดให้ไปดู องค์พระเจดีย์ตรัสรู้เกิดปาฏิหาริย์ปรากฏขึ้นครั้งที่ ๓ นี้ ทุกอย่างชัดเจนเหมือน ๒ ครั้งที่แล้ว แต่ปรากฏว่าด้านทิศตะวันออกของเจดีย์เห็นชัดเจนเป็นพิเศษ

รุ่งขึ้นอาตมาต่อว่าคุณอร่าม เมื่อเห็นอะไรดีไม่มาบอกให้พระที่วัดไปดูบ้าง นี่อะไรดูคนเดียว คุณอร่ามเธอยอมรับว่าเมื่อเห็นภาพปาฏิหาริย์ก็ไม่อยากจะคลาดจากสายตา อยากดูให้เห็น ให้อิ่มตาอิ่มใจ ครั้นจะละมาก็เสียดาย ภาพเช่นนี้น้อยคน

ที่เกิดมาจะมีโอกาสได้เห็น ผมจึงเฝ้าดูอยู่ตลอดเวลา สิ่งมหัศจรรย์ดูไม่รู้เบื่อไม่รู้อิ่ม อยากจะจดจำฝังไว้ในความรู้สึกตลอดไป

ข้าพเจ้า **เรื่องที่เกิดขึ้นนี้ ความรู้สึกของท่านเจ้าคุณรู้สึกอย่างไร** เห็นภาพที่แจ่มใสมีรัศมีอย่างที่ท่านผู้อื่นเห็นในความสวยงาม เห็นลวดลายวิจิตรพิสดารเป็นสิ่งอัศจรรย์ไหมครับ

ท่านเจ้าคุณ เจริญพร ตอนนั้นอาตมายังไม่ได้เห็นด้วยตนเอง มีแต่ผู้ที่ไปเห็นมาแล้วเล่าให้ฟังอย่างตื่นเต้น ตามความรู้สึกแต่ละบุคคล อาตมาจึงได้ไปสัมภาษณ์ นำเทปไปอัดเสียงผู้ที่ได้รู้เหตุการณ์ เห็นแล้วเกิดมีความรู้สึกตื่นเต้นอย่างไรบ้าง

มีชาวอิสลามผู้หนึ่งอายุ ๙๓ ปีแล้ว กล่าวขึ้นด้วยความศรัทธา เมื่อเห็นภาพปาฏิหาริย์พระเจดีย์ตรัสรู้ทางพุทธศาสนาแล้วก็เกิดปีติ ไม่เคยนึกว่าจะมีเรื่องประหลาดมหัศจรรย์เกิดขึ้นในทางพุทธศาสนา ได้บอกว่าเกิดความเลื่อมใส ไปปลุกลูกปลุกเมียญาติพี่น้องให้ลุกขึ้นมาดูทั่วกัน ได้ก้มลงกราบแสดงความคารวะองค์พระเจดีย์ตรัสรู้ด้วยเกิดศรัทธา ส่วนผู้ได้รู้เห็นในความรู้สึกทั่วๆ ไปนั้น เกิดตื่นเต้นมีความศรัทธา

แต่ก็แปลกเหมือนกัน เจริญพร มีนักศึกษาไทยคนหนึ่งอาตมาถามว่าเห็นการเกิดปาฏิหาริย์ขององค์พระเจดีย์ตรัสรู้ไหม แกตอบอย่างหน้าตาเฉยว่าไม่รู้ ไม่เห็น ไม่สนใจ นี่แหละเจริญพร อาตมาก็พยายามถามครั้งใดก็ได้รับคำตอบซ้ำๆ แบบนี้ทุกครั้ง เขาจะมีความรู้สึกอย่างไรอาตมาก็ยังไม่เข้าใจ เจริญพร ทั้งๆ ที่มีผู้สนใจคนแตกตื่นโจษจันกันทั่วไปในพุทธคยา ต่างรู้ต่างเห็นเหตุการณ์เหล่านี้ด้วยกันทุกคน นับว่าเป็นข่าวใหญ่รู้กันทั่วไปทุกชาติ ทุกภาษา แต่นักศึกษาผู้นี้ตอบได้เพียงไม่สนใจ ไม่รู้ ไม่เห็น ยืนคำเช่นนี้ตลอดเวลา อาตมาถามว่าพักอยู่ที่ไหน แกก็บอกว่าพักอยู่ที่วัดธิเบต ความจริงวัดธิเบตนั้นใกล้องค์พระเจดีย์ ห่างเพียง ๒ เส้นเท่านั้น เป็นที่เห็นได้

อย่างชัดเจนที่สุด อาตมาก็แปลกใจบุคคลผู้นี้มาก ไม่รู้ว่าถือศาสนาแบบไหนและจิตใจคิดอย่างไร อาตมาดูไม่ออก

ข้าพเจ้า กระผมคิดว่า การแสดงกิริยาท่าทางเฉยเมยไม่แยแสต่อเหตุการณ์เช่นนี้ คงจะคิดหาเหตุผลเพื่อจะค้านว่าไม่จริงก็เป็นได้ นี่เป็นการสันนิษฐานของกระผม อาจไม่ตรงความเป็นจริงก็ได้ หรือจะเป็นเพราะนิสัยคนเราย่อมไม่เหมือนกัน พวกดีก็มี พวกชั่วที่คอยทำลายก็ไม่น้อย

ท่านเจ้าคุณ เจริญพร อาตมาก็สงสัยเช่นนั้น เพราะอาตมาได้ไปสัมภาษณ์ อัดเสียงไว้เป็นพยาน

ทุกคนให้ความร่วมมือ ทุกศาสนาก็รับว่าเห็นได้ชัดเจนจะแจ้ง ทั้งชาวอินเดีย ชาวฮินดู ชาวคริสต์ ชาวลังกา ชาวจีน ชาวญี่ปุ่น ฯลฯ ต่างให้การสนับสนุนเป็นผู้ให้สัมภาษณ์ว่าการเกิดปาฏิหาริย์ได้เห็นด้วยตนเอง และผู้ที่อาตมาไปสัมภาษณ์นั้นทุกคนมีสติสัมปชัญญะสมบูรณ์ มีจิตใจเป็นปกติ ตอบคำสัมภาษณ์ด้วยกิริยาตื่นเต้น ยกเว้นคนเดียวที่อาตมาเห็นแปลก แสดงความไม่สนใจเลย

ข้าพเจ้า กระผมอยากทราบว่า **ครั้งไหนที่ท่านเจ้าคุณว่าตื่นเต้นเมื่อเห็นแล้วเกิดประทับใจมากที่สุด** เกิดติดหูติดตา ไม่สามารถจะลืมได้ตลอดไปชั่วชีวิต

ท่านเจ้าคุณ เจริญพร ครั้งที่แล้วๆ ผ่านไปนั้น อาตมาไม่ได้เห็นด้วยตาของตัวเอง ได้ยินแต่เขานำมาเล่าให้ฟังว่า การเกิดปาฏิหาริย์พระพุทธเจดีย์ตรัสรู้เป็นภาพที่สวยสดงดงามน่าชมอย่างไม่รู้เบื่อ แต่อาตมาก็ยังไม่เห็นเอง เห็นจะเป็นเพราะอาตมาเป็นผู้ใหญ่ซึ่งไม่ว่องไวเหมือนพระหนุ่มๆ พอรู้ข่าวก็เดินบ้าง วิ่งบ้าง กลัวจะไม่ทันได้เห็น

อาตมาได้เห็นเมื่อปรากฏขึ้นเป็นครั้งที่ ๔ ในวันที่ ๑๔ กันยายน เมื่อเวลาดึก ตี ๓ อุบาสกบารัว ลีลาชัน ซึ่งเป็นชาวพุทธเป็นผู้เลื่อมใสศรัทธาในพระพุทธศาสนา ได้อพยพจากเมืองกัลกัตตามาอยู่ใกล้กับที่พระพุทธองค์ตรัสรู้ อุบาสกผู้นี้รู้สึกมีความสนใจเฝ้าคอยดู ยอมอดหลับอดนอน เอาใจใส่ในเรื่องนี้มาก เมื่อเห็นแสงขององค์พระเจดีย์ตรัสรู้เริ่มลอยขึ้นสู่ท้องฟ้า อุบาสกบารัวก็ตื่นเต้นดีใจตาลีตาลาน ไม่รอให้เสียเวลารีบนำสามล้อมาตามพระที่วัด

แต่มาถึงหน้าวัดไทยเป็นเวลาดึกมากแล้ว ประตูด้านหน้าทางเข้าวัดใส่กุญแจ เข้าไม่ได้ จะตะโกนเรียกพระก็คงจะไม่ได้ยิน เพราะอยู่ห่างไกล ลึกเข้าไปหลังวัด จะปีนกำแพงวัดข้ามเข้าไปก็จะเป็นการไม่สมควร ขาดความเคารพนับถือ อุตส่าห์เดินเลาะกำแพงซึ่งติดกับนาของชาวบ้าน บางตอนก็แคบไม่มีทางเดิน ก็บุกลงที่ต่ำ คืนนั้นเป็นข้างขึ้น ๑๓ ค่ำ เดือนยังไม่ตก มีแสงจันทร์ส่องสว่างอยู่บ้าง อุบาสกบารัวจึงพยายามเดินเลาะตามข้างกำแพง บางแห่งก็พลาดล้มลง เซไปกระทบเข้ากับกำแพงวัด เข่าแตกเป็นแผลเลือดไหล แม้จะล้มลุกคลุกคลานแกก็ไม่ย่อท้อ มีความอดทน ไม่สนใจกับความเจ็บปวด พยามยามตะเกียกตะกายจนถึงหลังวัดที่เป็นกุฏิพระ แล้วก็ร้องตะโกนปลุกพระตื่น เพื่อไปดูพระเจดีย์ตรัสรู้กำลังปรากฏลอยอยู่บนท้องฟ้าแล้ว แม้ตัวเองล้มลุกคลุกคลานหัวเข่าแตกเลือดออก ทั้งเจ็บทั้งแสบ ก็ไม่สนใจย่อท้อ เพียงแต่ขอให้เรียกพระให้ไปเห็นปาฏิหาริย์พระเจดีย์ตรัสรู้ ก็เป็นที่สบายใจแล้ว

ส่วนพระเมื่อได้ยินเสียงตะโกนร้องเรียก พอรู้ว่าพระเจดีย์เกิดปาฏิหาริย์ขึ้นแล้ว ต่างก็รีบตื่นอยากเห็นอยากดู บางองค์ไม่ทันหาผ้าจีวรห่มมีเพียงอังสะเท่านั้น ท่านก็เดินลิ่วพาตัวออกจากวัดไม่สนใจอะไร พวกพระก็พากันแตกตื่นเดินลิ่วออกจากวัดไป ต่างรีบร้อนกลัวจะไม่ทันเห็นภาพมหัศจรรย์ ไม่ได้บอกกล่าวชวนผู้ใด ระยะจากวัดไทยถึงเจดีย์ตรัสรู้ห่างกันประมาณ ๙ เส้น ไม่เกิน ๑๐ เส้น

อุบาสกบารัว ลีลาชัน บอกว่าท่านเจ้าคุณยังไม่เห็นต้องไปปลุก แล้วก็เอาสามล้อมาปลุกอาตมา เวลานั้นพระและผู้คนในวัดต่างออกไปหมดแล้ว เหลืออาตมา

เป็นองค์สุดท้าย อาตมานั่งมาในสามล้อเวลานั้นเดือนยังไม่ตก ดวงจันทร์ยังส่องแสง เพราะเป็นเวลาขึ้น ๑๓ ค่ำ พอมาถึงหน้าวัดจีนเห็นจะเป็นครึ่งทางระหว่างวัดไทยกับพระเจดีย์พระศรีมหาโพธิ์ อาตมาก็เห็นองค์พระเจดีย์ลอยเด่นอยู่บนท้องฟ้าอย่างชัดเจน และใหญ่กว่าองค์เดิมประมาณ ๒ เท่า

เห็นท่านพระครูยังเดินอยู่ข้างหน้า อาตมาถามว่าท่านพระครูเห็นชัดไหม ท่านก็บอกว่าเห็นชัดครับ จึงถามต่อไปว่า ท่านพระครูเอากล้องถ่ายรูปมาหรือเปล่า ท่านบอกว่าเปล่าครับ อาตมาก็ลงจากสามล้อลงเดิน ขอให้ท่านพระครูนั่งสามล้อรีบกลับไปวัด เพื่อเอากล้องมาถ่ายภาพไว้ให้ญาติโยมได้เห็น แล้วอาตมาลงเดินดูพิจารณาด้วยความรู้สึกของอาตมาเห็นชัดเจน เป็นปาฏิหาริย์มหัศจรรย์จริงๆ อาตมาเห็นองค์พระเจดีย์เป็นสีทองเรื่อๆ มีพระพุทธรูปติดขึ้นไปด้วย เห็นลวดลายที่องค์พระเจดีย์ชัดเจนดี คืนนั้นอาตมาได้เห็นได้ดูอย่างอิ่มตาอิ่มใจ เป็นภาพปาฏิหาริย์มหัศจรรย์ยิ่ง ยังไม่เคยเห็นในชีวิตของอาตมามาก่อน

คืนนั้นมีญาติโยมบูชาไฟไว้ตลอดคืน เพื่อแก้สงสัย ท่านพระครูปลัดบุญมีท่านมีความรู้ทางช่างไฟฟ้า ได้ให้เจ้าหน้าที่ยกสะพานไฟขึ้นดับหมดทุกดวง เมื่อไฟดับทั่วในบริเวณนั้นมืดหมด แต่ภาพการเกิดปาฏิหาริย์พระเจดีย์ตรัสรู้ก็ยังคงลอยอยู่บนท้องฟ้ากลางอากาศ มีแสงสีรัศมีเห็นได้ชัดเจนอย่างเดิม นี่ก็หมดข้อสงสัยในเรื่องไฟฉายสปอร์ตไลท์ได้แล้ว เจริญพร เป็นที่รู้เห็นของประชาชนที่เห็นเหตุการณ์ในคืนนั้น แม้จะดึกมากซึ่งเป็นเวลาพักผ่อนหลับนอน ที่ไม่รู้ก็มีมากมาย แต่ก็มีคนที่สนใจนับร้อยๆ มาได้เห็นเหตุการณ์ในคืนวันนั้น และอาตมาได้ให้คนงานของวัดที่กำลังดูภาพปาฏิหาริย์เพลินอยู่ ให้รีบกลับไปย่ำระฆัง เพราะอาตมาได้รับปากนักศึกษาที่มหาวิทยาลัยมคธ ซึ่งห่างไกลจากวัดที่อาตมาอยู่ไม่มากนัก แต่อยู่ไกลจากพระเจดีย์ตรัสรู้ คนงานกำลังแหงนหน้าขึ้นมองเพลินอยู่จึงไม่อยากจาก และบอกกับอาตมาจะขอไปเคาะระฆังสัก ๕ นาที แล้วจะรีบกลับมาดู แต่อาตมาบอกว่าไม่ได้ อย่างน้อยต้องย่ำระฆังครึ่งชั่วโมง วันนั้นอาตมราต้องให้รางวัลคนงานไป ๒ รูปี

ข้าพเจ้า เรื่องแสงไฟฉายเป็นภาพออกไปสู่ท้องฟ้า เห็นจะหมดข้อสงสัยได้แล้ว กระผมก็เคยนึกว่าถ้าหากพระเจดีย์ตรัสรู้ไม่เห็นชัดเจน ไม่มีลวดลายในองค์พระเจดีย์ ไม่มีรัศมี สีแสงสว่าง ถ้าเป็นเงาสีดำๆ ธรรมดา ไม่ใช่อัศจรรย์ ไม่ใช่ปาฏิหาริย์ คงไม่มีใครสนใจศรัทธาที่จะไปคอยดูยามดึกดื่นอดหลับอดนอนไปดู และคงไม่ตื่นเต้นศรัทธาอย่างที่ท่านเจ้าคุณได้พบได้เห็นมามีลวดลายเห็นได้ชัดเจน เพราะเห็นแล้วทำให้ทุกคนเกิดตื่นเต้นประทับใจในชีวิต

ท่านเจ้าคุณ เจริญพร เรื่องได้เห็นลวดลายที่องค์พระเจดีย์ได้อย่างชัดเจนนั้น

มีอาจารย์จากประเทศไทยชื่ออาจารย์จำรัส ซึ่งได้มาทำปริญญาเอก มาจากมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ จังหวัดมหาสารคาม ได้ร้องออกมาด้วยความตื่นเต้นว่าเห็นลายขิดอย่างชัดเจน อาตมาสงสัยเพราะไม่เคยได้ยินคำนี้มาก่อน จึงถามว่าลายขิดนั้นลายอะไรที่อาจารย์ว่า อาตมาไม่เคยได้ยิน อาจารย์จำรัสบอกว่า ก็เป็นลายหมอนขวาน และลายผ้าพื้นเมืองที่ทางภาคอีสานเข้านิยมทอกันในเวลานี้

ข้าพเจ้า การที่เห็นลวดลายนั้น ต้องแสดงว่าเห็นได้ชัดเจนถึงขนาดเห็นลวดลายนี้ก็คงไม่ใช่เป็นเรื่องธรรมดา กระผมก็ไม่ใช่นักวิทยาศาสตร์ แต่มาคิดดูหากมีไฟฉายตั้งอยู่ ๔ มุมระยะเท่ากัน เมื่อเปิดไฟฉายพร้อมกัน แล้วแสดงไฟฉายหรือสปอร์ตไลท์ ๔ ดวงฉายมีแรงไฟเท่าๆ กัน ส่องไปรวมอยู่ในจุดเดียวกันที่องค์พระเจดีย์ แสงไฟคงไม่กระจายออก แสงสะท้อนคงไม่เกิดขึ้นแน่หากไฟฉายรวมไปอยู่ข้างเดียวกันหมด ถ้าฉายออกไปก็คงไม่มีเงาเป็นสีดำ คงจะไม่เห็นลวดลาย หรือรัศมีออกจากองค์พระเจดีย์ ก็เป็นธรรมดาไม่ใช่ปาฏิหาริย์หรือมหัศจรรย์อะไร คงจะไม่ทำให้ผู้คนมากมายพากันแตกตื่นสนใจมาดูเงาดำธรรมดาแน่ หากจะเป็นภาพลวงตา ก็ไม่เคยได้ยินว่าเกิดขึ้นเวลากลางคืน ส่วนมากที่ได้

รู้มาเกิดภาพหลอนในทะเลทรายเมื่อเวลาร้อนจัด ไม่เคยรู้ว่าเกิดภาพหลอนเวลากลางคืน เห็นจะเป็นกระผมรู้ไม่ถึงก็ได้

ท่านเจ้าคุณ เจริญพรคุณโยม

เมื่ออาตมาได้เห็นในคืนวันที่ ๑๔ เดือนกันยายนนั้น ได้เห็นเป็นครั้งแรกเวลานาน และพิจารณาดูอยู่นาน เห็นรูปองค์พระเจดีย์ได้ชัดเจน แจ่มแจ้งอย่างจุใจ เก็บความปีติดีใจไว้ได้ในความรู้สึก แม้จะดับไฟมืดหมดในบริเวณนั้น ก็ยังเห็นรูปพระเจดีย์ลอยอยู่บนท้องฟ้าเช่นเดิม มีพระและมีชาวญี่ปุ่นมาไหว้พระ พักอยู่ที่วัดญี่ปุ่น ต่างได้นำกล้องมาถ่ายรูปไว้คนละหลายๆ รูป แต่ปรากฏว่าไม่มีใครสามารถจะถ่ายรูปติด เห็นจะเป็นเพราะเป็นพวกสมัครเล่น ยังไม่มีใครมีความรู้ได้ถ่ายรูปอย่างนี้มาก่อน ถ่ายกี่กล้องถ่ายกี่คนก็ไม่มีใครถ่ายภาพติด ท่านพระครูถ่ายไว้หลายรูปล้างแล้วก็ไม่มีภาพอะไรติดเลย อาตมารู้สึกเสียดายมาก แต่ก็พอใจที่ได้เห็นอย่างจุใจ พระในวัดเห็นกันหมด

คืนนั้นเกิดปาฏิหาริย์เป็นเวลานานกว่าทุกครั้งที่ผ่านมา ทุกท่านที่ประสบเหตุการณ์ด้วยตนเองในคืนนั้น ต่างก็ให้ความเห็นยอมรับว่าเป็นสิ่งประหลาดมหัศจรรย์จริงๆ หากไม่ได้ประสบเหตุการณ์เอง คงไม่ยอมรับฟังอย่างเรื่องนี้

ต่อมาได้มีผู้นำเอาเรื่องนี้เขียนไปลงหนังสือพิมพ์ หาว่าเป็นเรื่องไม่จริง เป็นเชิงจะเดาว่า เมื่อปรับปรุงฐานพระเจดีย์ตรัสรู้แล้ว ได้ติดไฟฉายหรือสปอร์ตไลท์ที่ส่ององค์พระเจดีย์นั้น เพิ่งจะติดตั้งในรอบปีนี้เอง ฉะนั้น ก่อนหน้านี้จึงไม่ปรากฏมีภาพเงานี้ แต่เรื่องนี้เขาเข้าใจผิดหรือเข้าใจเอาเองว่า การบูรณะกำแพงล้อมรอบองค์พระเจดีย์ครั้งใหญ่นั้นคงจะตั้งไฟฉายพร้อมกัน แต่ความจริงไม่ใช่

เจริญพร ไฟฉาย ๔ ดวงนั้นมีมาตั้งแต่ดั้งเดิม ก่อนที่อาตมาจะไปอยู่ พวกญาติโยมผลัดกันบูชาไฟเป็นพุทธบูชามานมนาน อาตมาไปอยู่นับถึงปีนี้ ๒๕๒๒ ได้ ๑๕ ปี ไฟฉายเขาก็มีอยู่แล้ว ข้อนี้อาตมาก็ว่าไม่ตรงต่อความจริง พิสูจน์ได้

เจริญพร อาตมาเป็นพระอยู่ในศีลธรรม ปฏิบัติตนอยู่ในขอบเขต ถ้าจะพูดจะทำอะไรก็ต้องคิด และอาตมาก็สำนึกหน้าที่ที่เป็นตัวแทนคณะพระสงฆ์ไทยมาอยู่ในประเทศอินเดีย ฉะนั้นการทำสิ่งใดก็ต้องคิดใคร่ครวญดูว่า สิ่งใดควรหรือไม่ควร เพราะเราเป็นพระผู้ใหญ่แล้ว เจริญพร

ข้าพเจ้า กระผมก็เห็นด้วย

เพราะในยุคปัจจุบันนี้มีฝ่ายทำลายก็มาก หรือจะเรียกว่าฝ่ายมารที่กำลังแทรกแซงคอยก่อกวนอยู่ทั่วไปแทบทุกแห่ง พวกคอยทำลายพระศาสนา ถ้าจะพูดให้ถูกในเวลานี้เราแยกออกได้มีทั้งฝ่ายพระกับฝ่ายมาร ฉะนั้น โลกเราอยู่ทุกวันนี้จึงมีแต่เดือดร้อนปั่นป่วนทั่วไป เพราะฝ่ายมารกำลังก่อกวนทำลาย ทำความยุ่งยากให้เกิดขึ้นทั้งประเทศเล็กประเทศน้อย พวกมารศาสนาพยายามยุยงให้เด็กเกิดมารุ่นใหม่นั้นเกลียดชังพ่อมีผู้มีพระคุณ และพยายามปลุกปั่นใส่ความชั่วเข้าให้เด็กเห็นความชั่วว่าดีมีอิสระ เช่น แนะให้เสพยาเสพติดที่ชั่วร้าย

เวลานี้เรารู้ได้ว่า พวกวัยรุ่นและนักศึกษาทั้งชายหญิงติดยาเสพติดจำนวนเป็นแสนๆ ส่วนมากพ่อแม่ไม่รู้เรื่องเพราะเด็กไปเชื่อคนภายนอกยุยง นับวันมีแต่จะเพิ่มทวีขึ้นเวลานี้รัฐบาลพยายามหาทางแก้ไข ผู้ที่ได้รับทุกข์ชอกช้ำที่ลูกประพฤติชั่วก็คือพ่อแม่ญาติพี่น้องของพวกวัยรุ่นที่เห็นผิดเป็นชอบ เห็นพ่อแม่เป็นผู้ที่น่าชิงชังไม่เคารพนับถือ แต่ใครเล่าจะได้รับความทุกข์ใจ กินไม่ได้นอนไม่หลับเพราะลูกทำชั่วแต่พวกลูกไม่เคยคิดถึงหัวอกพ่อแม่ในเรื่องนี้เลย กระผมคิดว่าในเวลานี้มีแต่หลักธรรมในทางพุทธศาสนาเท่านั้น ที่จะสามารถแก้ไขให้เหตุการณ์ชั่วร้ายทางจิตใจเข้าสู่ปกติได้

ท่านเจ้าคุณ เจริญพร อันข้อนี้แปลกเหมือนกัน

สำหรับวัดไทยพุทธคยาในอินเดีย มีประชาชนชาวอินเดีย พวกศาสนาอินดูซึ่งไม่เคยสนใจในพระพุทธศาสนามาก่อนเลย เวลานี้มี ๖๒ ครัวเรือน จำนวน ๓๑๑ คน เมื่อวันวิสาขบูชา ปี พ.ศ. ๒๕๒๐ อยู่ๆ ก็เกิดเลื่อมใสศรัทธามาขอปฏิญาณตนทำพิธีเข้านับถือพุทธศาสนา

เมื่อวันวิสาขบูชา ปี ๒๕๒๑ พวกชาวพุทธเหล่านี้ได้พาลูกหลานมาขอบรรพชาเป็นสามเณรจำนวน ๑๑ รูป ได้ประกอบพิธีที่โคนต้นพระศรีมหาโพธิ์ เมื่อบรรพชาเป็นสามเณรแล้ว ก็เข้าศึกษาอบรมศีลธรรม สวดมนต์ ปฏิบัติตน อยู่ที่วัดไทยพุทธคยา ศึกษาเล่าเรียนพระธรรมคำสอน

บัดนี้ทางวัดได้จัดตั้งโรงเรียนสอนพุทธศาสนาวันอาทิตย์ รู้สึกว่าทั้งเด็กและผู้ใหญ่สนใจในพระพุทธศาสนามาก เจริญพร มีเด็กๆ มาเล่าเรียนเอาใจใส่สนใจกันมาก เจริญพร โดยเฉพาะเด็กๆ ติดวัด พอถึงเวลาพระทำวัตรหรือย่ำระฆัง พวกเด็กตามบ้านได้ยินเสียงต่างๆ ก็พากันวิ่งมาที่วัด คอยเวลาพระทำวัตรจบแล้วก็สวดมนต์ต่อเป็นกิจวัตรประจำวัน ไม่ว่าฝนตก ฟ้าร้อง ไม่ยอมหยุด

อาตมาเห็นเด็กๆ รู้สึกสงสาร บอกว่าพวกหนูๆ นี่ ถ้าวันไหนฝนตก พวกหนูๆ ก็อยู่บ้าน อย่ามาสวดมนต์เลย เพราะฝนทางเมืองอินเดียตกอย่างทารุณมาก แต่เด็กๆ พวกนี้ไม่ยอมหยุด จะต้องมาสวดมนต์ทำวัตร จบแล้วเด็กก็เริ่มสวดมนต์บทสรภัญญะแบบอินเดีย ไพเราะมาก เจริญพร อาตมาฟังเด็กๆ สวดบทพาหุงรู้สึกวิเวกวังเวง เสียงจับใจอาตมาจนขนลุก นี้ก็เห็นแล้วพวกเด็กอินเดียพากันสนใจพุทธศาสนามาก เด็กพวกนี้ต่อไปจะเป็นผู้สืบศาสนาพุทธในอนาคตของอินเดีย

มาคราวนี้เราจะพูดถึงชาวพุทธใหม่

พวกฮินดูกลับมาถือพุทธตอนก่อนหน้านี้เรื่องเด็กนั้นมี ๖๒ ครอบครัว ได้หันหน้าเข้ามานับถือศาสนาพุทธ นับว่าเป็นนิมิตที่ดี แต่อาตมาก็ยังไม่แน่ใจนัก แต่ก็ดีใจที่มีผู้นับถือพุทธศาสนามากขึ้น

เมื่อสร้างกำแพงโดยรอบพระพุทธเจดีย์ใหม่ๆ ดินยังสูงๆ ต่ำๆ ยังไม่ได้ปรับให้เข้าระดับเดียวกัน คิดว่าจะทำอย่างไรจึงจะปรับดินที่สูงๆ ต่ำๆ ตามกำแพงรอบพระเจดีย์ตรัสรู้ให้ได้ระดับเดียวกันให้เสมอกัน จึงอยากจะลองใจชาวพุทธใหม่ พิสูจน์ว่า

มีความศรัทธาแค่ไหน อาตมาจึงบอกว่าอยากจะพัฒนาองค์พระเจดีย์ให้เรียบร้อย ที่สูงต่ำก็ขุดถมให้อยู่ในระดับเดียวกัน คือที่ไหนสูงก็ให้ขุดออก ตรงไหนต่ำก็เอาดินไปถม การขุดดิน วิธีเกลี่ยดินพวกนี้นับว่าแขกมีฝีมือเยี่ยม เมื่ออาตมาบอกว่าอาตมาอยากจะได้ผู้ที่มีจิตศรัทธา เสียสละแรงงานสร้างกุศลเพื่อเป็นพุทธบูชา สุดแต่ความสมัครใจ ต่อมาชาวพุทธใหม่ส่งจำนวนและรายชื่อผู้มีจิตศรัทธา อาสาพัฒนาทำงานนี้มีจำนวน ๘๐ คน อาตมาก็ต้องเที่ยวไปยืมจอบเสียมและพวกบุ้งกี๋ เครื่องมือต่างๆ สำหรับเพื่อขุดดิน โดยยืมตามวัดต่างๆ ที่พอจะหยิบยืมได้ เมื่อถึงกำหนดวันงานจริงๆ แทนที่จะมา ๘๐ คน กลายเป็น ๑๖๑ คน อาตมาเห็นแล้วปลื้มใจแทบน้ำตาไหล พวกเหล่านี้เขาเป็นพุทธที่แท้จริง และบางคนก็อุตส่าห์เอาเครื่องมือขุดดินมาเองเท่าที่ตัวมี วันนั้นอาตมาจึงทำป้ายใหญ่ เขียนหนังสือแขกตัวโต มีข้อความบอกให้รู้ว่า ผู้ศรัทธาได้อุทิศเวลา แรงงาน เพื่อเป็นพุทธบูชา ป้ายนี้ยกขึ้นสูงขวางถนน ใครไปใครมามองเห็นแต่ไกล เขาอ่านแล้วจะได้รู้ว่าพวกเหล่านี้มิได้รับสินจ้างใดๆ ทำด้วยใจบริสุทธิ์เพราะเกิดศรัทธา หมู่ชาวพุทธเหล่านี้ทำงานด้วยความเต็มใจจริงๆ เข้มแข็งตลอดเวลา ไม่ค่อยยอมพัก เจริญพร

อาตมาต้องจัดเตรียมอาหารไว้ต้อนรับ และวัดอื่นๆ ก็ช่วยกันเตรียมอาหารเท่าที่จะจัดได้ แต่วัดไทยพุทธคยาเป็นตัวยืน อาตมาจึงได้เห็นว่า ชาวพุทธใหม่ของเรานั้น เป็นชาวพุทธด้วยจิตใจศรัทธาจริงๆ เพราะวันนั้นพวกอุทิศแรงงานไม่ค่อยยอมหยุดพัก ไม่อยากให้เวลาผ่านไป เขาทำงานกันจริงๆ จังๆ เต็มที่ ไม่จำเป็นไม่พัก นี่แหละอาตมาเห็นใจ เจริญพร

อาตมาคิดว่า หากว่าเราจะว่าจ้างให้ค่าแรงงานเป็นเงิน ก็คงไม่ได้ผลงานมากเท่านี้ และเรียบร้อยเท่านี้ อาตมาก็พอใจที่เห็นชาวพุทธใหม่มีจิตศรัทธาเข้มแข็งจริงๆ เจริญพร

(ตอนนี้ท่านเจ้าคุณหันมาถามคุณสะอาดว่า กี่โมงแล้ว คุณสะอาดยกนาฬิกาขึ้นดู แล้วก็บอกว่า ๖ โมง ๔๘ นาที)

ท่านเจ้าคุณ อาตมาต้องขออภัย อาตมาต้องลาโยม เพราะจะถึงเวลาที่อาตมานัดแล้ว

ข้าพเจ้า กระผมนับว่าเป็นผู้มีโชคดีที่ท่านเจ้าคุณมาถึงบ้านวันนี้ นับว่าเป็นพระคุณอย่างสูง เพราะกำลังนึกถึงเหตุการณ์ปาฏิหาริย์ที่พระเจดีย์ตรัสรู้ และได้รู้จากปากคำของท่านเจ้าคุณโดยตรง นับว่าท่านเจ้าคุณเป็นผู้มีพระเดชพระคุณต่อกระผมมิอาจลืมได้

ท่านเจ้าคุณ เจริญพร

อาตมาได้ตั้งใจมานานแล้วว่าจะมาเยี่ยมโยม เพราะได้ยินชื่อเสียงของโยมมานานแล้ว ไม่ใช่จะได้ยินชื่อเสียงอย่างเดียว อาตมายังได้ติดตามอ่านหนังสือผลงานที่โยมเขียนตลอดมา ทั้งมีญาติโยมทางเมืองไทยได้ส่งหนังสือของโยมไปให้ที่วัดไทยพุทธคยาในอินเดียเสมอ จดหมายของโยมอาตมาได้รับแล้ว บังเอิญอาตมามีธุระจะกลับมาเมืองไทยเกี่ยวกับสมเด็จพระสังฆราชจะเสด็จไปอินเดีย อาตมาจึงถือโอกาสมาเยี่ยมโยม เจริญพร

หากถ้าโยมมีเวลาพอเสียสละได้ อาตมาอยากให้โยมหาเวลาในช่วงอากาศดีๆ สักหน่อย คือเวลาร้อนก็อย่าร้อนมาก เวลาหนาวก็อย่าให้หนาวมาก ถ้าโยมได้ไปอินเดียแล้วกลับมา คงจะได้ข้อคิดข้อเขียนที่เป็นประโยชน์มากมายต่อไป เจริญพร

อาตมาอยู่ที่อินเดียนานประมาณสิบห้าปี โดยเฉพาะท่านผู้หญิงละเอียด พิบูลสงคราม และท่านหญิงแก้ว (ม.จ.หญิง อัปภัศราภา เทวกุล) รู้จักเอาใจใส่เหลือเกิน ท่านบอกว่า ขอให้ท่านเจ้าคุณวัดอยู่ที่วัดนี้ให้นานๆ นะ และขอให้ปรับปรุงฟื้นฟูพุทธสถานประเทศอินเดียให้เจริญ อาตมาก็ตั้งใจว่าจะปฏิบัติเช่นนั้น

ต่อมา ท่านผู้หญิงละเอียด พิบูลสงคราม กับหม่อมเจ้าหญิงอัปภัศราภา เทวกุล (ท่านหญิงแก้ว) และคณะ ได้เป็นเจ้าภาพทอดกฐินในระยะเดือนตุลาคมหลายปีมาแล้ว เจริญพร เวลานั้นอากาศในอินเดียออกจะหนาวมาก แต่อาตมาก็มีความอดทน ท่านหญิงแก้วไปเห็นแล้วเกิดศรัทธา เพราะเป็นเวลาหนาวมาก แต่

ด. เอ็นกุ๊จ

อาตมาพิจารณาว่าเราสละทางโลกอุทิศเพื่อพระศาสนาแล้วแม้อากาศจะหนาวเพียงไร อาตมาเป็นสงฆ์ก็ใช้พลังจิต ความอดทน แทนที่จะใช้ผ้ามาโพกหัวกันหนาวก็ใช้เครื่องนุ่งห่มของสงฆ์เท่าที่จะมีได้ ท่านหญิงแก้วไปเห็นแล้วเกิดศรัทธา บอกว่าพระอย่างท่านเจ้าคุณนี้หายาก จึงได้ร่วมกับท่านผู้หญิงละเอียด พิบูลสงคราม มาขอร้องว่าท่านเจ้าคุณอย่ากลับนะ ขอให้เตรียมตัวอยู่ตลอดไปจนตายที่พุทธคยาเมืองอินเดียนั้น อาตมาก็พยายามฉลองศรัทธา ตอนนี้อาตมาได้ทำอะไรๆ หลายอย่างเป็นที่พอใจ

หลังจากนั้น คุณสะอาด กองสุวรรณ ได้ขับรถพาท่านเจ้าคุณออกจากบ้านไป

ความจริง ข้าพเจ้าเคยได้รู้ประวัติของท่านเจ้าคุณพระธรรมมหาวิรานุวัตรมาบ้างแล้ว ก่อนที่จะได้พบท่าน โดยข้าพเจ้าสืบถามเพื่อนที่ได้เคยผ่านอินเดียและวัดไทยพุทธคยามาแล้ว ก็ได้รับคำตอบจากเพื่อนๆ อย่างน่าพอใจ พบแต่ผู้ยกย่องท่านเจ้าคุณด้วยจิตใจบริสุทธิ์ และบางคนก็ยังออกความเห็นว่า ไม่ใช่ท่านเจ้าคุณธรรมมหาวิรานุวัตรแล้ว ก็คงหาพระผู้ใหญ่ไปอยู่ในอินเดียได้ยาก คงอยู่ไม่ทน เพราะดินฟ้าอากาศนั้นผิดกับบ้านเรามากทั้งแห้งแล้งและกันดารเลวร้ายจริงๆ เวลาหนาวก็หนาวจัด เวลาร้อนก็ร้อนจัด พลังใจไม่เข้มแข็งไม่อดทนจริงๆ แล้วก็คงทนไม่ได้

นี่เป็นเรื่องที่ข้าพเจ้ารู้มา ก่อนที่จะได้มีโอกาสพบตัวท่านที่บ้านเป็นครั้งแรก ความรู้สึกหลังจากได้สนทนากับท่านและท่านได้ให้ความเป็นกันเอง ความรู้สึกเหมือนข้าพเจ้าได้คุ้นเคยใกล้ชิดกับท่านมาแรมปี และนึกว่าท่านเป็นพระผู้ใหญ่ที่น่าเคารพนับถือองค์หนึ่ง

หลังจากข้าพเจ้าได้สนทนานมัสการถามข้อความต่างๆ เท่าที่ข้าพเจ้าเคยสงสัยที่อัดเทปไว้บ้างไม่ได้อัดบ้าง ได้ข้อความสำคัญที่เป็นประโยชน์ส่วนรวม ล้วนแต่ความจริงที่เกิดขึ้นแล้วในพุทธปาฏิหาริย์ที่พุทธคยาประเทศอินเดีย จึงอยากจะตั้งใจเรียบเรียงขึ้น

หลังจากท่านเจ้าคุณได้สนทนากับข้าพเจ้าที่บ้านแล้ว เวลาผ่านมาถึงเช้าวันอาทิตย์ที่ ๔ เดือนเดียวกัน

คุณประสิทธิ์ การุณยวนิช และคุณประวัติ โชติกำจร รู้เรื่องท่านเจ้าคุณที่ข้าพเจ้าบอกให้ทราบ ได้นำรถมีคนขับเข้ามาในบ้าน และชวนไปหาท่านเจ้าคุณพระธรรมมหาวีรานุวัตร ที่คณะ ๒ วัดมหาธาตุยุวราชรังสฤษฎิ์ คุณประสิทธิ์บอกว่าได้เรียนท่านเจ้าคุณทางโทรศัทพ์ไว้แล้ว

เมื่อเราไปถึงคณะ ๒ ก็ได้พบท่านเจ้าคุณ เราต่างก็พากันเข้าไปนมัสการท่านด้วยความเคารพ และท่านเจ้าคุณก็สนทนากับพวกเราอย่างกันเอง คุณประสิทธิ์มีข้อข้องใจจึงได้นมัสการถามท่านเจ้าคุณ

คุณประสิทธิ์ เวลานี้มีผู้สนใจ เรื่องพระเจดีย์ตรัสรู้ที่พุทธคยาถามว่า เมื่อก่อนไม่เคยแสดงปาฏิหาริย์ ทำไมเวลานี้จึงมีปาฏิหาริย์เกิดขึ้นหลายครั้ง

ท่านเจ้าคุณ เรื่องนี้มีคนเข้าใจผิดๆ เห็นจะเป็นเพราะมีผู้เขียนค้านว่าเป็นเรื่องไม่จริงนำไปลงหนังสือพิมพ์รายวันฉบับหนึ่ง

เจริญพร ที่เขียนไว้ตอนหนึ่งในหนังสือพิมพ์มีข้อความว่า ทราบว่าไฟสปอร์ตไลท์ที่ส่ององ์พระเจดีย์รอบนอกนั้นเพิ่งจะติดในรอบปีนี้เอง ฉะนั้นก่อนหน้านี้ไม่ปรากฏมีภาพเงานี้ นี้เป็นข้อความในหนังสือพิมพ์เรื่องปาฏิหาริย์ที่พุทธคยา

ข้อนี้ไม่ตรงกับความจริง เจริญพร เพราะคนเขียนไม่รู้ความจริงว่า ไฟฉายที่ติดอยู่ ๔ มุมรอบนอกพระเจดีย์ตรัสรู้นั้น เขามีอยู่ก่อนนานแล้ว ก่อนที่อาตมาจะไปอยู่ อาตมาไปอยู่ได้ประมาณ ๑๕ ปีแล้ว ก็เห็นญาติโยมมาบูชาไฟด้วยความศรัทธาตลอดมาเสมอ เมื่อก่อนก็ไม่รู้ว่าค่าบูชาไฟคืนละเท่าไร ปัจจุบันนี้ค่าไฟบูชาพระเจดีย์ตรัสรู้นั้นคืนหนึ่งประมาณสองร้อยกว่ารูปี ที่ว่าติดตั้งภายหลัง ผู้เขียนเข้าใจเอาเองเขามีอยู่เดิมนานแล้ว

มีอย่างหนึ่งที่ทางไทยเราเพิ่มเติมหลายปีมาแล้ว เมื่อพระไทยชาวพุทธไทยเราได้ขออนุญาตทางการ อยากจะติดตั้งไฟแสงจันทร์ไว้บนยอดพระเจดีย์ตรัสรู้ เพื่อความสง่าสว่างสวยงาม ตอนนั้นแม้เราจะว่าจ้างช่างไฟฟ้าชาวเมืองขึ้นไปติดตั้งบนยอดเจดีย์ ช่างไฟฟ้าชาวเมืองไม่ยอมขึ้นไปติดตั้งไฟแสงจันทร์ แม้จะให้ค่าแรงสูงเท่าใดก็ไม่มีใครกล้าขึ้น เพราะบนยอดเจดีย์สูงมาก ที่สุดท่านพระครูปลัดบุญมีซึ่งท่านมีความรู้ทางช่าง ทำได้ทุกอย่าง ทั้งท่านยังเป็นพระธรรมทูตด้วย พร้อมด้วยนักเรียนไทยเรียนทางไฟฟ้าที่กัลกัตตา ชื่อสุทธิพงศ์ รักชาติ และนักเรียนไทยอีกหลายคนได้อาสาปีนขึ้นไปติดไฟเอง ได้ติดตั้งไฟแสงจันทร์ไว้บนยอดพระเจดีย์ตรัสรู้เป็นที่เรียบร้อย

ความจริงอาตมาไม่อยากให้ท่านขึ้นไปทำเพราะเสี่ยงอันตรายมาก แต่ก็ไม่มีใครสามารถขึ้นไปได้ก็จำเป็น แต่ไฟแสงจันทร์นี้ไม่เห็นเกี่ยวอะไรกับองค์พระเจดีย์ตรัสรู้เกิดปาฏิหาริย์ คราวนี้เราก็มาพิสูจน์กัน เพราะคนที่เห็นแล้วก็พูดไปอย่าง คนที่ยังไม่เห็นก็พูดเดาไปอีกอย่าง ฉะนั้นคืนนั้นท่านพระครูจึงได้จัดการสั่งให้เจ้าหน้าที่คุมไฟยกสะพานไฟออกหมด ตัดปัญญาข้อสงสัยเรื่องไฟ เมื่อดับไฟแล้วในบริเวณองค์พระเจดีย์มืดทั่วไป แต่ภาพปาฏิหาริย์ขององค์พระเจดีย์ตรัสรู้ยังแจ่มใสสว่างจับอยู่บนท้องฟ้าอยู่อย่างเดิม มิได้หายไปพร้อมกับไฟที่ดับ คืนนั้นแม้จะมีชาวบ้านชาวเมืองคอยดูกันไม่มากนักเพราะเป็นเวลาดึกมาก แต่ก็มีประชาชนที่ศรัทธานับจำนวนร้อยๆ ที่ประสบเหตุการณ์ด้วยตนเอง เจริญพร

คุณประสิทธิ์ ผมคิดว่าผู้รู้เห็นความจริงมีน้อย แต่ผู้อ่านหนังสือพิมพ์มีมากมายทั่วไปดังว่า ผู้ได้ประสบการณ์เห็นด้วยตา รู้ความจริงมีน้อยเสียงไม่ดัง

หนังสือพิมพ์ได้กระจายออกไปทั่วประเทศ ผู้อ่านมักจะเห็นคล้อยตามหนังสือพิมพ์ เพราะฟังแต่ความข้างเดียว จึงเชื่อตามหนังสือพิมพ์ที่อ้างเหตุผลลบล้างความจริง ส่วนหนังสือพิมพ์ก็คงไม่รู้ ลงข่าวตามจดหมายที่เขาส่งให้เท่านั้น

เป็นที่รู้กันว่าหนังสือพิมพ์ที่มีความเป็นธรรม เชื่อถือได้ เป็นประโยชน์แก่ผู้อ่านทั่วไปก็มี เป็นธรรมดาของมนุษย์มีทั้งดีและชั่วเป็นของคู่กัน หนังสือพิมพ์ที่ดีทำให้ผู้อ่านหูตาสว่าง ไม่งมงาย มีความเที่ยงธรรม ก็สามารถเป็นปากเสียงให้ทั้งประชาชน ทั้งฝ่ายรัฐบาลที่ปกครอง เหมือนเป็นเครื่องมือคอยปราบคนโกง ปราบพวกคอรัปชั่น ปราบพวกทุจริตหลอกลวง ตลอดจนพวกขายชาติขายตัวเอง หนังสือพิมพ์ที่ไม่ดีก็เป็นพิษเป็นภัยต่อผู้อ่าน เวลานี้ออกวางขายในตลาดก็มีไม่น้อย

ข้าพเจ้า กระผมอยากทราบว่าที่ท่านเจ้าคุณประสบเหตุการณ์ด้วยตนเอง **ในการเกิดปาฏิหาริย์ขององค์พระเจดีย์ชัดเจนนั้น ระยะห่างไกลจากพระเจดีย์องค์เดิมแค่ไหน**

ท่านเจ้าคุณ เจริญพร ที่อาตมาเห็นก็ระยะไกลพอดูเหมือนกัน

เพราะพระเจดีย์องค์จริงที่ตรัสรู้ อยู่ทางฝั่งแม่น้ำเนรัญชรา ทางตะวันตกอีกฟากหนึ่ง แต่องค์พระเจดีย์ปาฏิหาริย์ไปปรากฏทางตะวันออก ฟากตรงข้าม ถ้าจะให้อาตมากำหนดระยะ ภาพปาฏิหาริย์นั้นเกิดห่างจากองค์เดิมประมาณกิโลกว่าๆ ส่วนสูงวัดดูจากสายตา ห่างจากพื้นดินสูงขึ้นไปบนท้องฟ้าประมาณ ๑ กิโลเมตร อยู่ในขนาดนั้นต้องแหงนหน้าขึ้นมองดู เห็นองค์พระเจดีย์เป็นสีทองอ่อน เห็นทั้งต้นพระศรีมหาโพธิ์ และเป็นองค์พระพุทธรูปติดขึ้นไปด้วยกับองค์พระเจดีย์ แม้จะห่างไกลก็ยังเป็นลวดลายองค์เจดีย์ได้ชัดเจน มีรัศมีเป็นแสงสว่างพวยพุ่งขึ้นท้องฟ้างดงามมาก

คุณประสิทธิ์ แม่น้ำเนรัญชรานั้นกว้างขวางเท่าแม่น้ำเจ้าพระยาของเราได้ไหมครับ?

ท่านเจ้าคุณ เจริญพร เห็นจะใหญ่กว่าของเรา

หากจะเดินข้ามก็ใช้เวลาประมาณ ๒๐ นาที เพราะเวลานี้บางแห่งก็แห้ง บางแห่งก็มีน้ำบ้างและพื้นเป็นทรายเวลานี้เดินข้ามไปมาได้ ฝั่งตรงข้ามกับพระเจดีย์

ด. เอ๋นฟูอ5

และต้นศรีมหาโพธิ์มีสถานที่พระพุทธองค์ลอยถาด ที่รับข้าวมธุปายาส และบ้านนางสุชาดา ระยะห่างกันพอสมควร ผ่านไปก็เป็นแม่น้ำโมหนีแยกมาจากแม่น้ำพันกุเช่นเดียวกับแม่น้ำเนรัญชรา ภาพปาฏิหาริย์ได้ปรากฏขึ้นฝั่งตรงข้างกับแม่น้ำเนรัญชรา ห่างไกลจากพระเจดีย์เดิมกิโลเมตรกว่า มองเห็นชัดเจน ถ้าไม่ใช่ปาฏิหาริย์แล้วเป็นอะไร

การที่อาตมาบันทึกเรื่องนี้ไว้ก็เป็นหน้าที่ เพราะอาตมาเป็นสงฆ์ผู้แทนของสงฆ์ไทยในประเทศอินเดีย หากมีสิ่งใดเกี่ยวกับพระศาสนาเกิดขึ้น ก็เป็นหน้าที่ของอาตมาจะต้องสอดส่องดูแล บันทึกไว้เป็นหลักฐาน หากไม่บันทึกไว้ซึ่งเป็นเรื่องเกี่ยวกับพระศาสนาโดยตรง อาตมาก็คงจะถูกตำหนิเป็นธรรมดา การที่มีผู้เขียนไปลงหนังสือพิมพ์ พูดหาว่าอาตมาหลอกญาติโยม มีความจำเป็นด้วยเรื่องอะไร อาตมาจะต้องทำอย่างนั้น ดวงจิตของอาตมาจะนำพาให้ญาติโยมเกิดไขว้เขว เพื่อหวังจะโฆษณาให้ผู้คนมาไหว้พระที่อินเดียนั้น อาตมาไม่เคยคิด ไม่เคยมีความรู้สึกเช่นนั้น ญาติโยมจะมาก็เป็นศรัทธาของญาติโยมเองเจริญพร

การสนทนาของเรากับท่านเจ้าคุณพระธรรมมหาวีรานุวัตรกำลังเพลิดเพลินให้ความรู้มาก ที่อัดเทปไว้ก็มี ที่ไม่อัดคุณประวัติเขียนบันทึกก็มี ทั้งนี้เครื่องอัดเทปไม่สะดวก จนการสนทนาได้ผ่านเวลานานพอสมควร เมื่อมองดูนาฬิกาเห็นเวลาจวนใกล้จะเพลแล้ว คิดว่าท่านเจ้าคุณควรมีเวลาได้พักผ่อนฉันเพล ข้าพเจ้าหันไปดูเพื่อนๆ แล้วพยักหน้าให้มองดูนาฬิกา ก็เป็นที่รู้กันเข้าใจกันดี เราต่างพยักหน้าเข้าไปกราบนมัสการลาท่านเจ้าคุณ ออกจากคณะ ๒ วัดมหาธาตุฯ กลับออกมาจากวัด เราต่างก็ได้ความรู้ในเรื่องปาฏิหาริย์ของพระเจดีย์ตรัสรู้พอที่จะนำมาพิจารณาหาเหตุผลความจริงเพื่อจะได้เขียนขึ้น คงจะเป็นประโยชน์กับท่านที่สนใจต่อไป

เมื่อข้าพเจ้าได้ข้อเท็จจริงเรื่องปาฏิหาริย์ของพระเจดีย์ตรัสรู้ ต้องใช้ความคิดพิจารณาด้วยเหตุผล หากยังไม่แน่ใจแล้วข้าพเจ้าก็จะไม่ด่วนบันทึกสรุปเอาง่ายๆ

ว่าจริงหรือไม่จริง เพราะโลกมนุษย์มีทั้งคนดีและคนชั่ว ปัจจุบันนี้รู้สึกว่าคนชั่วมากกว่า คนดีจึงทำความเดือดร้อนทั่วไป มีแต่ความหลอกลวงคอยทำลายคนดี ความเป็นจริงเท่านั้นที่จะคลี่คลายทำลายความไม่จริงให้หมดข้อสงสัยตลอดไป ข้าพเจ้าคิดอยู่เสมอว่า ตัวเองยอมพลีทุกอย่างแม้แต่ชีวิต เพื่อรักษาธรรมะให้บริสุทธิ์ตลอดไปด้วยจิตที่เที่ยงตรง ยอมสละทุกสิ่งในการเขียนเพื่อส่วนรวม

เมื่อก่อนเที่ยงวันพุธที่ ๑๔ มีนาคม พ.ศ. ๒๕๒๒ เป็นวันนัดกินอาหารกลางเดือนของคณะกฎแห่งกรรม ชั้น ๖ ตึกโรงพยาบาลตากสินธนบุรี ด้วยความกรุณาของนายแพทย์สุธี ลิมอักษร ผู้อำนวยการโรงพยาบาลตากสิน ได้กรุณาจัดที่ชั้นบน มีอากาศเย็นสบายจากลมธรรมชาติ ทั้งจัดโต๊ะอาหารคาวหวาน ผลไม้และเครื่องดื่มไว้พร้อมเพื่อบริการ

วันนั้นหลังอาหารแล้ว มีการพูดถึงเรื่องคุมกำเนิด ทางพุทธศาสนาว่าบาปหรือไม่ นอกจากนั้นก็มีภาพติดตั้งและเครื่องมือประกอบการคุมกำเนิด และมีแพทย์หญิงขึ้นมาอธิบายทางวิชาแพทย์ แล้วก็มีแพทย์ชายต่างขึ้นมาช่วยชี้แจงถึงเรื่องการคุมกำเนิดหลายท่าน ข้าพเจ้าจำชื่อท่านไม่ได้ ที่จำได้มีผู้อื่นพูดภายหลังคือคุณหญิงระเบียบ สุนทรลิขิต และพลตรีชยันต์ จันทะยานี

ก่อนพูด พันเอกเยื้อง คชภักดี ได้มาถามข้าพเจ้าว่า

"การคุมกำเนิดตามความเห็นของคุณท. มีผู้อยากทราบ ผมจะนำไปพูดแทน"

เมื่อมาถามข้าพเจ้าอย่างกะทันหันก็ไม่รู้จะหาเหตุผลอย่างไร เพราะทุกท่านก็มีเหตุผล จึงบอกพันเอกเยื้อง คชภักดี ว่า

"ผมจำได้เคยอ่านพบ ดูเหมือนจะเป็นพุทธภาษิต จำได้ครึ่งๆ กลางๆ ผิดถูกต้องขออภัยมีข้อความว่า ...

ท. เลียงพิบูลย์

จงเสียสละทรัพย์สิน เพื่อรักษาอวัยวะ

จงเสียสละอวัยวะ เพื่อรักษาชีวิต

จงเสียสละทุกสิ่งแม้แต่ชีวิต เพื่อรักษาธรรมะ

ข้อความเหล่านี้ผมอ่านมาจากหนังสือเล่มไหน ผมก็ยังนึกไม่ออก จะผิดบางตอนบ้างเพราะผมเพียงแต่จำ ทั้งเวลานี้ความจำของผมกำลังเสื่อมแย่ลงทุกวัน

วันนั้นพันเอกเยื้องท่านได้นำสุภาษิตนี้ไปพูดให้ผู้สนใจฟัง และมีหลายท่านหลังจากพูดกันแล้วพอสมควรกับเวลา ต่างก็มีความเห็นร่วมกันว่า การคุมกำเนิดไม่บาป แต่การทำแท้งนั้นบาปแน่ ไม่มีปัญหา

บ่ายวันนั้นตั้งใจว่าเมื่อกลับถึงบ้านจะใช้เวลาเขียนต่อเรื่องพุทธปาฏิหาริย์นับตั้งแต่เริ่มเขียนในวันมาฆบูชาแล้ว มีงานอื่นเร่งร้อนจึงยังไม่มีเวลาเขียนต่อ

เมื่อกลับไปถึงก็เห็นหนังสือพิมพ์รายวัน "ไทยรัฐ" ๓ ฉบับ อยู่บนโต๊ะเรียบร้อย คิดว่าคงมีข่าวน่าสนใจจึงมีผู้กรุณาส่งมาให้ เมื่อหยิบขึ้นมาดูเห็นเป็นฉบับวันที่ ๗ ที่ ๘ ที่ ๙ มีนาคม พ.ศ. ๒๕๒๒ เรียงตามลำดับ

เมื่ออ่านดูปกวันที่ ๗ มีข้อความว่า สังฆราชลาวลอยแพข้ามโขงหนีมาฝั่งไทย

เป็นข่าวที่น่าคิดพิจารณา จึงได้อ่านข้อความต่อไป เมื่อรวมย่อความรู้เรื่องก็เศร้าใจ ข่าวว่าสมเด็จพระยอดแก้วพุทธชิโนรส สังฆปาโมกข์ สมเด็จพระสังฆราชแห่งประเทศลาว ใช้ยางรถ ๓ เส้น ขนาดใหญ่ผูกติดเป็นแพ เป็นพาหนะพาเสด็จข้ามโขงออกนอกประเทศเข้ามาทางฝั่งไทย ขึ้นที่จังหวัดหนองคาย พร้อมทั้งพระภิกษุอีกรูปหนึ่งกับฆราวาสอีก ๒ คน สมเด็จพระสังฆราชแห่งสาธารณรัฐประชาชนลาวทรงชรา มีพระชนมายุได้ ๘๓ พรรษาแล้ว ได้เสด็จหนีมาขึ้นที่บ้านศรีฐาน อำเภอศรีเชียงใหม่ จังหวัดหนองคาย เมื่อวันที่ ๕ มีนาคม ๒๕๒๒ เมื่อเวลา ๒๐.๐๐ น. เพราะสมเด็จพระสังฆราชลาวทรงประชวร รัฐบาลลาวจะส่งไปฮานอยเมืองหลวง

เวียดนาม หรือหรือกรุงมอสโค เมืองหลวงโซเวียตรัสเซีย นี่ก็เห็นว่าเขาเอาพระเป็นหุ่นเพื่อหลอกลวงว่าแดงก็ยังมีศาสนาพุทธ

สาเหตุที่แท้จริงที่พระสังฆราชลาวต้องตัดสินพระทัยหลบหนีออกมาพึ่งแผ่นดินไทย เพราะพระองค์ถูกบีบคั้นจากลาวแดงจนทนไม่ได้ บรรดาลูกศิษย์จึงใช้ยางรถยนต์ ๓ เส้นสูบลมเต็มผูกรวมกันเป็นแพ ให้สมเด็จพระสังฆราชประทับนอน แล้วศิษย์ทั้งสามก็ว่ายน้ำนำแพยางทั้งผลักดัน ให้ข้ามมายังฝั่งไทย สมเด็จพระสังฆราชลาวได้ลี้ภัยเข้ามาแล้วเมื่อวันที่ ๘ มีนาคม ได้ประทับที่วัดมัชฌิมมาวาส จังหวัดอุดรธานี ได้ประทานสัมภาษณ์แก่ผู้สื่อข่าวและผู้ทูลถามเมื่อไปเฝ้าว่า เวลากำลังหนีอยู่ในแพยางกลางลำน้ำโขงนั้นมีความตื่นเต้นจิตใจอึดอัดมาก มีความรู้สึกเหมือนเอาชีวิตเป็นเดิมพัน ต้องต่อสู้กับความอยู่หรือตาย เมื่อข้ามมาถึงฝั่งไทยแล้วก็รู้ว่ารอดพ้นความตายแน่แล้ว ได้พบบรรยากาศที่เป็นอิสระเสรี เหมือนเกิดใหม่ ทั้งเกิดปีติเมื่อเห็นหน้าผู้คนทางฝั่งไทยมีไมตรีจิต ต่างก็มีความเมตตากรุณาแก่ผู้ที่หนีร้อนมาพึ่งเย็น ให้ความอบอุ่นใจเหมือนอยู่ในหมู่วงศ์ญาติพี่น้อง ทั้งพระและญาติโยมชาวบ้านของเมืองไทย

สมเด็จพระสังฆราชลาวตรัสต่อไปว่า หลังจากรักษาอาการประชวรหายแล้วก็จะขอลี้ภัยในเมืองไทย ไม่ขอกลับไปเมืองลาวอีก เพราะถ้ากลับไปก็ตาย เมื่อตอนขึ้นจากโขงขึ้นฝั่งไทยแล้ว เมื่อได้ทราบเหตุ นายชาญ พันธุมรัตน์ ผู้ว่าราชการจังหวัดหนองคาย ได้ส่งเจ้าหน้าที่ตำรวจหลายนายไปอารักขาสมเด็จพระสังฆราชลาว ต่อมาเมื่อวันที่ ๖ มีนาคม เสด็จมาจากจังหวัดหนองคายมายังจังหวัดอุดรธานีนั้น พ.ต.ต.บำรุง สุขพาณิชย์ ส.ว.ญ.สภ.เมืองหนองคาย ไปส่งถึงจังหวัดอุดรธานี ทางจังหวัดอุดรธานี มีนายพิศาล มูลศาสตร์สาทร ผู้ว่าราชการ พร้อมด้วยนายมังกร กองสุวรรณ ปลัดจังหวัด พระราชปริยัติเมธี รองเจ้าคณะภาค ๘ ได้ไปต้อนรับและรายงานให้พระวิสุทธาบดี เจ้าคณะภาค ๘ ทราบ (วัดไตรมิตรวิทยาราม กรุงเทพฯ)

อย่างไรก็ตามมีรายงานข่าวแจ้งว่า สมเด็จพระสังฆราชลาวมีพระประสงค์จะเข้ามารับการรักษาในโรงพยาบาลที่กรุงเทพมหานคร แต่กำลังรอคำสั่งอนุญาตจากรัฐบาลไทยอยู่ หลังจากนั้นข้าพเจ้าก็ได้รับจดหมายจากจังหวัดอุดรฯ มีผู้ได้กรุณาส่งมาให้ มีข้อความเหตุการณ์ที่คล้ายกัน ข้าพเจ้าขอขอบคุณผู้หวังดีมาในที่นี้ด้วย

ข้าพเจ้าขอนำเรื่องนี้มาฝากเป็นประวัติศาสตร์ย่อยๆ วันหนึ่งข้างหน้าคงจะเป็นประโยชน์แก่ท่านที่สนใจ เห็นว่าเป็นเรื่องพุทธศาสนาและชาวพุทธทั้งหลายจะได้อ่านแล้วพิจารณา จะได้รู้ว่าการปกครองฝ่ายแดงได้รับความสุขความทุกข์ยากหมดอิสระเสรีอย่างไร จึงยังมีผู้คนหลบลี้หนีภัยออกมา แต่เราเห็นว่าเป็นผู้ที่ไม่ค่อยมีใครรู้จัก บางครั้งก็มีผู้กลับขาวให้เป็นดำ พูดว่าเป็นข่าวที่กุขึ้น คนพูดเช่นนี้คงไม่ใช่หวังดีต่อชาติไทยแน่นอน คราวนี้ท่านเป็นถึงสมเด็จพระสังฆราชมีตำแหน่งยิ่งใหญ่ของสงฆ์ในประเทศลาว และคิดว่าฝ่ายตรงข้ามคงไม่สามารถกลับขาวให้เป็นดำไปได้ เรื่องอย่างนี้หนังสือพิมพ์ไม่ค่อยสนใจนำไปลง มีน้อยฉบับที่จะลงข่าว

ขออภัยที่ข้าพเจ้าชักจูงให้ไขว้เขวนอกทางไป ก็จะขอกลับเข้าเรื่องเดิมต่อไป

เมื่อข้าพเจ้าได้พิจารณาดูประวัติของท่านเจ้าคุณพระธรรมมหาวีรานุวัตรเท่าที่ข้าพเจ้ารู้มาก่อน ได้สนทนากับท่านภายหลังรู้ว่าท่านเป็นพระผู้ใหญ่สมกับที่มีผู้เคารพนับถือมาก ในความรู้สึกของข้าพเจ้าคิดว่า อย่างท่านเจ้าคุณ ค่าของคุณธรรมความดีที่ท่านปฏิบัติมาแล้ว จะเห็นได้ว่าท่านเป็นพระที่น่าเคารพบูชาที่หาได้ยากองค์หนึ่ง ส่วนผู้เขียนข้อความลงในหนังสือพิมพ์คิดว่า เป็นธรรมดาฝ่ายแย้งที่ไม่เห็นด้วย จึงอยากเขียนไปตามอารมณ์ของตนเอง จะผิดถูกก็ไม่สนใจแล้ว ข้าพเจ้าก็ต้องไปค้นข้อความของหนังสือพิมพ์ฉบับนั้น

เมื่อข้าพเจ้าได้เอาออกมาอ่านข้อความ อ่านแล้วอ่านอีกเพื่อค้นหาข้อเท็จจริง ข้าพเจ้าไม่รู้ผู้ที่ใช้นามแฝงเป็นใคร เขียนมาติเพื่อก่อหรือติเพื่อหวังร้ายคอยทำลาย ไม่มี

ตำบลที่อยู่จริง ไม่รู้ว่านามจริงเป็นใคร อยู่ที่ไหน มีเพื่อนผู้อ่านหนังสือพิมพ์แล้วลงความเห็นว่า ผู้เขียนนั้นคงไม่ได้อยู่ที่มหาวิทยาลัยมคธที่พุทธคยา ในประเทศอินเดียตามที่เขียนไว้ และอาจอยู่ในกรุงเทพฯ นี้ก็ได้ เพราะการเขียนไม่สมเหตุสมผล บอกว่าอยู่ที่พุทธคยา แต่ไม่เคยรู้เรื่องนี้เลยต้องให้เพื่อนมาบอกจึงได้รู้ ไม่น่าเชื่อ เกิดปาฏิหาริย์จนถึงครั้งที่ ๖ แล้ว จึงได้เขียนมาให้หนังสือพิมพ์ลง ไม่รู้ว่าท่านเจ้าคุณได้อัดเทปสัมภาษณ์ความรู้สึกผู้ได้เห็น เมื่อองค์พระเจดีย์ตรัสรู้ลอยอยู่บนท้องฟ้าเป็นอย่างไร อัดเสียงไว้ ประกอบทั้งชาวต่างประเทศและต่างศาสนา แม้แต่ชาวอิสลามก็เล่าอย่างตื่นเต้นศรัทธาเมื่อได้เห็น แต่ข้าพเจ้าก็ไม่เหมาเอาง่ายๆ ว่าเป็นฝ่ายทำลายพุทธศาสนาหรือฝ่ายมาร อาจเป็นพระผู้หวังดีต่อพุทธศาสนาก็ได้ ข้าพเจ้าขอพิสูจน์อย่างสามัญสำนึกจากข้อเขียนในจดหมายปาฏิหาริย์ที่พุทธคยา จะจริงหรือไม่จริง พิสูจน์ด้วยเหตุผล ผิดหรือถูกอยู่ที่ผู้อ่านผู้สนใจจะพิจารณาตัดสินด้วยเหตุผลเอง

เมื่อข้าพเจ้าได้นำเอาข้อความในหนังสือพิมพ์ที่มีผู้ตัดส่งมาให้ นำมาพิจารณาหาเหตุผล ได้คัดเอาข้อความตอนหนึ่งออกไว้ในที่นี้ เพื่อทุกคนผู้อ่านที่มีใจเป็นธรรมจะได้ช่วยกันพิจารณาว่า ความรู้สึกของข้าพเจ้าตรงกับของท่านไหม ความคิดความเห็นของคนคนเดียวนั้นอาจผิดก็ได้

ข้อความจากจดหมายที่ลงในหนังสือพิมพ์ฉบับหนึ่ง

ผู้เขียนเป็นนักศึกษาไทย ประจำอยู่ที่มหาวิทยาลัยมคธ ซึ่งตั้งอยู่ไม่ห่างไกลจากองค์พระเจดีย์ที่ตรัสรู้ของพระสัมมาสัมพุทธเจ้าอันเป็นต้นเหตุของปาฏิหาริย์มากนัก และบางครั้งได้มีโอกาสไปนมัสการองค์พระเจดีย์ และต้นพระศรีมหาโพธิ์อยู่เสมอ ฉะนั้นจึงได้มีโอกาสสัมผัสกับเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นนั้นทั้งทางหูและทางตา และพิจารณารู้ได้ตามปัญญาของผู้เขียนเองว่า "มันเป็นอะไรกันแน่ ปาฏิหาริย์หรือภาพเงา"

ด. เจ๊นกุธ

จนกระทั่งถึงวันที่เขียนข้อความนี้ ได้มีปรากฏการณ์ขององค์พระเจดีย์เกิดขึ้นถึง ๖ ครั้งแล้ว เมื่อเกิดขึ้นครั้งแรกนั้น ผู้เขียนได้ฟังจากคำบอกเล่าของเพื่อนๆ ว่าชาวอินเดียแถวพุทธคยาเล่าให้ฟัง อดจะตื่นเต้นปีติใจมิได้ ตามอำนาจของชาวพุทธเราซึ่งมีศรัทธาเป็นตัวนำ และภาวนาขอพรกับองค์พระเจดีย์ ขอให้มีบุญบารมีได้เห็นปรากฏการณ์หรือปาฏิหาริย์กับตาบ้างนั้น บอกให้ผู้เขียนได้ทราบว่าคงไม่ใช่ปาฏิหาริย์แน่ เพราะผู้เขียนเห็นเป็นภาพเงาธรรมดา

ภาพเงาขององค์พระเจดีย์ที่ถูกแสงสปอร์ตไลท์ ๔ ด้านขององค์พระเจดีย์อันมีกำลังเป็นพันแรงเทียนส่องไปทาบกับก้อนเมฆ ปรากฏการณ์นี้จะเกิดขึ้นก่อนฝนตก หรือหลังฝนตกแล้วเล็กน้อย ขณะที่เมฆฝนลอยตัวต่ำจะสามารถรับกับภาพเงาขององค์พระเจดีย์ได้ชัดเจน เมื่อเมฆจางภาพก็จะจางตาม และหายไปเมื่อเมฆลอยผ่านไป และในขณะฟ้าแลบก็จะไม่เห็นภาพเงานี้

อนึ่ง ทราบมาว่าไฟสปอร์ตไลท์ที่ส่องพระเจดีย์รอบนอกนั้น เพิ่งจะติดในรอบปีนี้เอง ฉะนั้นก่อนหน้านี้จึงไม่ปรากฏมีภาพเงานี้ และตามที่ได้สังเกต ภาพเงาขององค์พระเจดีย์ก็มิได้ปรากฏหมดทั้งองค์ปรากฏเพียงแต่ฐานบนที่ถูกไฟส่องเท่านั้น หาได้ลอยขึ้นเด่นขึ้นไปทั้งองค์ไม่ ถ้าเป็นปาฏิหาริย์จริง องค์พระเจดีย์น่าจะลอยขึ้นไปทั้งองค์ อนึ่งปาฏิหาริย์ที่เกี่ยวกับพระพุทธเจ้านั้น หากเกิดขึ้นย่อมล่วงเลยวิสัยของปุถุชน ตัดความสงสัยของประชาชนให้หมดสิ้นไป มีแต่ความประทับใจและอัศจรรย์ใจถ่ายเดียว

ผู้เขียนเองอาจจะเป็นผู้มีบาปกระมัง จึงทำให้เห็นไปในทำนองตามที่เขียนมาซึ่งแตกต่างไปจากข่าวที่ปรากฏออกมาทางหน้า น.ส.พ. อันเป็นประดุจจะขัดคอท่านผู้อื่น ใจจริงของผู้เขียนแล้ว ไม่อยากขัดใจหรือแสดงความคิดเห็นขัดขวางการกระทำของผู้หนึ่งผู้ใด เพราะถือเสียว่า อย่างไรเสียสักวันหนึ่งความจริงก็ต้องปรากฏออกมาแน่ แต่ผู้เขียนเองนั้นเป็นคนรักความจริง มีความเชื่อมั่นในพระสัพพัญญุตญาณของพระสัมมาสัมพุทธเจ้า สิ่งใดที่เป็นความไม่จริง อันทำความ

เสื่อมเสียมาให้แก่พระพุทธองค์ และแก่พระศาสนาของพระองค์ จำเป็นต้องแสดงความคัดค้านไว้ในเชิงป้องกันบ้าง และไม่อยากเห็นคนไทยด้วยกันซึ่งอยู่ทางนี้ไม่ทราบข้อเท็จจริง (แม้ น.ส.พ. ที่ลงข่าวนี้) จะได้ไม่งมงายเชื่อถือเรื่องไร้สาระ โดยขาดปัญญาพิจารณา ประการสำคัญ ไม่อยากเห็นคนที่อ้างตัวเป็นสาวกของพระพุทธองค์แอบอ้างเอาชื่อเสียงและพระเกียรติคุณของพระสัมมาสัมพุทธเจ้าออกเป็นเครื่องโฆษณาหาเลี้ยงชีพ

แต่ถ้าข่าวปรากฏการณ์ขององค์พระเจดีย์ที่ปรากฏเป็นข่าวออกมานั้น เป็นผลงานเหนือชั้น นอกเหนือไปจากการรู้เท่าไม่ถึงการณ์ หรือความโง่บรมของผู้ให้ข่าวนี้ อันจะก่อให้เกิดผลคือการมีส่วนได้ส่วนเสียกันขึ้น จนเป็นเหตุให้คนไทยผู้ตกอยู่ในความเชื่อง่ายตื่นเต้นกับข่าวของปรากฏการณ์นี้ แล้วพากันบินไปนมัสการองค์พระเจดีย์และต้นพระศรีมหาโพธิ์เป็นจำนวนมากแล้ว ก็นับได้ว่าเป็นการสนองความอยากของผู้กุข่าว

ขอให้ท่านที่ตั้งใจจะไปกราบนมัสการสังเวชนียสถานเกี่ยวกับพระพุทธเจ้าด้วยความบริสุทธิ์ใจเพื่อบุญกุศลส่วนตนขอจงไปเถิด แต่อย่าลืมข้อเท็จจริงว่า ศรัทธากับปัญญาต้องพอสมดุลกัน จะทำให้คนมีเหตุผลรู้เท่าทันเหตุการณ์ทั้งปวง ถ้ามีศรัทธาที่ขาดปัญญา จะทำให้คนกลายเป็นควายได้

ข้อความเหล่านี้ ถ้าเราอ่านแล้วไม่พิจารณาก็ดูธรรมดาไม่มีอะไร เมื่อพิจารณาถี่ถ้วนจะเห็นความรู้สึกของผู้เขียน ตอนต้นกับตอนปลายค้านกันเองในตัว เราอ่านทวนสำหรับคำที่ว่า เมื่อเกิดขึ้นครั้งแรกนั้นผู้เขียนได้ฟังคำบอกเล่าจากเพื่อนๆ (คำนี้ข้าพเจ้าหมายถึงเพื่อนหลายคนอย่างน้อยก็มากกว่าหนึ่งคน) ว่าชาวอินเดียพุทธคยาเล่าให้ฟัง ก็อดตื่นเต้นปีติใจมิได้

ข้อความที่ข้าพเจ้ายกขึ้นมาพิสูจน์ แสดงว่าเพื่อนๆ ของผู้เขียนรับรู้รับฟังมาจากชาวอินเดียคนเดียวหรือหลายคนก็ได้ แล้วเพื่อนๆ มาเล่าให้ผู้เขียนฟังอีกต่อหนึ่ง

ข้อความที่เล่าผ่านมาหลายหูหลายปาก แปลกประหลาดอะไรหรือ จึงทำให้ผู้เขียนเกิดความปีติยินดีตื่นเต้นไปด้วย แต่ข้อความที่เล่านั้นผู้เขียนไม่ได้ลงไปในจดหมายนั้นด้วย ถ้าจะให้เดาเองคงจะเป็นเรื่องประหลาดพิสดารมาก จนทำให้ผู้ฟังตื่นเต้น เงาดำๆ คงไม่ใช่ปาฏิหาริย์ เพราะคำว่า ปาฏิหาริย์ พจนานุกรมไทยหมายถึง สิ่งมหัศจรรย์พ้นวิสัยที่สามัญชนจะทำได้ เงาดำๆ คงไม่ทำให้ผู้คนแตกตื่น ยอมสละเวลาพักผ่อนไปอดหลับอดนอนคอยเฝ้าดูเหตุการณ์ที่จะเกิดขึ้น

ต่อจากนั้นมีข้อความว่า ตามอำนาจของชาวพุทธเราซึ่งมีศรัทธาเป็นตัวนำและภาวนาขอพรกับองค์พระเจดีย์ ขอให้ได้มีบุญบารมีได้เห็นปรากฏการณ์หรือปาฏิหาริย์กับตาบ้างนั้น บอกให้ผู้เขียนได้ทราบว่าคงไม่ใช่ปาฏิหาริย์แน่ เพราะผู้เขียนเห็นเงาดำ

ข้าพเจ้าอ่านดูแล้วก็นึกสงสารผู้เขียน ถ้าไม่ได้เขียนไปตามอารมณ์ ข้าพเจ้าก็นึกภาพว่าคงจะนั่งหลับตาภาวนาอุตส่าห์ขอพรขอให้มีบารมีได้เห็นปาฏิหาริย์ แต่กลับไปเห็นเงาดำๆ เป็นธรรมดา ส่วนผู้ที่เขาไม่ได้ขอพรทั้งแขก จีน ญี่ปุ่น ไทย ต่างได้เห็นการเกิดปาฏิหาริย์อย่างตื่นเต้น ภาพงามอย่างน่าอัศจรรย์ แต่ผู้ที่พยายามขอพรกลับไม่เห็นอย่างผู้อื่นทั่วไป เขากลับเห็นแต่เงาดำธรรมดา ไม่มีอะไรตื่นเต้นพอที่จะเรียกว่าอัศจรรย์หรือปาฏิหาริย์ได้ (ข้าพเจ้าได้นำเอาหนังสือพิมพ์ฉบับนั้นมาลงไว้ด้วย)

ถ้าจะคิดให้ดีตามตัวหนังสือแล้ว ก็น่าสงสารผู้เขียนเหมือนมีกรรม คนตั้งร้อยๆ พันๆ และศาสนาอื่นๆ พากันไปเห็นแล้วถึงกับตื่นเต้นตกตะลึง แต่ท่านผู้นี้ไปดูเห็นอย่างเหงาๆ นี่เป็นเรื่องที่น่าคิดที่ผู้เขียนระบายความรู้สึกไว้ในจดหมายที่ลงพิมพ์ คงไม่ทันได้คิด ฉะนั้นท่านคงชวนเพื่อนๆ ไปด้วย ก็คงจะมีหลักฐานมาช่วยกันอ้างอิงได้

ข้าพเจ้าคิดว่าคนที่ไปดูไปรู้ไปเห็นสิ่งมหัศจรรย์ปาฏิหาริย์ทุกคนจำนวนร้อยๆ พันๆ คงมีสติดีไม่วิปริต ความรู้สึกจิตใจเป็นปกติธรรมดา คงไม่ไปเห็นภาพดำๆ เหล่านั้น เห็นเป็นภาพที่น่าตื่นเต้นถึงกับวิ่งวุ่นเรียกร้องพากันไปดูเป็นแน่ ที่ข้าพเจ้าชักตัวอย่างออกมานี้เพื่อกันตามเนื้อผ้าและเหตุผล ที่พิสูจน์ชี้ให้เห็นให้รู้ความจริงกระจ่างแจ้งเท่านั้น ไม่อยากให้มีข้อสงสัยเหลือไว้ให้เป็นปัญหาต่อไปถึงลูกหลาน เพราะได้เคยพบเคยเห็นการเขียนท้วงหรือทำลาย ทำได้ง่ายในยุคนี้มีอยู่มากมาย เพราะไม่ต้องลงทุนอะไร ชื่อเสียงตัวจริงก็ไม่มีใครรู้ ถูกผิดไม่เป็นไร ไม่เสียหายอะไร เพราะไม่มีอะไรจะเสีย เหมือนแฝงอยู่ในเงามืดไม่ยอมให้ใครรู้จัก ฝ่ายผู้สร้างความดีเป็นฝ่ายเสียหายมาก เพราะท่านมีชื่อเสียง มีที่อยู่ ทั้งมีผู้รู้จักและเคารพนับถือมากมาย หากผู้ที่ไม่รู้เข้าใจผิด ทำลายความจริงว่าไม่จริง

แม้ข้าพเจ้าจะรับว่าเป็นฝ่ายพระเพราะท่านมีศีลมีสัตย์ ไม่มีการหลอกลวง มีตัวตน มีผู้เคารพบูชา ก็ยังไม่อาจจะชี้ลงไปง่ายๆ ว่าผู้เขียนนี้เป็นฝ่ายพระหรือฝ่ายมาร เรื่องอย่างนี้ตามปกติถ้าไม่เสียหายทางพุทธศาสนาที่เคารพยิ่งชีวิตแล้ว ข้าพเจ้าจะไม่ยอมนำมาหาเหตุผลวิจารณ์หาความจริงพูดให้กระทบกระเทือนผู้อื่นจะรู้จักหรือไม่รู้จักก็ดี ถือว่ากรรมดีกรรมชั่วอยู่ที่ตัวผู้ทำเอง ผู้อื่นไม่เกี่ยว ทั้งข้าพเจ้าถือว่าการกล่าวหาว่าผู้อื่นไม่ผิดว่าผิด เป็นโทษร้ายแรง ยิ่งผู้สร้างกรรมทำดี มีศีลมีธรรม ผู้บริสุทธิ์ เมื่อไปบิดเบือนความจริงว่าไม่จริงนั้นเป็นบาปหนากรรมหนัก

คนสมัยก่อนนั้นท่านมักจะพูดว่า **คนทำชั่วถึงที่สุดไม่มีโอกาสได้ผุดมาเกิดอีก เพราะต้องใช้กรรมตกลงไปจมดิ่งนิ่งอยู่ใต้ขุมนรกใต้เถรเทวทัตต์** เมื่อเด็กๆ เคยได้ยินบ่อยๆ ผู้ใหญ่มักแช่งขอให้มันอย่าได้ผุดมาเกิดเลย ขอให้มันตกนรกใต้เถรเทวทัตต์ มายุคหลังๆ นี้ไม่ค่อยได้ยิน คิดว่าผู้ใหญ่รุ่นเก่าๆ ที่ยังมีชีวิตอยู่ท่านคงรู้จักดีเพราะเคยได้ยินมาไม่น้อย

ด. เอ้นบ้อ

การที่ข้าพเจ้าจะรื้อฟื้นคำเก่าๆ ของผู้ใหญ่สมัยก่อนออกมาพูดในครั้งนี้ มิใช่ให้ท่านเชื่อหรือให้ท่านกลัวบาป เพราะว่าข้าพเจ้ามานึกเดาเอาเองว่า พวกตกนรกใต้เถรเทวทัตต์นั้นก็คือพวกที่ทำลายพระศาสนา เป็นกรรมหนักหนากว่าพระเทวทัตต์ซึ่งเพียงทำให้ชอกช้ำบางส่วนในพระวรกาย โดยมุ่งหวังตั้งใจจะทำลายพระชนม์พระพุทธเจ้า แต่ก็ต้องได้รับกรรมหนักอันนี้ตลอดมา

นี่เป็นเพียงความคิด เพราะข้าพเจ้าก็ยังไม่รู้คำว่า ไม่ได้ผุดไม่ได้เกิด ผู้ใหญ่สมัยก่อนท่านเอามาจากไหน ทั้งเห็นว่า คนในรุ่นปัจจุบันนี้น้อยคนจะเคยได้ยินคำนี้ ปัจจุบันคงไม่ใครรู้จักกันมากนัก ไม่ช้าก็สาบสูญไปเพราะคนรุ่นหลังไม่เคยได้ยิน ข้าพเจ้าจึงไม่อยากจะให้สูญไป อยากค้นคว้าว่าบาปหนักกรรมหนาอะไรจึงไม่ได้ผุดไม่ได้เกิด อยู่ในตำรับตำราพระคัมภีร์เล่มไหน พระสูตรใด อยู่ในพระไตรปิฎกบทที่เท่าไหร่ ในแปดหมื่นสี่พันพระธรรมขันธ์ มีอยู่มากมาย บางตอนที่มีถ้อยคำลึกซึ้งต้องพิจารณากว่าจะรู้เรื่อง จึงต้องใช้เวลานาน แม้จะแปลเป็นคำไทยแล้วก็ดี

คำสั่งสอนของพระพุทธองค์มีมากมาย คนธรรมดาสามัญผู้ไม่ได้ศึกษามาตั้งแต่ต้นมาก่อน ย่อมยากที่จะเรียนรู้จดจำได้หมด ส่วนมากก็ศึกษาในบทที่สำคัญเกี่ยวกับชีวิตเท่านั้น ตามปกติเวลานี้เราเข้าใจกันว่า การที่เราตายแล้วไม่ต้องกลับมาเกิดในโลกมนุษย์อีก ก็หมายถึงท่านผู้นั้นปฏิบัติตนตามหลักพระพุทธศาสนาถึงจุดสูงสุดยอด หลุดพ้นจากกิเลสตัณหาทั้งปวง หลุดพ้นจากกฎแห่งกรรมตามธรรรมชาติ อยู่เหนือดีชั่วบุญบาป ท่านผู้นั้นมีจิตที่สะอาดหมดราคีทางโลก หมดสิ้นความทุกข์ความกังวลใดๆ ท่านก็ไปสู่พระนิพพาน เพราะจิตท่านบรรลุพระอรหันต์มีความสุข พ้นทุกข์ไปแล้ว

เมื่อมาถึงคนรุ่นก่อนที่พูดว่า ไม่ได้กลับมาผุดมาเกิดเพราะบาปหนักกรรมหนาคงจะหนักถึงจุดสุดยอดต้องไปเสวยทุกข์ แม้เทวทัตต์จะตกอยู่ในอบายภูมิชั่วกัป

ชั่วกัลป์ ยังไม่มีโอกาสจะได้เกิด แต่นี่ยังตกอยู่ในอบายภูมิลึกยิ่งกว่านั้น เห็นแต่พวกที่ทำลายพุทธศาสนา สร้างกรรมสร้างบาปหนักที่สุดเท่านั้น หากว่าข้าพเจ้าเดาผิดต้องขออภัยด้วย

บัดนี้ เรื่องของพุทธปาฏิหาริย์ก็จะยุติการเขียน แต่หากว่าเจ้าของจดหมายที่ลงในหนังสือพิมพ์ยังข้องใจสงสัย ไม่เชื่อเหตุผลที่ได้พิสูจน์มาแล้ว ยังจะมีข้อแย้งว่าที่ตัวเขียนนั้นถูกต้องและเป็นความจริง ถ้าท่านคิดว่าพูดได้ต้องทำได้ ไม่ใช่แบบพูดได้ทำไม่ได้ ก็ยังมีทางที่จะพิสูจน์ให้เห็นความจริง อยากจะแนะนำให้ท่านไปหาเจ้าหน้าที่ดูแลพระเจดีย์ตรัสรู้ ว่าจะขอพิสูจน์ตามที่ได้แย้งว่าไม่จริง จะขอพิสูจน์ให้เห็นคิดว่าองค์พระเจดีย์ยังมีเครื่องมืออยู่พร้อม ทั้งสปอร์ตไลท์ที่ว่าอยู่อย่างสมบูรณ์ เพียงแต่หาเวลากำหนดให้เหมาะสมเท่านั้น เมื่อถึงเวลาพิสูจน์คิดว่าคงจะมีผู้คนไปดูเป็นพยานมากมาย ว่าจะเหมือนแบบเดียวกับการเกิดปาฏิหาริย์ที่แล้วๆ มาหรือไม่ ถ้าทำได้อย่างพูดจะมีผู้คนเคารพยกย่องท่านมาก และเป็นงานชิ้นโบแดงชิ้นสำคัญในชีวิต และข้าพเจ้าก็จะกราบขอโทษที่วิจารณ์ท่านผิดไป คนเราถ้ารู้จักรับผิดรู้จักรับถูก เป็นความบริสุทธิ์ทำให้ชีวิตเราสบาย เพราะเราชำระล้างจิตใจให้สะอาด ก็จะไม่ก่อให้เกิดความทุกข์ขึ้นทางจิตใจ ควรจะคิดดูถ้าเราไม่ต้องการทุกข์

เมื่อคืนวันที่ ๒๖ มีนาคม พ.ศ. ๒๕๒๒ มีข่าวด่วนผ่านดาวเทียมเวลาประมาณ ๒๑.๐๐ น. ออกภาพทางโทรทัศน์สีช่อง ๓ เป็นข่าวใหญ่เป็นประวัติศาสตร์ของโลก สำนักข่าวผ่านดาวเทียมจากกรุงวอชิงตันและหนังสือพิมพ์บ้านเมืองได้ลงข่าว เป็นข่าวที่ชาวโลกที่มีจิตเป็นธรรม เป็นข่าวที่น่ายินดีว่า

เมื่อวันที่ ๒๖ มีนาคม พ.ศ. ๒๕๒๒ ได้มีพิธีลงนามในสนธิสัญญาสันติภาพระหว่างประธานาธิบดีอัลวาร์ซาดัตแห่งประเทศอียิปต์ กับนายกรัฐมนตรีเมนาแฮม เบกิ้น แห่งอิสราเอล ที่ทำเนียบประธานาธิบดีแห่งสหรัฐอเมริกา ในกรุงวอชิงตัน โดยมีประธานาธิบดีจิมมี่ คาร์เตอร์ ร่วมลงนามในฐานะสักขีพยาน

ท. เลียงพิบูลย์

ประธานาธิบดีคาร์เตอร์กล่าวว่า เป็นสนธิสัญญาสันติภาพฉบับแรกระหว่างอิสราเอลกับชาติอาหรับชาติหนึ่ง และเป็นก้าวแรกของสันติภาพ เป็นก้าวแรกบนถนนสายยาวที่แสนลำบาก ซึ่งเราจะต้องต่อสู้กับอุปสรรคที่ขวางอยู่ข้างหน้า เพื่อให้มีสันติภาพอย่างกว้างขวางและยุติธรรม สำหรับผู้ซึ่งอยู่ในภาวะแห่งการขัดแย้งในตะวันออกกลางต่อไป

อย่างไรก็ดี รายงานข่าวเรื่องนี้แจ้งต่อไปว่า ...

เมื่อคืนวันอังคารนี้ในงานเลี้ยงอาหารเย็นที่ทำเนียบขาว นายกรัฐมนตรีเบกิ้นแห่งอิสราเอล และประธานาธิบดีซาดัตแห่งอียิปต์ เสนอว่าประธานาธิบดีคาร์เตอร์ควรจะต้องให้รับรางวัลโนเบิล ปี ๑๙๗๙ สาขาสันติภาพ ในการที่มีความพยายามที่จะได้ประเทศที่จะให้ประเทศที่เป็นศัตรูกันกลับมาเป็นมิตรได้

ก่อนวันจันทร์ในระหว่างพิธีลงนามสัญญา คาร์เตอร์ได้สวดมนต์ขอให้อาหรับและยิวเป็นพี่น้องกันได้สักวันหนึ่งเถิด ซาดัตตอบว่า “ขออย่าให้มีเลือดตกยางออกกันอีกต่อไป ระหว่างอาหรับ-ยิว และพร้อมใจทำงานร่วมกัน”

ซาดัตและเบกิ้นได้ยกย่องคาร์เตอร์อย่างมากมาย ซาดัตเรียกคาร์เตอร์ว่า “เป็นบุคคลที่มีความเมตตา” เบกินกล่าวว่า “ผลงานของคาร์เตอร์จะต้องถูกระลึกเสมอ เป็นเวลาหลายชั่วคน”

ที่กรุงโตเกียว รัฐบาลญี่ปุ่นต้อนรับการลงนามสัญญาสันติภาพระหว่างอียิปต์กับอิสราเอล และชมเชยคาร์เตอร์ที่มีความพยายามเป็นผู้ไกล่เกลี่ยจนสำเร็จ

มาเลเซียก็แสดงความยินดีกับสนธิสัญญานี้ ว่าเป็นก้าวแรกที่จะนำไปสู่ข้อตกลงทั้งหมดในปัญหาตะวันออกกลาง

การที่ข้าพเจ้าได้นำเอาข้อความพิธีลงนามในสนธิสัญญาสันติภาพระหว่างประเทศอียิปต์กับประเทศอิสราเอล ซึ่งเคยเป็นศัตรูคู่อาฆาต บัดนี้ได้มาจับมือยุติการสู้รบทำลายล้างกัน เป็นข่าวดีสำหรับพวกธรรมะ แต่ไม่ดีสำหรับพวกอธรรม จะ

ต้องมีปฏิกิริยาเกิดขึ้น ในเมื่อยังมีฝ่ายแดงยุยงหนุนหลังไม่ยอมให้เกิดสันติภาพ แต่ฝ่ายธรรมะกับฝ่ายอธรรมจะมีบทบาทอะไรต่อไป ก็ขอให้ท่านคอยติดตามดูต่อไป

นี้เป็นเหตุนิมิตดีที่เป็นมงคลแก่โลกมนุษย์ ที่ได้เกิดขึ้นภายหลังจากพระพุทธเจดีย์ตรัสรู้เกิดปาฏิหาริย์ที่พุทธคยา ซึ่งข้าพเจ้าคิดว่าจะมีสิ่งที่เป็นสิริมงคลแก่ประชาชนชาวโลก ซึ่งจะนำสันติภาพมาสู่มวลมนุษย์ทั่วไป ขอให้ติดตามต่อไปอีก อย่าลืมว่าเหตุการณ์รุนแรงจะเกิดขึ้นก่อนสงบ เพราะชั่วต่อชั่วจะต้องทำลายกันเอง

ก่อนที่จะจบขอพูดจากใจจริงว่า ...

พระธรรมคำสอนในศาสนาพุทธ เป็นสมบัติอันล้ำค่าที่สูงสุดในชีวิตของข้าพเจ้า และมนุษย์ทั้งหลายที่เกิดมาในโลกทั่วไป หลังจากได้ประสบเหตุการณ์ด้วยตนเอง จึงเห็นผลของสัจธรรมความจริงที่เกิดขึ้นกับตัวเอง ข้าพเจ้าก็ได้ยึดถือหลักธรรมของพระพุทธศาสนา เป็นแสงสว่างส่องทางให้ดำเนินชีวิตปฏิบัติตนอยู่ในขอบเขตของศีลธรรมตลอดมา กว่าจะถึงวาระสุดท้ายแห่งชีวิต

แม้ข้าพเจ้าจะมีความคิดสติปัญญาความรู้น้อย แต่ก็ไม่มีวันยอมปล่อยให้พวกมารมาทำลายพระพุทธศาสนาได้ง่ายๆ จะขอให้ความสามารถที่มีอยู่อุทิศเพื่อพระศาสนาตลอดไป ข้าพเจ้าได้เรียบเรียง “พุทธปาฏิหาริย์” กำลังจะจบลงแล้ว หวังจะให้ผู้อ่านผู้ฟังได้พิจารณาด้วยปัญญา เข้าใจเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นมาด้วยความเป็นจริงอย่างถูกต้อง อย่าได้เชื่อคนง่ายๆ เมื่อเข้าใจดีแล้วก็สบายใจ นั่นคือความสบายใจสะท้อนถึงตัวข้าพจ้าด้วย ทางพุทธศาสนาถือว่าการให้ความรู้ทางธรรมแก่ผู้ที่ยังไม่รู้นั้น ย่อมเป็นการให้ที่ชนะการให้ทั้งปวง

ข้าพเจ้าขอตั้งจิตทั้งกาย วาจา และใจ น้อมกราบนมัสการแต่องค์พระศาสดาสัมมาสัมมาสัมพุทธเจ้า ด้วยจิตแน่วแน่ในสมาธิ ระลึกถึงพระมหากรุณาธิคุณที่ทรงโปรดประทานพระธรรมคำสั่งสอน ให้สัตว์โลกทั้งหลายหลุดพ้นจากความทุกข์ไปสู่ความสงบอันสูงยิ่ง

ท. เลียงพันธุ์

ข้าพเจ้าขอกราบระลึกถึงพระกรุณาธิคุณทั้ง ๓

๑. **พระปัญญาธิคุณ** ที่พระองค์ตรัสรู้สัจธรรม รู้แจ้งความจริงเหนือธรรมชาติในจักรวาลทั่วไป พระธรรมของพระองค์สามารถบำบัดโรคทางใจ เมื่อได้ปฏิบัติแล้วพ้นทุกข์ จิตสงบใจสบาย พระองค์จึงได้พระนามว่า **"สัมมาสัมพุทโธ"**

๒. **พระบริสุทธิคุณ** พระองค์สุดสิ้นซึ่งกิเลสทั้งหลาย มีน้ำพระทัยบริสุทธิ์สดใสสะอาด เป็นที่พึ่งของสัตว์โลกทั่วไป

๓. **พระมหากรุณาธิคุณ** พระองค์ทรางแสดงธรรมสั่งสอนโดยไม่เห็นแก่ความยากลำบาก ไม่ทรงมุ่งหวังลาภสักการะใดๆ ทรงสอนไม่เลือกหน้า หวังแต่จะให้สัตว์โลกทั้งหลายได้พ้นจากกิเลสตัณหาความทุกข์ทั้งปวง ยกชีวิตให้สูง เมื่อได้ดับกิเลสตัณหาสิ้นสุดลง

พระองค์มีพระปรีชาญาณหยั่งรู้ และสอนให้รู้ตั้งแต่บัดนั้นจนถึงสิ้นสุดของชีวิต สอนให้สัตว์โลกทั้งหลายจงชนะใจของตนเอง เมื่ออธิษฐานจิตก็จะปฏิบัติสำเร็จได้ตามตั้งจิตใจ และสามารถควบคุมร่างกาย ชีวิตและจิตใจ ดำเนินชีวิตเป็นปกติสุขสงบต่อไปตามกำหนดแห่งกรรมดีได้ถูกต้อง ไม่เดินทางผิดเพราะไม่มัวเมา และสามารถจะกำหนดวาระสุดท้ายแห่งชีวิตของตนได้ พระพุทธองค์เป็นยอดผู้ชนะทางใจได้ทรงชนะกิเลสมาร ได้ทรงชนะโลกเป็นโลกุตตระ อยู่เหนือพ้นจากโลกแห่งกิเลสใดๆ

แม้ว่าบัดนี้ พระพุทธองค์จะเสด็จดับขันธ์สู่พระนิพพานสองพันกว่าปีแล้วก็ดี พระธรรมคำสอนของพระองค์ยังส่องแสงสุกใส ส่องสว่างอยู่ในโลกมนุษย์ เพื่อให้มนุษย์เดินทางถูกตลอดไป ได้ให้ความร่มเย็นสงบแก่สัตว์โลกทั้งหลาย เมื่อได้ปฏิบัติแล้วย่อมจะได้รับความสุขสงบกันถ้วนหน้า พระองค์ยังสอนให้แผ่เมตตาธรรมแก่ผู้ที่หลงผิดเป็นชอบมาแล้ว อย่าได้ซ้ำเติมชิงชังแก่ผู้ผิดพลาดในชีวิต แต่เมื่อกลับตัวกลับใจท่านสอนให้เราช่วยกันให้กำลังใจ ไม่เหยียดหยามดูหมิ่นความผิดที่เขาได้ผ่านมาแล้ว พระพุทธองค์ไม่ได้สอนให้วิงวอนสิ่งศักดิ์สิทธิให้ช่วยอำนวยในสิ่งที่ตนปรารถนา ท่าน

สอนให้ประพฤติปฏิบัติเพื่อให้เกิดผลอันแท้จริง ไม่ใช่เป็นนักฝันทั้งยามหลับและยามตื่น พระพุทธองค์สอนให้ตัวเป็นที่พึ่งของตัวเอง อย่ามัวหลงละเมอเพ้อฝัน หวังพึ่งโชคชะตาที่ลมๆ แล้งๆ พระองค์สอนให้ทุกคนมีความขยันหมั่นเพียร ก่อร่างสร้างตัวเอง มีความซื่อสัตย์สุจริตต่อการงานอาชีพทั้งตนเองและผู้อื่น ฯลฯ

หลักธรรมคำสอนขององค์พระสัมมาสัมพุทธเจ้าเป็นของคู่โลกเป็นแสงสว่างส่องให้เห็นความจริงของธรรมชาติ บัดนี้สามารถทำให้ชาวโลกชั้นปัญญาชนเห็นความสำคัญของพุทธศาสนา ว่าเป็นศาสนาแห่งความจริง เป็นที่ยกย่องของชาวโลกทั่วไปในปัจจุบันนี้ เป็นศาสนาที่มีความอิสระเสรี ทำให้พิสูจน์เหตุผลก่อนที่จะเชื่อ เพราะมีเหตุผลสามารถพิสูจน์ได้ทุกแง่ทุกมุม ซึ่งก็จะพบแต่ความจริงทั่วไป ยังไม่มีศาสนาใดให้ได้ ใช้ความคิดพิจารณาดูก่อนจึงค่อยเชื่อภายหลัง

คำสอนของพระพุทธเจ้าเป็นสิ่งมหัศจรรย์ ทำให้ผู้สนใจฟังแล้วเกิดศรัทธารสพระธรรมเข้าถึงจิตใจชุ่มชื่นเยือกเย็น เหมือนได้รับทิพยโอสถรักษาจิตใจไม่ให้ว้าเหว่วุ่นวายหวาดกลัว ทำให้ไม่ประมาท มีสติสดชื่นตื่นอยู่เสมอ

**เมื่อท่านมีความรู้สึกประสบด้วยตนเองแล้ว
ท่านก็จะหายงมงาย ชีวิตมีแต่ความสดชื่น
แม้แต่ความตายก็ไม่มีอะไรน่ากลัว ไม่มีอะไรจะทำให้เกิดทุกข์ใจได้
ท่านจะเดินถูกทางตามแสงสว่างของพุทธศาสนาตลอดไป
ก ว่ า จ ะ สิ้ น ช า ติ สิ้ น ภ พ !**

อานิสงส์จากการพิมพ์หนังสือธรรมะแจก

๑. ผู้ใดจัดพิมพ์หนังสือธรรมะ ๑ เรื่อง แจกจ่ายทั่วไปกุศลผลบุญนั้นจักสามารถแก้บาปกรรมของชาติก่อนทั้งหมด

๒. ผู้ใดจัดพิมพ์หนังสือธรรมะตั้งแต่ ๒ เรื่องขึ้นไป แจกจ่ายอย่างกว้างขวาง กุศลผลบุญนั้นจักส่งผลให้ผู้นั้นเจริญด้วย ลาภ ยศ อายุ สุขะ พละ ได้บุตรหลานที่ดี เมื่อละสังขารจักได้จุติเป็นเจ้า (เจ้าพ่อหรือเทวดาชั้นต่ำ) ในโลกมนุษย์

๓. ผู้ใดจัดพิมพ์หนังสือธรรมะอย่างต่อเนื่องตลอดไปและแจกจ่ายอย่างกว้างขวาง กุศลผลบุญนั้นจักส่งผลให้ผู้นั้นเจริญทั้งทางโลกและทางธรรม เพียบพร้อมด้วยลาภ ยศ อายุ สุขะ พละ มีจิตผ่องใส และยังส่งผลถึงบุตรหลานอีก ๓ รุ่น ให้เจริญรุ่งเรือง เมื่อละสังขารจักได้จุติเป็นเทพบุตรเทพธิดา ณ แดนสวรรค์

อานิสงส์จากการพิมพ์หนังสือธรรมะแจกเป็นวิทยาทาน

ได้กุศล ๑๐ ประการ คือ

๑. ทำบาปไว้ชาติก่อน จะผ่อนผัน
ได้ช่วยกันพิมพ์หนังสือ สื่อความหมาย

๒. สิ่งศักดิ์สิทธิ์คุ้มครอง ไม่หมองกาย
ทั้งโรคร้ายอุบัติภัย ไม่พบพาน

๓. แม้ศัตรูคู่แค้น แต่ปางบรรพ์
มาร่วมกันรับกุศล ไม่ล้างผลาญ

๔. ทั้งปีศาจภูตผี และหมู่มาร
ไม่ระรานสิงเร้น ให้ห่างไกล

๕. ปราศจากสิ่งร้าย สบายจิต
ชั่วชีวิตฝันดี ดวงแจ่มใส
ทั้งราศีมีมงคล ผลถูกใจ
สิ่งเลวไซร้ไม่เข้าฝัน นิรันดร์กาล

๖. ตั้งปณิธานแน่วแน่ แผ่ความดี
ครอบครัวมีความสุข สนุกสนาน
มีอายุยั่งยืน ทุกคืนวัน
ไม่โลภโมโทสัน สุขสมบูรณ์

๗. การพูดการกระทำ แต่กรรมดี
จะเป็นที่ลือไกล ไม่สิ้นสูญ
ผู้คนเคารพท่าน และเทิดทูน
บริบูรณ์โชคลาภ รุ่งเรืองแรง

๘. มีบริบูรณ์เลิศล้ำ ในทางโลก
ไม่ทุกข์โศกป่วยหาย กายเข้มแข็ง
ยามอำลาโลกไซร้ ได้เปลี่ยนแปลง
เป็นบุรุษกล้าแกร่ง เก่งการงาน

๙. เกิดมาดีมีปัญญา สง่างาม
รูปไม่ทรามสมทรง สมคำขาน
บุญกุศลมากมาย เพราะให้ทาน
ไม่พบพานสิ่งชั่ว กลัวบาปกรรม

๑๐. ให้ทุกชีวิตคิดวาง รากฐานไว้
ด้วยดวงใจใฝ่ธรรม นำลูกหลาน
ได้ไปเกิดเป็นคน มีผลงาน
กุศลทานได้พบปะ เทวะเอย

สพฺพทานํ ธมฺมทานํ ชินาติ สพฺพรสํ ธมฺมรโส ชินาติ
สพฺพรตึ ธมฺมรติ ชินาติ ตณฺหกฺขโย สพฺพทุกฺขํ ชินาติ

การให้ธรรมทาน ชนะการให้ทั้งปวง รสแห่งธรรม ชนะรสทั้งปวง
ความยินดีในธรรม ชนะความยินดีทั้งปวง
ความสิ้นไปแห่งตัณหา ชนะทุกข์ทั้งปวง
ผู้ใดให้ธรรมเป็นทาน ผู้นั้นชื่อว่าให้พระนิพพานแก่คนทั้งหลาย

รายนามผู้ร่วมจัดพิมพ์หนังสือกฎแห่งกรรม ฉบับผู้เชื่อในกรรม เล่ม ๓

- คุณศศิวรรณ ศิริมะณีวัฒนา ๑,๐๐๐ เล่ม
- คุณแม่อัมพร ศิริมะณีวัฒนา ๕๐ เล่ม
- คุณพรทิพา, คุณมงคล, ด.ญ.ฐิตาภา อังศุรังสีกุล ๗๙๘ เล่ม
- คุณษรประพัทธ์, คุณพรเพ็ญ, คุณจริยา, ด.ญ.ศศิณา ดิถีสวัสดิเวทย์ ๑๐๐ เล่ม
- คุณศิริพร ศิริมะณีวัฒนา, คุณนัยนา วรนิช ๓๐ เล่ม
- คุณจักริ, คุณสาลินี, ด.ช.นิธิศ, ด.ญ.บุณยนุช ศิริมะณีวัฒนา ๑๒ เล่ม
- คุณศุภกิจ - คุณกรอุมา ศิริมะณีวัฒนา และครอบครัว ๕๐ เล่ม
- คุณศุภชัย ศิริมะณีวัฒนา ๑๐ เล่ม
- คุณศรินี ทิพย์ศรีนิมิต, คุณอิสิกร อิทธิจตุพร อุทิศให้เจ้ากรรมนายเวร ๑๐๐ เล่ม
- คุณนวดี ทิพย์ศรีนิมิต, คุณสุทัศน์ แสนแก้ว ๑๐๐ เล่ม
- คุณนววรรณ ทิพย์ศรีนิมิต ๒๐ เล่ม
- คุณสมพร อรุณเพชรฤทัย ๑๐ เล่ม
- คุณสุวิทย์, คุณรัตนา เบี้ยวศิริ ๑๐ เล่ม
- คุณธัญญารัตน์ รุ่งเรืองมีดี ๕๐๐ เล่ม
- คุณณหทัย ณ นคร ๒๐๐ เล่ม

- คุณจร, น้องปลายเนตร อ่อนตาม ๒๐ เล่ม
- คุณวันธณี ว่องเวสสะ และครอบครัว ๔๐ เล่ม
- คุณทองคุณ ชัยมุงคุณ และครอบครัว ๑๒ เล่ม
- คุณวัฒนะ แก้วมุกดา และครอบครัว ๑๒ เล่ม
- คุณทิพวัลย์ ชัยมุงคุณ และครอบครัว ๘ เล่ม
- คุณไพรวรรณ ดรนาม ๙ เล่ม
- คุณพิชิตชัย แก้วมุกดา ๙ เล่ม
- คุณพร แก้วภูวงศ์ ๔๙ เล่ม
- คุณรอนนี่ แก้วภูวงศ์ ๙ เล่ม
- คุณปิ่น แก้วภูวงศ์ ๙ เล่ม
- คุณแก้ว แก้วภูวงศ์ ๙ เล่ม
- คุณพิสมัย แก้วภูวงศ์ ๙ เล่ม
- คุณผึ้ง แก้วภูวงศ์ และครอบครัว ๙ เล่ม
- คุณบุญช่วย คล้ายเปรม ๙ เล่ม
- คุณธงชัย ยิ่งเกียรติเจริญ ๙ เล่ม
- อาม่า ๑๐ เล่ม
- คุณสุภาพร คูตรีสุคนธ์ และครอบครัว ๕ เล่ม
- คุณพรพิมล พัศดร ๙ เล่ม
- คุณบู๊ ฮก แซ่ซื้อ ๑๐ เล่ม
- คุณเรียน ยิ้มแย้ม ๑๐ เล่ม
- คุณนพัฐธพร นิติพงศ์บัณฑิต ๙ เล่ม
- คุณพิสิษฐ์ นุชประวิณ์, คุณเบญญาภา ศรีชานันท์ ๕๐ เล่ม
- พ.ต.ท.หญิง ยิงพันธ์ ธรรมศิริ และครอบครัว ๑๐ เล่ม
- คุณกานต์ธีรา เมืองมา และครอบครัว ๕๐ เล่ม
- คุณนมณ โฉมงาม ๑๐ เล่ม
- คุณวรรณวิไล จิรภูติพร ๑๐ เล่ม
- คุณปริยพิชญ์ กาโน ๑๐ เล่ม
- คุณนพัส พุ่มหมอก และครอบครัว ๒๐ เล่ม
- คุณปวริศา ภูฆัง ๒๐ เล่ม

- คุณลลิตยา ทองอ่ำ และครอบครัว ๑๐ เล่ม
- คุณสุภาวดี่ แสงพันธ์ และครอบครัว ๑๐ เล่ม
- คุณระลึก อภัย และครอบครัว ๑๐ เล่ม
- คุณสาวิตรี่ นาสมผล และครอบครัว ๑๐ เล่ม
- ครอบครัว "ศิริคงเจริญ" ๑๐๐ เล่ม
- คุณโสภา ทองปอ และครอบครัว ๑๐ เล่ม
- คุณอนงค์ณัฐ โฉมงาม ๒๐ เล่ม
- คุณณัฏฐนันท์ วรโชติจารุสิริ ๑๐ เล่ม
- คุณศุภมาส พัฒนาภิรักษา ๑๐ เล่ม
- คุณอรอนงค์ วิชัย ๑๐ เล่ม
- คุณธีรารัตน์ จรรยาเยี่ยม และครอบครัว ๙ เล่ม
- คุณลัดดา หาญเสมอ ๙ เล่ม
- คุณธญชกร รัตนชวนานนท์ อุทิศให้ นายเอกรินทร์ คนึงเพียร ๒๐ เล่ม
- คุณสมิทธิชา โฉมงาม และครอบครัว ๑๐๐ เล่ม
- คุณญาณภาดา มะลิทอง ๑๐ เล่ม
- คุณสุประวีณ์ สุทธิโพธิ์ทอง ๑๐ เล่ม
- คุณนพวันท์ เศรษฐพรนรา ๑๐ เล่ม
- คุณวลัยพรรณ วงศธรนิชฌาน และครอบครัว ๑๐ เล่ม
- คุณปทิตตา ชูช่วย และครอบครัว ๑๐ เล่ม
- คุณประภาวัลย์ วงษ์เพ็ชร์ และครอบครัว ๑๐ เล่ม
- คุณดวงดาว ตรีษานนท์ และครอบครัว ๑๐ เล่ม
- คุณสุพัตรา วันฟู และครอบครัว ๑๐ เล่ม
- คุณเพชรา กาลสกุล และครอบครัว ๑๐ เล่ม
- คุณวิภา อาจพังเทียม ๑๐๐ เล่ม
- คุณกุมภ์ทิราห์ จันทร์ผ่องแสง ๒๐ เล่ม
- คุณศิววรรณ ขันริด ๑๐ เล่ม
- คุณชลอ กาญจนนาวัลย์ ๑๐ เล่ม
- คุณดลนที่ กาญจนนาวัลย์ ๑๐ เล่ม
- คุณพัทรียา แว ๙ เล่ม

- ครอบครัว "นวกิตติ" ๒๐๐ เล่ม
- คุณไพฑูรย์ - คุณพจนีย์ - คุณพิเชษฐ์ - คุณสง่าพงษ์ อึ้งไพเราะ ๑๐๐ เล่ม
- คุณแม่บุญล้อม แก้วทรัพย์ศักดิ์ ๒๐ เล่ม
- คุณชฎาพร แก้วทรัพย์ศักดิ์ ๒๐ เล่ม
- คุณอรุญ แก้วทรัพย์ศักดิ์ ๑๐ เล่ม
- คุณพงศธร แก้วทรัพย์ศักดิ์ ๕ เล่ม
- คุณสมใจ แก้วทรัพย์ศักดิ์ ๕ เล่ม
- คุณไกรศักดิ์ เพ็ชรเจริญมงคล ๕ เล่ม
- คุณจิรา ดวงคุญารัตน์ ๑๐ เล่ม
- คุณสุดาวีณ์ สุขเกษมรุ่งเรือง ๑๐ เล่ม
- คุณกนกวรรณ ดวงคุณารัตน์ ๑๐ เล่ม
- คุณธันย์ชนก สิริภา ๑๐ เล่ม
- คุณรัชนี ธนาวดี ๑๐ เล่ม
- คุณยายเสงี่ยม แซ่ลี้ ๕ เล่ม
- คุณวาสนา สุขเสงี่ยมกุล ๕ เล่ม
- คุณสุวรรณา สุขเสงี่ยมกุล ๕ เล่ม
- คุณนภัสพิมพ์ วงศ์สะโภช ๕ เล่ม
- คุณวัลย์นภัสร์ วิวัฒนภูษิต ๕ เล่ม
- คุณทวีชัย สุขเกษมรุ่งเรือง ๕ เล่ม
- คุณแป้ง ๕ เล่ม
- คุณเอ ๕ เล่ม
- คุณกรรณิการ์ บุณพรพิมล ๑๙ เล่ม
- คุณรุ่งนภา เงินโคกสูง ๙ เล่ม
- คุณนันทวรรณ ผิวซอง ๙ เล่ม
- คุณพิศมัย ภักดี ๒๐ เล่ม
- คุณวิไล คณารักษ์ ๒๐ เล่ม
- คุณรัชนี พรมกสิกร ๒๐ เล่ม
- ด.ญ.ทิพย์ณภา พรมกสิกร ๒๐ เล่ม
- คุณนพพร อุวอง และครอบครัว ๒๐ เล่ม

- คุณสุธรรมพร วงศ์แสงอนันต์ ๒๐ เล่ม
- คุณอรรถนนท์ ลีลามณีพงศ์ ๔๐ เล่ม
- คุณวาสนา ดิสระพงษ์ ๙ เล่ม
- คุณอังคณา แก้วทรัพย์ศักดิ์ และครอบครัว ๒๐ เล่ม
- คุณปราณี งิ้วทอง ๕ เล่ม
- คุณสายพิน เพชรสถาพรพงษ์ และครอบครัว ๕ เล่ม
- คุณพ่อใส เปรมจิตร และครอบครัว ๕ เล่ม
- คุณอธิพร - คุณธีรพร วารี ๕ เล่ม
- คุณสุพรรณี ฤทธิรณชัย ๑๐ เล่ม
- คุณกุลญา จิตต์ชาญเจริญ ๕ เล่ม
- คุณจรัสศรี วงศ์เดชเสริกุล และครอบครัว ๕ เล่ม
- คุณสุปราณี ตรัยรัตนพันธ์ ๕ เล่ม
- คุณภคมน แซ่อื้อ ๕ เล่ม
- คุณยงยุทธ - คุณราศี โชคลาภ และครอบครัว ๔ เล่ม
- คุณธนกร - คุณเยาวมาลย์ ศีลธิปัญญา ๖ เล่ม
- ผู้ไม่ประสงค์ออกนาม ๒๓ เล่ม
- คุณนุจรี - คุณนฐพร - คุณสรวิช คำรณสินธุ์ ๒๐ เล่ม
- คุณปรีชา - คุณรุ่งฤดี ปฏิภาภรณ์ ๑๐ เล่ม
- คุณนลินี สิงหพันธ์, คุณกริสสร เตชะปณิต ๙ เล่ม
- คุณชัญญา อัครเดชดำรงกุล ๑๐ เล่ม
- คุณณัฐพงษณัฐ เบญจากิตติรัตน์ และครอบครัว ๑๐ เล่ม
- คุณทัศนีย์ ด่านหิรัญวัฒน์ ๑๐ เล่ม
- คุณพงษ์ศักดิ์ - คุณชุติมา - คุณชนิดา - คุณณัฐพงศ์ เช้าเจริญประกิจ ๘ เล่ม
- คุณคงศักดิ์ โชคสุริยา ๒๐ เล่ม
- คุณกาญจนา คงเครือพันธุ์, คุณรัชพล - ด.ญ.ปิยนันท์ เนียมสุ่ม ๕๐ เล่ม
- คุณพรชัย - คุณมนพร - คุณพชร - คุณชัชวาล เหมะชูชัย ๑๐๐ เล่ม
- คุณภูมิพัฒน์ - คุณวงศกร - คุณชนนิกานต์ สรวงสรศักดิ์
  คุณอมรรัตน์ - คุณอนุวัฒน์ - คุณศิริรัตน์ ปฏิมาวิรุจน์ ๒๐ เล่ม
  คุณสิริกร - คุณสิริกาญจน์ - คุณนันทพันธ์ ลิ้มวงศ์พัชรกุล

- คุณบุญแสง แซ่ลี้ และครอบครัว ๑๐๐ เล่ม
- คุณวันชัย จันทร์ไกรวัล ๒๐ เล่ม
- คุณประณต จันทร์ไกรวัล ๒๐ เล่ม
- คุณบุญฤทธิ์ จันทร์ไกรวัล ๒๐ เล่ม
- คุณอาภากร จันทร์ไกรวัล ๒๐ เล่ม
- คุณสรวิศ จันทร์ไกรวัล ๒๐ เล่ม
- คุณประเทือง ศาสนประดิษฐ์ และครอบครัว ๑๐ เล่ม
- คุณสมชัย อัชฌาสุทธิคุณ และครอบครัว ๑๐ เล่ม
- คุณพิณทิพย์ นพคุณ ๒๔ เล่ม
- คุณนันทิดา จูนไม้เมือง ๙ เล่ม
- คุณนภารัตน์ ภู่แก้วเผือก ๕ เล่ม
- คุณวรรณา เสงี่ยมเจริญชัย ๕ เล่ม
- คุณกฤษฎิยาณี เซ่งเอ้า และครอบครัว ๕ เล่ม
- คุณสุพร สันตยานนท์ ๕ เล่ม
- คุณปนัดดา กุลพรม, คุณสรวิษฐา ธนาภูวรุตน์ ๑๐ เล่ม
- คุณพัง ใบแสน ๑ เล่ม
- คุณจินดา ใบแสน ๑ เล่ม
- คุณทิพย์นภา ใบแสน ๑ เล่ม
- ด.ช.กิตติศักดิ์ มุงชา ๑ เล่ม
- คุณวิพาดา วางศรี ๑ เล่ม
- คุณคมสัน - คุณวาสนา, คุณทิพวิมล คำรณสินธุ์ ๒๐ เล่ม
- คุณอารีวรรณ แซ่คู ๑๐ เล่ม
- คุณปรีดาภรณ์ แซ่เฮ้ง ๑๐ เล่ม
- คุณนิศา แซ่เอี้ย ๑๐ เล่ม
- คุณศิริเชศฐ์ ธีรถวดีธมชูกิจ ๑๐ เล่ม
- คุณสุนันท์ แสงจันทร์ และครอบครัว ๒๐ เล่ม
- คุณสมชาย - คุณสมัย วัฒนขจร และครอบครัว ๒๐ เล่ม
- คุณชุตินันต์ แซ่เตียว และครอบครัว ๑๐ เล่ม
- คุณทิฐินันท์ พานิชกิจโกศลกุล ๑๐ เล่ม

- คุณสุพงษ์ ตรีประทีปศิลป์ และครอบครัว ๕๐ เล่ม
- คุณกษภัค - คุณนทษร - คุณธชตรา เพียรเดชาโชค ๑๐ เล่ม
- คุณพีระวัฒน - คุณศรินทิพย์ - คุณสันติวัฒน์ -
  คุณนพอนันต์ ด่านหิรัญวัฒน์ ๑๐ เล่ม
- คุณอรุชา บำเรอรักษ์ ๑๐ เล่ม
- คุณกัลยาณี ด่านหิรัญวัฒน์ ๑๐ เล่ม
- คุณวีณา สุภาพ ๑๐ เล่ม
- คุณภาวิณี ตันติสุขารมย์ ๒๐ เล่ม
- คุณบุสรา ศรีพุ่ม ๒๐ เล่ม
- คุณณรธัช ยิ้มแย้ม ๑๐ เล่ม
- คุณแม่รุจิเรข กี่รตยาคม ๑๐ เล่ม
- คุณธนศร - คุณเกษินี - คุณขจี่สุพัฒน์ แก้วประดิษฐ์ ๒๐ เล่ม
- คุณกาหลง สิทธิจินดา, คุณปุณณิศา แก้ววงษา ๑๐๐ เล่ม
  คุณชวลิต อินทร์ชม, คุณรุ่งเจริญ อินทร์ชม
- คุณณัฐชลี ปิยะธรรมดารา ๔๐ เล่ม
- คุณแม่ราณี ขำแก้ว ๑๐ เล่ม
- คุณแม่ลิ้นจี่ วิเชียรโชติ ๑๐ เล่ม
- คุณพยอม วิเชียรโชติ ๑๐ เล่ม
- คุณกรรณ์ ยิ้มแย้ม ๒๐ เล่ม
- ลพ.อ. (พิเศษ) อานัติ ขำแก้ว ๑๐ เล่ม
- คุณดวงตา ครูภาษา ๑๐ เล่ม
- คุณอุไร แซ่โหงย และครอบครัว ๓ เล่ม
- คุณสุมาลี แซ่โหงย ๓ เล่ม
- คุณธัญญรัฏฐ์ ไทยพยัคฆ์ ๑๐ เล่ม
- คุณพิมพ์นารา ตั้งสิริสมบัติ ๑๐ เล่ม
- คุณศุญดา ธนจิราวัฒน์ ๒๐ เล่ม
- คุณอภิชา ธนจิราวัฒน์ ๒๐ เล่ม
- คุณธนจิฏฐ์ ธนจิราวัฒน์ ๒๐ เล่ม
- คุณวัฒน - คุณมยุรี - คุณวิทยา - คุณอรพินธ์ วงศ์วรจรรย์ ๑๐๐ เล่ม

- คุณลักษณ์ชฎา หวังพนาวงศ์ ๖๕ เล่ม
- คุณอุทัยพรรณ อธิพันธุ์อำไพ และครอบครัว ๕๐ เล่ม
- คุณชนิตา จุฑามณี่ศิริกุล ๑๐๐ เล่ม
- คุณสิรินันท์ กิตติสกุลนาม ๔๐ เล่ม
- คุณณัฏฐพัชร์ จันทร์แดง ๑๐ เล่ม
- คุณบัวแก้ว พันธิสุนทร และครอบครัว ๒๐ เล่ม
- คุณวิภาพร มณีกุล และครอบครัว ๒๐ เล่ม
- คุณฐิติมา วัฒนกันต์ ๒๐ เล่ม
- คุณภัทรารวีย์ ทัศน์ณรงค์ ๒๕ เล่ม
- คุณวันดี จิตรธรรมพงศ์ และครอบครัว ๒๐๐ เล่ม
- คุณสุปราณี นันทวงศ์วาน และครอบครัว ๑๐ เล่ม
- คุณประพันธ์ - คุณมณีรัตน์ - ด.ช.เตชสิทธิ์ แช่มศักดิ์สิทธิ์ ๔๙ เล่ม
- คุณอรุณี ปิยะพิมลสิทธิ์ และครอบครัว ๕๐ เล่ม
- คุณวิยดา นิ่มสมบุญ ๒๒ เล่ม
- คุณกุยจือ เอี่ยมสมบูรณ์กร ๑๐ เล่ม
- คุณสุจินดา เกียรติสมาน ๑๐ เล่ม
- คุณวรเมธ เกียรติสมาน ๑๐ เล่ม
- คุณขวัญวรางค์ เกียรติสมาน ๑๐ เล่ม
- คุณสมชาย เกียรติสมาน ๑๐ เล่ม
- คุณแม่ปรางพร รัตนกุล ๕ เล่ม
- คุณสันติ - ด.ญ.ฐิตาภา ปองดี, คุณวิภารัตน์ เชญชาญ อุทิศให้แก่เจ้ากรรมนายเวร ๑๐ เล่ม
- คุณเอกรินทร์ ลมูลศิลป์ และคุณรสจรินทร์ สว่างอารมณ์ อุทิศให้แก่เจ้ากรรมนายเวร ๕ เล่ม
- คุณบรรจบ ตุพิลา และครอบครัว ๕ เล่ม
- คุณพรชัย สุวรรณฉิม และครอบครัว อุทิศให้แก่เจ้ากรรมนายเวร ๑๐ เล่ม
- คุณฐิติยา ศรีรักษา ๙ เล่ม
- คุณสุพินดา สุขหนองหว้า อุทิศให้คุณพ่อสมัย สุขหนองหว้า ๕ เล่ม
- คุณสุณี ทาไธสง ๕ เล่ม

- คุณเดือนเพ็ญ สุนนทะนาม อุทิศให้แก่เจ้ากรรมนายเวร ๕ เล่ม
- คุณสายใจ นันทะแสง อุทิศให้แก่เจ้ากรรมนายเวร ๕ เล่ม
- คุณดุดเดือน ใจจุมปา อุทิศให้แก่เจ้ากรรมนายเวร ๕ เล่ม
- คุณวิเชียร - ด.ญ.ชญาภา นิสัยดี, คุณอุรชา เทศกูล ๕ เล่ม
- คุณทัศนีย์ ผิวนวล อุทิศให้แก่เจ้ากรรมนายเวร ๙ เล่ม
- คุณสายทอง ชื่นอุรา, คุณจรัญ ธุระไชย์ และครอบครัว ๙ เล่ม
- ด.ญ.อุษวีร์ กันนุฬา และครอบครัว ๑๐ เล่ม
- คุณสมลักษณ์ ลี้รัตน์ และครอบครัว ๙ เล่ม
- คุณประวิทย์ กรมแสง และคุณสมร พันธมาศ
  อุทิศให้แก่เจ้ากรรมนายเวร ๑๐ เล่ม
- คุณเลิศชาย กิจชัยเจริญพร อุทิศให้แก่เทวดาประจำกาย ๗ เล่ม
- คุณพงศกร กิจชัยเจริญพร อุทิศให้แก่เทวดาประจำกาย ๗ เล่ม
- คุณทองพูน กิจชัยเจริญพร อุทิศให้คุณพ่อเกลี้ยง-คุณแม่แพรว เชาระกำ ๖ เล่ม
- คุณอธิวัฒน์ สมเพชรสวัสดิ์ และคุณปิยะวัฒน์ สมเพชรสวัสดิ์ ๕ เล่ม
- คุณสมพิศ - คุณวิภารัตน์ อ่อนแก้ว อุทิศให้แก่เทวดาประจำกาย ๙ เล่ม
- คุณพนัส - คุณสิริจรรยา ปานคง ๔ เล่ม
- คุณชาญชัย - คุณพราวภรณ์, คุณเพ็ญพิชชา - ด.ช.ณัชพล ประทีปเกาะ ๔ เล่ม
- คุณมณฑิรา ปานคง ๔ เล่ม
- คุณจรุงภพ รามางกูร ๑๒ เล่ม
- คุณจารุศักย์ ไพศาล อุทิศให้คุณปุณวัทน์ ไพศาล ๑๒ เล่ม
- คุณวิวัฒน์ พรหมสุวรรณ และครอบครัว ๖ เล่ม
- คุณสท้าน เจี่ยมจิตต์ ๖ เล่ม
- คุณเชษฐา - คุณเยาวลักษณ์ ศรีประยูร ๘ เล่ม
- คุณปกรณ์ สมหมาย ๑๐ เล่ม
- คุณชาญยุทธ เบ็ญจรูญ ๓ เล่ม
- คุณภากร บรรจงเกลี้ยง ๖ เล่ม
- คุณโสภี ใจภักดี ๖ เล่ม
- คุณสุรินทร์ อัครสมบูรณ์ ๖ เล่ม
- คุณวรวุทธ นัมคนิสรณ์ ๓ เล่ม

- คุณทรงศักดิ์ กรุณาพ่วงเจริญ และครอบครัว ๔ เล่ม
- คุณศศินภา เต่าบำรุง และครอบครัว ๔ เล่ม
- คุณวัชราวรรณ แก้วรุ่งเรือง ๘ เล่ม
- คุณตุ๊กตา แก้วงาม ๔ เล่ม
- คุณณัฏฐา ปัญญาวัฒนสิทธิ์ และครอบครัว ๔ เล่ม
- คุณสุชาติ โอฬารนรานนท์ ๘ เล่ม
- คุณพิมพญา พิสณุพงศ์ และครอบครัว ๔ เล่ม
- คุณคุณากร เชื่อสุวรรณ์ ๔ เล่ม
- คุณชัชริยา เชยชม ๘ เล่ม
- คุณสุมิตรา ประสงค์สิน และครอบครัว ๘ เล่ม
- คุณวรรณ์ชัย รอดแก้ว ๔ เล่ม
- คุณพรรณพิมล เอกเผ่าพันธุ์ และครอบครัว ๔ เล่ม
- คุณเอกชัย ลาวิลัย และครอบครัว ๔ เล่ม
- คุณกาญจนา โมระศิลปิน ๔ เล่ม
- คุณประภาพร ดอกบัว และครอบครัว ๔ เล่ม
- คุณวิลาวรรณ อนุสงค์ และครอบครัว ๔ เล่ม
- คุณณัชพงศ์ เผือกพันธุ์ ๔ เล่ม
- อากงกิมเตี้ย แซ่โง้ว ๔ เล่ม
- อาม่าเง็กไน้ แซ่จิ่ว ๔ เล่ม
- คุณฉวีวรรณ เตชาธาราทิพย์ และครอบครัว ๘ เล่ม
- คุณจักรกฤช โพธิสวัสดิ์ และครอบครัว ๒๑ เล่ม
- ผู้ไม่ประสงค์ออกนาม ๑๐ เล่ม
- คุณรุ่งนภา คงสมคิด อุทิศให้แก่เจ้ากรรมนายเวร ๑๐ เล่ม
- คุณทองมา แก้วจันทร์ ๕ เล่ม
- คุณอรุณ แก้วจันทร์ ๕ เล่ม
- ด.ญ.หทยา ภัทรวีระพล ๑๓ เล่ม
- คุณเสถียร เรามานะชัย ๑๐ เล่ม
- คุณสุนันทา เหลืองสะอาด อุทิศให้ คุณบุญมา เหลืองสะอาด ๒๐ เล่ม
- คุณเสนอ เชิญรัมย์ ๑๐ เล่ม

- คุณภาวิณี นฤขัตรพิชัย ๑๐ เล่ม
- คุณวิชัย เสือคำ ๕ เล่ม
- คุณสัญญา สุขสวัสดิ์ ๑๐ เล่ม
- คุณบุญส่ง มณีสุวรรณ ๕ เล่ม
- คุณก้าน ฉิพิมาย ๕ เล่ม
- คุณขวัญใจ ไกรสมุทร ๕ เล่ม
- คุณอัมพาภรณ์ ไกรสมุทร ๕ เล่ม
- คุณปิยะนุช เณรบางแก้ว ๑๐ เล่ม
- คุณเดือนเต็ม หมื่นราม ๑๐ เล่ม
- คุณวันชัย เรืองเดช ๑๐ เล่ม
- คุณสัมพันธ์ - คุณไลย์ ดลบันดาลโชค ๕ เล่ม
- คุณจิฎามาศ ดลบันดาลโชค ๕ เล่ม
- คุณเสาวรีย์ ถิ่นทัพไทย ๕ เล่ม
- คุณสนิท ขันทองคำ ๕ เล่ม
- ด.ญ.สมิตานัน ขันทองคำ ๒ เล่ม
- คุณปราณี - คุณประยง ถิ่นทัพไทย ๒ เล่ม
- คุณเหรียญ ขันทองคำ ๒ เล่ม
- คุณสมจิต สายศรี ๒ เล่ม
- แม่คุณสายหยุด อินแหยม ๕ เล่ม
- พ่อแก่สวิง อินแหยม ๕ เล่ม
- คุณวิภาพันธ์ รอดบุญ ๕ เล่ม
- คุณดวงกมล รอดบุญ ๓ เล่ม
- คุณสุชาติ รอดบุญ ๒ เล่ม
- คุณประสิริฐ มณีสุวรรณ ๔ เล่ม
- คุณพงศ์ภวัฒน์ กตัญญูชานนท์ ๘ เล่ม
- คุณธนกร ชมพู และครอบครัว ๕ เล่ม
- คุณพัชพงศ์ บัวสระ และครอบครัว ๕ เล่ม
- คุณสายสวาท ผมทำ และครอบครัว ๑๐ เล่ม
- คุณเตือนใจ ไชยบาลยุทธ ๔ เล่ม

- คุณใหญ่ เจริญกลาง ๕ เล่ม
- คุณจุรีรัตน์ เจริญกลาง ๕ เล่ม
- คุณวรกมล กระทาง ๑๐ เล่ม
- คุณนิรันดร์ วิหาร ๒ เล่ม
- คุณพีรวุฒิ อนุมา ๓ เล่ม
- คุณรติรจน์ กะมล ๙ เล่ม
- คุณสมถวิล จันสูงเนิน และครอบครัว ๕ เล่ม
- คุณสุชาดา แสนกล้า ๔ เล่ม
- คุณวิฑูรณ์ ปิ่นทิม และครอบครัว ๙ เล่ม
- คุณภิรุณ สุขแสง ๙ เล่ม
- คุณประจักร บุศรา, คุณญาตินันท์ รักขุมแก้ว ๑๐ เล่ม
- คุณสมพร พูพิลึก ๑๐ เล่ม
- คุณประนอม อาจสม ๑๐ เล่ม
- คุณทิพย์ณฐา สุวรรณรัตน์ อุทิศให้แก่เจ้ากรรมนายเวร ๑๘ เล่ม
- คุณเฉลิมพล คงพลปาน ๑๐ เล่ม
- คุณพิเชษฐ์ โรจนาจิระกุล ๕ เล่ม
- คุณประกาย ปะนามะสา ๑๐ เล่ม
- คุณธรรมนูญ วงค์สันทราย ๑๐ เล่ม
- คุณสมบุญ - คุณรวยริน สุรกาญจน์กุล และครอบครัว ๔ เล่ม
- คุณอรุณี ศิริรัตน์ และครอบครัว ๔ เล่ม
- คุณสุพล - คุณเกศินี ประจังคะโต และครอบครัว ๙ เล่ม
  (อุทิศให้คุณแม่ลุน เพ็ญเพียร - คุณพรพิมล ประจังคะโต)
- คุณรณกร - คุณสมหญิง แป้นไพศาล และครอบครัว ๕ เล่ม
- คุณอำนาจ, คุณสตรีวรรณ ประเสริฐศรี
  อุทิศให้คุณพ่อสนิท - คุณแม่มะณี คามพินิจ ๑๐ เล่ม
- คุณปาลิกา ประเสริฐศรี อุทิศให้ ด.ช.ศุภโชค ประเสริฐศรี ๕ เล่ม
- คุณสุรีย์วัลย์ จันทรปกรณ์ ๕ เล่ม
- คุณพยอม ผงสินธุ์สุ และครอบครัว ๑๐ เล่ม
- คุณแคทรียา ศิวะโมกข์ลัคณา ๑๐ เล่ม

- คุณจิราภักษ์ วงศ์พันธุเศรษฐ์ ๑๐ เล่ม
- คุณศิตลา เกิดยินดี ๑๐ เล่ม
- คุณจงกลนี สุขีกุล ๑๓ เล่ม
- คุณรุ่งกมล กมลนิธิ ๒๒ เล่ม
- คุณโสภิตา ตั้งเจตนาธรรม ๑๐ เล่ม
- คุณจตุรพร พงษ์ภัทรินทร์ ๑๐ เล่ม
- พ.ต.ท.เสกสรรค์ - คุณพัชรนันท์ - คุณชนัญริดา โคตรสิงห์ ๒๕ เล่ม
- คุณสัญญา ศุภนคร ๒๐ เล่ม
- คุณพิชญา หาญณรงค์ ๒๕ เล่ม
- คุณศาศวัต วงษ์มานะสุข ๑๐ เล่ม
- คุณอรอุมา สุขศิลา ๑๐ เล่ม
- คุณธีระศักดิ์ คำวงษ์ และครอบครัว ๔๓ เล่ม
- คุณจตุพร เคนรัง ๒๐ เล่ม
- คุณทิพยธานิน สุขจินดา ๕๐ เล่ม
- คุณภาณุพงศ์ ระยะพันธ์ ๑๐ เล่ม
- คุณอภิญญา - คุณอภิสิทธิ์ ประเพียรศรี ๑๐ เล่ม
- คุณอภิวิชญ์ - คุณราตรี ไชยเทพ ๙ เล่ม
- คุณสุภาภรณ์ สุพรรณ์ ๕ เล่ม
- คุณหรรษา ดวงจินดา และครอบครัว ๓ เล่ม
- คุณอักกิชา โตมอญ ๕ เล่ม
- คุณวรญา วิมลสถาพร และครอบครัว ๕ เล่ม
- คุณอนุ คำมูล และครอบครัว ๕ เล่ม
- คุณทองดี ปานเกิด และครอบครัว ๙ เล่ม
- คุณวรัญญา จำประโคน และครอบครัว ๕ เล่ม
- คุณล้อม - คุณแสวง ชอบการ ๙ เล่ม
- คุณวาสนา มาตจุฬา พร้อมบุตร ๙ เล่ม
- คุณจันทร์เพ็ญ โกติรัมย์ ๔ เล่ม
- คุณรจนา มินตา, คุณชาตรี ศรีจำปา และครอบครัว ๕ เล่ม
- คุณโฉมนภา สุขเสนา และครอบครัว ๕ เล่ม

- คุณสุนิสา จันทะวรรณ์ และครอบครัว ๕ เล่ม
- Hnin Thidaro ๕ เล่ม
- คุณณัฐวดี สุเทวี และครอบครัว ๕ เล่ม
- คุณชลธิชา - คุณสราวุฒิ สินศิริ ๕ เล่ม
- คุณภิญโญ - คุณพจนีย์ - ด.ช.ณัฐภูมิ พรเอี่ยม ๕ เล่ม
- คุณรุ่งนภา โพธิ์พิกุลทอง, คุณวิธาน โรจน์บุญถึง ๙ เล่ม
- คุณเจนจิรา ที่ปสว่าง และครอบครัว ๕ เล่ม
- ด.ญ.ชลนิกานต์ น้อยเนื่องกิจ และครอบครัว ๔ เล่ม
- Khin Myo Chit ๓ เล่ม
- คุณวนิดา แกวโนนงิ้ว ๓ เล่ม
- คุณอัญชนา ฝอยผักแว่น และครอบครัว ๕ เล่ม
- คุณสันทนา โคตรโนนกอก ๙ เล่ม
- คุณจำปา มนทอง และครอบครัว ๙ เล่ม
- Thuch Nuon ๓ เล่ม
- คุณสิริลักษณ์ มะกล่ำ ๓ เล่ม
- คุณพิมศิ อินทนัด ๕ เล่ม
- Kim Srit Sin ๔ เล่ม
- คุณทิพวรรณ จันทรี ๙ เล่ม
- คุณจันสุดา งางาม ๙ เล่ม
- คุณชฎาภา สันทอง ๕ เล่ม
- คุณอนุจิตร ทิพวันนา ๕ เล่ม
- คุณจิตติมา พลเรือง ๒ เล่ม
- คุณสังเวียน ศิริ ๑๐ เล่ม
- คุณอนุสรณ์ ทองเจิม ๑๐ เล่ม
- คุณศักดิ์นรินทร์ เกิดชื่น ๗ เล่ม
- คุณธีรพงษ์ เกิดชื่น ๗ เล่ม
- คุณญาราภรณ์ เกิดชื่น ๖ เล่ม
- คุณแม่หนู กิ่งวงศ์ษา ๑๐ เล่ม
- คุณสฤษดิ์ - คุณวาสนา อินกกผึ้ง ๙ เล่ม

- คุณจิราภรณ์ พลเยี่ยม, ด.ญ.จิราลักษณ์ ทรรักษ์ และครอบครัว ๓ เล่ม
- คุณศรีวรรณ กลิ่นตะคุ และครอบครัว ๙ เล่ม
- คุณสุกิตตรา ลอยนอก และครอบครัว ๑๐ เล่ม
- คุณชวน แทนแสง ๓ เล่ม
- คุณพิมพิศา - ด.ญ.เกสรา ผิวอ่อน และครอบครัว ๕ เล่ม
- ด.ญ.ชวัลญา อังศุรังสีกุล ๒๕ เล่ม
- ด.ญ.สุวัสวดี ยิ้มน้อย ๒๕ เล่ม
- คุณกีรติ - ด.ช.ธนกฤต - ด.ช.ธนบดี ขจรเดชากุล,
  คุณกัณภัฏฐ์ นิภัทธิ์กุลคมรัช ๑๐๐ เล่ม
- คุณดวงตา ครูภาษา ๑๐ เล่ม
- คุณสาธิต ขจรฤทธิ์เดชา ๙ เล่ม
- คุณวิมลวรรณ ขจรฤทธิ์เดชา ๙ เล่ม
- คุณสรวิศ - คุณภาวิต - คุณดวงพร ขจรฤทธิ์เดชา ๙ เล่ม
- คุณแม่เซี้ยมง้อ แซ่หลาย ๓ เล่ม
- คุณพ่อบักเคี้ยง แซ่จู ๓ เล่ม
- คุณปรีชา โชติวรรณพร ๓ เล่ม
- คุณวิชัย โสภาศรีพันธ์, คุณฉลวย พานพุก, โกดังม้าขาวยั่งยืน ๒๐๐ เล่ม
- คุณไพบูลย์ - คุณภณิตา - คุณอธิกร - คุณนฤชล -
  คุณธนกร ตั้งชิ่วเจริญ ๑๐๐ เล่ม
- คุณอรทัย - คุณชนาทิป - คุณศิวนาถ ทองประเสริฐ ๕๑ เล่ม
  (อุทิศให้คุณบังอร คงเกษม - คุณสมพงษ์ ทองประเสริฐ)
- คุณกรุณพงศ์ - คุณรุ่งนภา - ด.ช.สุพิชฌาย์ ศิริโสภณวัฒนา ๙๙๙ เล่ม
  คุณอารีวัฒน์ - คุณสัจจวัฒน์ คมพยัคฆ์
- คุณบรดา มะลิซ้อน ๕ เล่ม
- คุณลำพึง ชื่นศิริ ๕ เล่ม
- คุณนัยยะนา ผลพิมาย ๕ เล่ม
- คุณสุนิสา แซ่ฉั่ว ๕ เล่ม
- คุณจารุนี่ พรมชาติ ๕ เล่ม
- คุณสุนี - คุณภูษนิศา สุตะภักดิ์ ๑๐ เล่ม

- คุณเมธมาศ นิลเขต ๑๐ เล่ม
- คุณสังเวียน กังสะดาน ๒ เล่ม
- คุณอัจฉรา โพธิจักร ๓ เล่ม
- คุณปถมังกร - คุณกฤตยากร - คุณชาภู - คุณดาทกา สุรสี่ห์วงษ์ทิพย์ ๔๔ เล่ม
- คุณกฤษ กุลศรีธนบดี และครอบครัว ๕ เล่ม
- คุณภกร กุลศรีธนบดี ๑ เล่ม
- คุณมณทิดา พรมอ้วน ๒ เล่ม
- คุณธนบดี ว่องเขษมกุล, คุณฤดาภร กุลศรีธนบดี ๖ เล่ม
- คุณชาดก - คุณกุลนิดา - คุณดำริ โทบุดดี ๒๒ เล่ม
- คุณกรกช ศรชัย, คุณกฤศมน แฉ่งสงวน ๑๐ เล่ม
- คุณปภาดา โภคินหิรัญวงศ์ ๑๐ เล่ม
- คุณสมชัย - คุณรัตนพร - ด.ช.โชติวัฒน์ - ด.ช.โชติวิทย์ ธนทรัพย์กิจกุล ๒๐ เล่ม
- คุณลักษณาพร อยู่กู้ธานี ๕ เล่ม
- คุณจู แซ่จึง ๕ เล่ม
- คุณทองพูน - คุณสมพร อิ่มสงวน,
  คุณเง็กฮวย แซ่เบ๊, คุณภากร - คุณธนกฤต โฆสนสิทธิวิทย์ ๑๐๐ เล่ม

โย มาตรํ ปิตรํ วา　　มจฺโจ ธมฺเมน โปสติ
ตาย นํ ปาริจริยาย　　มาตาปิตูสุ ปณฺฑิตา
อิเธว นํ ปสํสนฺติ　　เปจฺจ สคฺเค ปโมทติ.

ผู้ใดเลี้ยงมารดาและบิดาโดยชอบธรรม
เพราะการบำรุงเลี้ยงมารดาและบิดาเช่นนี้
บัณฑิตย่อมสรรเสริญผู้นั้นขณะที่ยังอยู่
ครั้นจากโลกนี้ไปแล้ว ย่อมบันเทิงในสวรรค์

(สํ.ส. มาตุโปสกสูตร ข้อ ๗๑๔, มจร. ข้อ ๒๐๕)

กฎแห่งกรรม

ฉบับ ผู้เชื่อในกรรม เล่ม ๓

ของ ท.เลียงพิบูลย์

จัดพิมพ์เผยแพร่เป็นธรรมบรรณาการ

จำนวน ๑๐,๐๐๐ เล่ม : พฤษภาคม ๒๕๕๙

กฎแห่งกรรม ฉบับ ผู้เชื่อในกรรม โดย ท.เลียงพิบูลย์

“หนีอะไรก็หนีได้...หนีกฎแห่งกรรม หนีไม่พ้น”